NO: 16/17

Bolşevik Parti inşası için

4 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Türkiyede demokrasi işçi sınıfı önderliğinde devrim ile kazanılacaktır !

Mayıs ayında Türkiye bir kez daha "Avrupa Konseyi"nin gündeminde idi. Batı Avrupa'daki emperyalistlerin bir "gevezelik alanı" durumunda olan; gerçekte yaptırımcı bir gücü olmayan Avrupa Konseyi parlamenter assamblesi'ne 12 Türk parlamenterin kabul edilip edilmeyeceği sözkonusu idi. Sözü geçen kurum, Avrupa Konseyine üye olan ülkelerin milli parlamentolarından gelen parlamenterlerden oluşmaktadır. Türkiye Avrupa Konseyinin üyesi olmasına rağmen, 1980 12 Eylül'ünden sonra parlamentonun dağıtılması ile bu kurumda temsil edilmez duruma gelmişti. Avrupa Konseyinin bir dizi başka kurumunda (mesela Parlamento ile karşılaştırıldığında yaptırımcı güç bakımından daha fazla güce sahip "Bakanlar Komisyonu"nda) Türkiye temsil edilmeye devam ediyordu!

1983 6 Kasım'ında yapılan seçim sahtekarlığı ile, cuntanın iznine mazhar yeni bir parlamentonun oluşturulmasından sonra, Türkiye'nin "Parlamenter Assamblesinde" temsili sorunu gündeme gelmişti. Yeni seçilmiş 12 Türk parlamenterin yetki belgeleri ile Türkiye'nin Parlamenterler Assamblesi'ndeki 1980'den bu yana boş olan yerini doldurmak için resmen müracaat etmesi, Avrupa Konseyi'ni zor durumda bırakmıştı. Çünkü; bir yandan Batı Avrupanın emperyalist devletleri kendileri için önemli bir sömürü alanı; pazar; işgücü kaynağı; hammadde kaynağı; Ortadoğu'da çıkarlarının savunulması için önemli bir 'müttefik' niteliğinde olan Türkiye'yi kaybetmemek istiyor; bu yüzden Avrupa Konseyinde Türkiye'nin de yerini tüm olarak almasını istiyorlardı. Diğer yan-

(Devamı s.2'de)

MAHALLİ SEÇİMLER VE GELİŞMELER:

Askeri faşist cuntanın "Demokrasiye geçiş" operasyonunun üçüncü ve son adımı da 25 Mart mahalli seçimleri ile atıldı. Böylece Türkiye'de hakim sınıflar kendi deyimleri ile yeniden "parlamenter demokratik sisteme" geçmiş oldular. Tabii hala sıkıyönetimin bazı illerde sürüyor olması bu geçişin tamamlanmadığını, ve yapılacak bazı işler kaldığını gösteriyor. Ama yine de yapılanlarla karşılaştırıldığında, hakim sınıfların halka 'demokrasi budur' diye yutturmaya çalıştığı şeye geçme konusunda yapılması gerekenler ikincil önemde şeylerdir!! Cunta "demokrasiye geçiş" operasyonunu kendisi açısından esasta başarı ile tamamlama yönünde 25 Mart seçimleri ile belirleyici bir adım daha atmıştır.

Her ne kadar gerek 6 Kasım seçimlerinin, gerekse 25 Mart seçimlerinin sonuçları tam olarak cuntanın isteği ile uyum göstermese de; 'en iyi' (optimal) çözüm olmasa da; yine de genel hatları itibarı ile cunta kendine koyduğu temel hedefe ulaşmıştır. Oyun artık cuntanın çizdiği çerçeve içinde, onun koyduğu kurallar dahilinde oynanmaktadır. Ve bu kurallar ve bu çerçeve çoğunluğun desteğini şimdilik almış görünmektedir.

Cunta açısından 6 Kasım seçimlerinin optimal sonucu MDP'nin iktidarı ile noktalanacak bir sonuçtu. Bu olmadı. Seçmenlerin büyük çoğunluğu bu partiyi desteklemediler. Çoğunluk oylarını cunta markalı olan ve fakat cuntadan en fazla bağımsız görünen ANAP'a verdi.

(Devamı s.11'de)

dan ise, Avrupa Konseyi güya İnsan Hakları Konvansiyonunun en ateşli savunucusu; demokratik hakların koruyucusu görüntüsünü korumak istiyordu. Bu ise Avrupa Konseyi kurulurken bütün üyelerin imzaladığı "Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonu"nda kağıt üzerinde yer alan bir dizi hakkı **çok açık** bir biçimde ayaklar altına aldığı çıplak gözle görülen Türkiye'ye karşı tavır alınmasını gerektiriyordu.

6 Kasım'da Türkiye'de yapılan genel seçimlere Avrupa Konseyinde siyasi dostları, "kardeşleri" olan bir dizi burjuva politikacısının katılması yasaklanmıştı. Daha önce Türkiye'de hakim sınıfların iki ana partisi durumunda olan AP ve CHP'nin devamı olduğunu açıkça ilan ve ima eden partilerin seçimlere katılması engellenmişti. Yani Batı Avrupa'daki emperyalistlerin "demokrat" siyasi sözcülerinin bile "demokrasiye geçiş" olarak adlandıramayacağı bir komedi sahnelenmişti. Daha seçimler öncesinde Avrupa Konseyi bu seçimlerin 'demokratik' olmayacağı şeklinde tavır takınmak zorunda kalmıştı. Bu tavır, Avrupa Konseyi'nin Avrupalı emperyalistlerin elinde esasta kitleleri demokratik ninnilerle avutma ve uyutma aracı işlevi gözönüne alındığında kaçınılmaz bir tavırdı. 1984 başında Avrupa Konseyi yeni döneme girdiğinde ortada şöyle bir durum vardı:

Avrupa Konseyinin demokratik olmayacağını ilan ettiği seçimlerini yapmış ve parlamento oluşturmuş olan Türkiye'deki cunta izinli parlamentonun 12 temsilcisi, ellerinde yetki belgeleri, Avrupa Konseyinin kapısını çalmışlardı.

Avrupa Konseyindeki bir dizi grup, başta da Hıristiyan Demokratlar olmak üzere Avrupa Konseyinin daha önceki kararına rağmen, bu parlamenterlerin yetki belgelerinin onaylanmasını ve Türkiye'nin 1980'den beri boş olan yerinin doldurulmasını savunuyordu.

Buna karşı sosyal-demokrat, sosyalist ve 'komünist' gruplar; daha önce alınan kararı savunuyorlardı. Onların bu savunmasının temelinde yatan düşünce, gerçekte Avrupa Konseyinin kitleleri kandırmak için bir araç olarak kullanılabilmesi için 'inanılırlığını' korumak düşüncesi idi.

Ocak ayında yapılacak bir oylamanın sonucunun ne olacağı belli değildi.

Cunta ve Özal hükümeti; Avrupa Konseyinin gerçek işlevinin bilincinde olmanın rahatlığı içinde; ucuz kahramanlık gösterisine girerek Konseyi daha Ocak'ta tavır takınmaya zorlayan bir tutum içine girdiler. Onların bu tutumu, hakim sınıfların Metin Toker; Nazlı Ilıcak gibi yazarları tarafından eleştirilip; Ocak yerine (DYP'nin, SODEP'in, RP'nin katılmasına izin verilen, böylece "demokratik olacak olan!!!" 25 Mart mahalli seçimlerinden sonra) Mayıs ayında Konseye müracaat edilmesinin daha doğru olacağı yönünde 'tavsiyelerin' hedefi oldu.

Sonunda Avrupa Konseyi iki ucu pisliğe bulanmış bu değnekten kurtulmanın yolunu "diplomatik" bir biçimde buldu. Avrupa Konseyi'nin çevirmenleri — tesadüfe bakın ki(!) tam da Türk parlamenterlerin sorununun görüşüleceği günün öncesi — greve gittiler! Ve bu gün dem maddesi böylece Mayıs ayına ertelendi.

Ondan sonra Türkiye'den Avrupa'ya; Avrupa'dan Türkiye'ye diplomatik ziyaret trafiği yoğunlaştı.

Bir dizi heyet Türkiye'yi ziyaret edip "yerinde incelemelerde bulundu". Avrupa Konseyine dahil parlamenterlerden bir heyet Diyarbakır cezaevini; bir diğer heyet Mamak Cezaevini cuntanın izni ile "ziyaret ettiler".

Sonuçta "Siyasi ve Tüzük Komisyonu üyelerinden oluşan Türkiye Alt Komitesi"nin izlenimleri; bu komitenin başkanı Steiner'in adı ile anılan bir raporda

> " Türkiye'deki durum demokrasinin kurulması yolunda gözle görülür bir ilerleme olduğundan bu yana önemli düzelme olduğu"

genel yargısında ifadesini buldu.

Avusturya Halk Partisine (ÖVP) üye olan Steiner'in içinde bütün gruplardan üye bulunan Türkiye Alt Komitesi adına Konseye sunduğu rapor, Avrupa Konseyi denen emperyalizmin bir aracının Türkiye'deki durumu nasıl gördüğünü; ve böylece bu kurumun da niteliğini belgelediğinden, bu raporu aşağıya tümü ile alıyoruz.

Raporun birinci maddesi şöyle:

> " Siyasi ve Tüzük Komisyonu üyelerinden oluşan 'alt komite' Türkiye'ye yaptığı (23 28 Nisan) geziden değişik izlenimlerle döndü. Ancak tümünün birleştiği bir tek nokta vardı: Türkiye'deki durum, demokrasinin kurulması yolunda gözle görülür bir ilerleme olduğundan bu yana önemli düzelme oldu ğu."

İÇİNDEKİLER

ECEVİT: BARIŞ GÜVERCİNLİ SOSYAL-ŞÖVEN YİNE SAHNEDE . . . . . S. 13

35 SAATLİK İŞ HAFTASI MÜCADELESİ ÜZERİNE . . . . . S. 14

BATI ALMANYA'DA 1 MAYIS 1984 . . . . S. 18

YEŞİLLERİN EYLEMİ VE BİRKAÇ NOT . . S. 24

İBRAHİM KAYPAKKAYA VE PARTİ İNŞASI . S. 26

YÖNTEM ÜZERİNE... YA DA MARKSİZM-LENİNİZM YALNIZCA BİR YÖNTEM MİDİR? . S. 38

NEWROZ ÜZERİNE . . . . . S. 49

MENŞEVİKLER STALİN'İ NASIL "SAVUNUYOR"? S. 56

1 MAYIS 1984'TE SPARTAKÜS OPORTÜNİZMİ: BÖYLE NEREYE SPARTAKÜS? . . . . . S. 61

Evet, tüm heyetin birleştiği nokta, "durum da... önemli düzelme olduğu", "Demokrasinin kurulması yönünde gözle görülür ilerleme olduğu" noktası.

Bu yargıya varanların demokrasiden ne anladıkları da bu yargının içinde az çok ortaya çıkmaktadır. Onların 'demokrasi'den anladığı, en iyi halde, bugün Batı Avrupa'nın emperyalist ülkelerinde hüküm süren, gittikçe faşistleşen **burjuva demokrasisidir.** Öyle bir demokrasi ki, gerçekte işçi sınıfı ve tüm emekçiler üzerinde bir diktatörlüktür. Bu demokrasiyi demokrasi yapan, dört ya da beş yıl da bir emekçilere kendilerini hangi burjuva temsilcisinin 'temsil edeceği - gerçekte ezeceği'ni seçme hakkını tanımasıdır.

Öyle bir demokrasidir ki onların demokrasisi, mesela Batı Almanya'da olduğu gibi, devrimcileri "intihar" etti süsü ile öldürür; mesela İngiltere'nin İrlanda'da yaptığı gibi, ulusların ayrılma hakkını ordusu ile bastırır; mesela Fransa'da 'sosyalist'!!! Mitterand hükümetinin yaptığı gibi, grevci işçiler üzerine jandarmasını, özel içsavaş ordusunu saldırtır. Bu örnekler uzatılabilir. Ama fazla birşey getirmez. Önemli olan, her biri değişik siyasi partilere üye olmakla birlikte; emperyalist burjuvazinin şu veya bu kesiminin çıkarlarını, 'kendi emperyalizm'lerinin çıkarlarını savunan Avrupa Konseyi üyelerinin savunduğu 'demokrasi'nin en iyi halde burjuva demokrasisi olduğu; bunun en iyisinin bile gerçekte emekçi sınıflar ve işçi sınıfı üzerinde burjuva diktatörlüğü olduğunun kavranmasıdır. Ve önemli olan, bunların kendi ülkelerinde de **bu** burjuva demokrasisinin; burjuva demokrasisi feodalizme karşı mücadele içinde ortaya çıktığı; devrimci bir öze sahip olduğu dönemdeki burjuva demokrasisinden **değişik** olduğunun; **bu** burjuva demokrasisinin "bütün çizgi boyunca gericilik" demek olduğunun ve giderek faşistleştiğinin kavranması - dır.

Bu tip bir "demokrasi" savunucusunun **gerçekte** Türkiye'deki faşistlere temelden getireceği bir itiraz olamaz. Bu tipte bir demokrasinin savunucuları Türkiye'de demokrasi adına uygulanan şimdi sivil giyinmiş, gerçekte askeri diktatörlüğe getirecekleri itiraz ve eleştiriler ancak şekilseldir; ancak yüzeysel olabilir.

Faşist cunta şefi Evren'in Türkiye'de işkence yapıldığı tespitini yapan; eleştiren Batı Alman parlamenterlere, Batı Almanya'da hapiste "ölen", "intihar eden" bazı Türkiye'li tutukluları hatırlatması boşuna değildir. Bu tencerenin "dibin kara" diye laf attığı tavanın; tencereye, "seninki benden kara" demesine benzemektedir. Aslında ne Türkiye'deki faşistlerin Batı Avrupa'daki "demokrasi" savunma şampiyonu Avrupa Konseyi üyelerine; ne de onların Türk faşistlerine "demokrasi" konusunda ders verecek hali yoktur. Her ikisi de çıkarları işçi sınıfı ve emekçi sınıflar karşısında bir olan sınıfların (emperyalist burjuvazinin ve onun uzantılarının) temsilcisi olarak 'görev'ini yapmaktadır.

Türkiye'de emperyalizmin uşağı hakim sınıfların diktatörlüğü hiçbir dönemde burjuva anlamda bile tam anlamı ile demokratik olmamıştır. Hep faşist bir karakter taşımıştır. Faşist nitelikte olan diktatörlük kimi zaman 'parlamenter demokrasi' maskesini takmış; kimi zaman sınıf mücadelesinin yüksek boyutlara ulaştığı, rejimi tehdit eder hale geldiği durumlarda; bu maskeyi 'lüks' ilan edip kaldırıp atmak zorunda kalmıştır. Bu durum Türkiye'nin şartları, durumu, gelişmesi ile açıklanır bir durumdur. 1980 12 Eylülünde emperyalist uşağı hakim sınıflar adına gidişe doğrudan müdahale eden askeri faşist cunta; 12 Eylül öncesi esasta **kanunlara rağmen** kullanılan birtakım demokratik hakları ve özgürlük kırıntılarını da tümü ile ortadan kaldırmıştır. İşte **bu nokta demokrasi sorununa** burjuva demokrasisinin bugünkü gerici içeriği ve onun biçimi açısından yaklaşan Avrupa Konseyi için 'demokrasi'nin Türkiye'de 'kazaya' uğradığı noktadır. Halbuki gerçekte durum bu değildir. Gerçekte 12 Eylül 1980'de askeri faşist cuntanın müdahalesi varolan burjuva demokrasisine son verip; faşist diktatörlük kurulması değildir. Gerçekte olan, 12 Eylül öncesi **üstü parlamenter demokrasi maskesi ile örtülü faşist diktatörlüğün** yerini **açık askeri faşist bir diktatörlüğe** bırakmasıdır. Şimdi ise Türkiye'de ne "demokrasiye geçiş", ne de "demokrasinin kurulması" vb. sözkonusu değildir. Sözkonusu olan, askeri faşist cuntanın şimdi faşizme parlamenter demokrasi maskesi geçirmek için zamanı uygun görmesi ve buna uygun davranmasıdır. Bir farkla ki, bu yeni "parlamenter demokrasi" maskesi —hakim sınıfların bundan önceki deneyleri ışığında — çok daha kaba bir maske olacaktır. İşte Avrupa Konseyi üyelerinin "demokrasinin kurulması yönünde gözle görülür adımlar" diye nitelendirdiği tam da budur. Atılan bu faşizme maske geçirme adımlarını "demokrasinin kurulması yönünde adımlar" olarak niteleyenlerin demokrasiden ne anladığı açıkça ortadadır.

Steiner Raporu'nun ikinci maddesinde şunlar söyleniyor:

" Türkiye'deki 6 Kasım seçimlerinden bir ay önce kabul ettiğimiz karar tasarısında, siyasi partilere ve adaylara getirilen kısıtlamalar nedeniyle yeni TBMM'nin Türk toplumunu iyi bir biçimde temsil edemeyeceği konusundaki kuşkularımızı belirtmiştik. Bu kısıtlamalar altında seçilen Türk

Meclisi'nin üzerindeki bu anormalliğin an cak yeni (erken) seçimlerle geçiştirilebi leceğini vurgulamıştık. Oysa TBMM'nin tem sil etme gücüyle ilgili sorun şimdi yeni durumlar ortaya çıkartmaktadır:

— Bütün gözlemcilerin belirttikleri şekilde yerel seçimler dürüst biçimde yapılmıştır.

— 25 Mart'taki yerel seçimler, bütün partilerin katılması ve hiçbir eleştiriye yol açmayacak biçimde gerçekleştirilmiştir.

— Yerel seçimlerin sonuçları bugünkü hükümetin geniş bir desteğe mazhar olduğunu ortaya koymuştur."

Avrupa Konseyi parlamenterleri için 6 Kasım seçimleri SODEP, DYP, RP gibi partilere, Avrupalı emperyalistlerin güvenini kazanmış eski siyasetçilerin bir bölümüne kısıtlamalar getirildiği **için** "Türk toplumunu iyi bir biçimde temsil edemeyecek"ti! Yani sözü geçen partiler 6 Kasım seçimlerine katılabilseydi, seçilen meclis "Türk toplumunu" (tabii Avrupa Konseyi parlamenterleri için de Türkiye'de yalnızca Türkler vardır!!!) iyi bir biçim de — hem de ne iyi — temsil edecekti! İşte emperyalist burjuvazinin temsilcilerinin "en iyi biçimde temsil"den anladığı budur! Bu seçimlerde Komünizmin propagandası yasakmış, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin örgütlenme özgürlüğü yokmuş, Kürt ulusunun devlet kurma hakkının gaspedilmesi sürüyormuş, onbinlerle siyasi tutuklu zindanda imiş... ne gam! Artık o kadar kusur kadı kızında da bulunur!

Biz şunu söylüyoruz: En iyi şartlarda toplanan **en demokratik** parlamento bile; burjuvazinin iktidarı şartlarında işçi sınıfının ve emekçilerin temsilcisi olamaz! O olsa olsa en iyi halde içinde işçi sınıfının da temsilcilerinin bulunduğu, ve bu aracı burjuva diktatörlüğünün yıkılması gerektiğinin propagandasında bir kürsü olarak kullanmaya çalıştığı, **burjuvazinin temsili kurumu** olur!

"Türk toplumunun en iyi biçimde temsili"ni, hakim sınıfların adına konuşan tüm partilerin seçime katılması ile mümkün gören Avrupa Konseyi parlamenterleri için tabii ki 25 Mart'ta "bütün partilerin (Siz hakim sınıf partileri anlayın. -YN) katılması" ile gerçekleştirilen mahalli seçimlerde "eleştirilecek hiçbir şey yok" olmasından tabii birşey olamaz! Avrupa Konseyi'nin demokrasi savunucusu görünümündeki sahtekarları için değil ama; burjuva demokrasisinin bayrağına yazdığı hak ve özgürlükleri bugün de savunduğunu söyleyen her kişi için 25 Mart seçimlerinde de eleştirilecek "hiçbir şey" değil, "çok şey" vardır. En basitinden bu seçimlerde de — bundan önce Türkiye'de yapılan bütün seçimlerde olduğu gibi — işçi sınıfı ve emekçilerin sınıf örgütlerinde açıkça örgütlenmeleri yasaktır. Komünizmin propagandası yasaktır. vs.

25 Mart seçimlerinde eleştirilecek birşey bulamayan Konsey üyeleri bu tavırları ile kendi demokrasi anlayışlarının ne olduğunu bir kez daha belgeliyorlar.

Bu maddede doğru olan tek tespit, "Yerel seçimlerin sonuçlarının bugünkü hükümetin geniş bir desteğe mazhar olduğunu ortaya koymuş" olduğu tespitidir. Ama bunun demokrasi ile ilgisi nedir? Hitler de geniş desteğe sahipti! Türkiye Cumhuriyetinin bugünkü faşist anayasası da geniş desteğe sahip oldu!

Steiner Raporu'nun 3. maddesinde şunlar söyleniyor:

" Gerçek bir demokrasinin birçok hürriyetler (siyasi partiler, sendikalar, basın,eğitim vs.) manzumesinden oluştuğu doğrudur. Bazı illerde kalkmasına rağmen,büyük çoğunluğunda devam eden sıkıyönetim de bu temel hürriyetlerin kısıtlanmasına neden olmakta ve gerçek bir çoğulcu demokrasinin kurulmasını engellemektedir. Sıkıyönetim ilk başlarda terörizmi kontrol için oluşturulmuştu. Artık bu hedefe varıldığına göre, yapılabilir. Ancak, Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonu'nun 15. maddesinde ön görülen hürriyetlerin askıya alınması işleminin artık durdurulmasında ısrar etmeliyiz.

İşte Konsey üyelerinin darkafalılığının yeni bir örneği: 'Temel hürriyetlerin kısıtlanmasına, çoğulcu demokrasinin kurulmasının engellenmesine **neden** sıkıyönetimin varlığıdır'! Sıkıyönetim kalktı mı, temel hürriyetler kullanılacak, Konsey üyelerinin çoğulcu demokrasi dediği demokrasi kurulacak!

Şimdi bir dizi ilde sıkıyönetim kalkmıştır! Avrupa Konseyi parlamenterlerinin kafasına göre bu illerde "temel hürriyetler" kullanılabilmesi gerekir! Ama kazın ayağı öyle değil! Sıkıyönetimin kalktığı illerde 'olağanüstü hal' sürüyor. O kalksa; yapılan anayasa ve kanunlarla; Avrupa parlamenterleri - nin saydığı "birçok hürriyetler"in **yasal** bir biçimde yasak olduğu bir ülkedir Türkiye.Kim mesela Türkiye'de işçi sınıfının diktatörlüğünün propagandasını yapıyor ve onun için örgütleniyorsa; o **Anayasaya karşı**, ceza yasalarına karşı davranmakta, suç işlemektedir! Basın özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü vb. burjuva anlamda demokratik özgürlükler Türkiye'de sıkıyönetimin varlığına, olağanüstü durumun varlığına bağlı olmaksızın yasalarla en dar bir alan içine; faşist düzene zarar vermeyecek bir alan içine sıkıştırılmıştır. Bu alanı genişletecek olan şey, sınıf mücadelesidir. Başka hiçbir şey değil. Sıkıyönetimin kalkması ile gerçek bir demokrasinin geleceği, emperyalist burjuvazinin siyasi temsilcilerinin gözboyamak için öne sürdüğü bir safsatadır. Gerçeklerin üstünün örtülmesidir.

Konsey üyelerinin sözünü ettikleri demok-

rasinin niteliği, "Sıkıyönetim başlarda terörizmi kontrol için oluşturulmuştu. Artık bu hedefe varıldığına göre yapılabilir" (kaldırılabilir olsa gerek -YN) (Raporu Milliyet gazetesinden aynen aldık. Çeviri yanlışları vb varsa bize ait değil. -YN) sözlerinde de açıkça sergileniyor. Onlara göre amaç "terörizmi engellemek" olduğu zaman, kendi deyimleriyle "temel hürriyetlerin kısıtlanması" demek olan sıkıyönetim meşrudur! Demokrasi ile hiç de çelişmez! Bu "demokrasi" şampiyonlarının "terörizmin engellenmesi" dediği şeyin ise, gerçekte 'sömürü huzurunun yeniden sağlanması' olduğu bilindiğinde; bunların savunuculuğunu yaptıkları "demokrasi"nin nasıl bir sahtekarlık olduğu çıkmaktadır ortaya.

Aslında bu "demokrasi şampiyonları"nın demokrasi anlayışı ile, Türkiye'deki faşist cuntanın demokrasi anlayışı arasında **köklü** bir fark, **öze ilişkin** bir fark yoktur. İkisi de burjuvazinin emekçi sınıflar üzerinde diktatörlüğünü "demokrasi" olarak savunmaktadır. Birinciler bu diktatörlüğün biraz daha kitabına uydurulup, sivil elbiselerle, ve burjuva demokrasisinin alışılmış bazı kurumlarıyla maskelenmesinin zamanının gelip geçtiği düşüncesindedirler; ikinciler ise Türkiye şartlarının Batı Avrupa'ya benzemediği gerekçesi ile, bu maskeleme işinin biraz daha yavaş yapılması gerektiği düşüncesindedirler. Aralarındaki 'derin!!!' farklılık budur. Birincilere göre 'terörizm artık kontrol altına alınmıştır... artık sıkıyönetime gerek yoktur.' İkincilere göre ise Avrupalılar sıkıyönetime gerek olup olmadığı konusunda karar verecek yetkiye sahip değildir. Onlar bunu bilemezler.. Hem zaten sıkıyönetim bilmem kaç ilde kaldırılmıştır. Diğerleri de zamanı gelince kaldırılacaktır.

Kısaca, bu maddede söylenenler açık bir biçimde Avrupa Konseyi denen emperyalist burjuvazinin kurumundaki hakim demokrasi anlayışının faşizme kökten karşı olmadığını; Türkiye deki faşizme karşı mücadele adına bu kuruma başvurup ondan birşeyler ummanın, bozacıyı, leblebicinin şahitliği ile mahkum ettirmeye kalkmakla bir olduğunu belgelemektedir.

Steiner Raporu'nun dördüncü maddesinde şunlar söyleniyor:

" 12 Eylül 1980'den itibaren, yürürlükte olan kanunlar çerçevesinde çok sayıda insan siyasi nedenlerle suçlanmıştı. Askeri mahkemeler de bu kanunları, terörizmle mücadele çerçevesinde abartılmış biçimde yorumlamışlardı. Sadece bu yorum şeklinin değişmesini değil, aynı zamanda siyasi görüşlerinden dolayı mahkum edilmişler için bir af çıkarılmasını da istemeliyiz."

"Siyasi mahkumlar için af" isteği, burjuva-demokratik bir istektir; düzen çerçevesi içinde gerçekleşmesi mümkün olan bir reform talebidir. Siyasi mahkumların affedilmesi talebinin **gerçekleşmesi** kuşkusuz bugün ezici çoğunluğu devrimci olan siyasi mahkumların devrimci çalışmaya daha aktif katılabilmesinin şartlarını yaratacağından, bizim de talebimizdir. Böyle bir talep iki türlü getirilebilir. Birincisi, devrimci mücadelenin bir parçası olarak, devrim mücadelesine bağlı olarak. Devrimin çıkarlarına tabi kılınarak. Devrimci bir şekilde.

İkincisi, varolan düzenin özüne hiç dokunmadan, onunla bir çelişmesi olmadan, salt reform talebi olarak; devrimci mücadeleye ve devrimci taleplere tabi kılınmadan... Reformist bir şekilde.

Avrupa Konseyi denen kurumun böyle bir talebi devrimci bir biçimde getirmesini beklemek abesle uğraşmaktır. O bu talebi getirirse, niteliği gereği ancak reformcu bir şekil de getirip savunabilir. Nitekim öyle de yapmaktadır. Peki, böyle bir kurumun böyle bir reform talebini savunması karşısında bugün kendine komünist diyenlerin; bırakalım komünist olanları, gerçek anlamda devrimci olanların tavrı ne olmalıdır?

Ne olursa olsun bu talebin böyle bir kurum tarafından savunulmasının, bu talebin gerçekleşmesi için baskı unsuru olduğu gerekçesiyle bu kurumun bu talebi ne için nasıl savunduğu konusunda susmak mı; yoksa bu kurumun bu talebi ne için nasıl savunduğunun teşhirini, bu konuda propagandanın merkezine koymak mı? Bizce bu sorunun bir tek doğru yanıtı vardır: İkincisi!

Avrupa Konseyi'nin "Türkiye'deki siyasi mahkumlara af" talep etmesi sahtekarlıktır. Böyle bir talebi getiren, eğer bu talebi kendi demokratlığını ispatlamak için bir araç olarak kullanmaktan başka amaçları varsa; eğer bu talebini gerçekten "demokrasi anlayışı"ne göre savunuyorsa, ve ciddi ise, kendi ülkesinde de bu yönde tavır takınması gerekir. Ama biz böyle bir talebe imza atan siyasi partilerin kendi ülkelerinde 'siyasi mahkumlar' konusunda tavrını biliyoruz.

İşte Batı Almanya: Bugün bu ülkede bir RAF üyesi, salt bu örgüte üye olduğu için; bir buçuk yıllık mahkeme süresinde hiçbir öldürme eylemine doğrudan katıldığı ispat edilemediği halde; sadece öldürme olaylarında verilen müebbed hapse hem de 3 kez çarptırılabiliyor!

Burjuva hukukunun "in dubio pro reo" (suçu ispatlanmadığı sürece, suçlanan lehine) ilkesi bu ülkede açık bir şekilde 'siyasi tutuklular' için rafa kaldırılmış durumdadır! Ama pardon! Türkiye'de 'siyasi mahkumlara af' talep edenlerin önemli bölümü için tabii ki bu ülkede 'siyasi suç', 'siyasi suçlu', 'siyasi mahkum' yoktur! Batı Alman devletine karşı devrimci konumda bir mücadele yürütenler,

yakalanmaları halinde 'siyasi' değil, 'adi' suçlulardır. Onlar 'siyasi görüşleri nedeniyle değil, terörist eylemleri nedeniyle yargılanmaktadır' vs. vs.. Bu teraneler ama Türkiye'deki faşistlerin de teraneleridir. Onlar da sümme haşa kimsecikleri 'siyasi görüşlerinden ötürü' yargılayıp mahkum etmemiştir! Onlar da kişileri 'terörist' eylemleri dolayısı ile yargılayıp mahkum etmektedir!!!

İşte İngiltere: "Türkiye'deki siyasi mahkumlara af" talebine imza atanların önemli bir bölümü için, İngiltere'de ve onun işgal altında tuttuğu Kuzey İrlanda'da toplama kamplarına benzer hapishanelerde bulunan yüzlerle IRA üyesi katiyen(!!!) siyasi tutuklu değildir! Siyasi mahkum değildir. Onlar bir zamanların şanlı Britanya imparatorluğuna baş kaldırma cüreti göstermiş; hem de dişinden tırnağına silahlı işgalci İngiliz ordusuna karşı silaha sarılma gibi bir 'cürüm' işlemiş(!!!) teröristlerdir!

İşte Fransa: Burjuva demokrasisinin, burjuva-demokrat devriminin beşiği bu ülkenin sömürgeci askerleri bugün 'sosyalist' başbakanlarının emri doğrultusunda Çad'da 'vatan kurtarmak'la meşguller! Tabii onların bu vatan kurtarma işinde kazaen tutukladıkları kişiler katiyen siyasi mahkum değildir. Olsa olsa teröristtir. İşte Korsika'da Fransa'dan özerklik isteyenler; işte Bask milliyetçileri... Bunlar katiyen siyasi tutuklu değildir. Teröristtirler!

Bu liste aslında Avrupa Konseyi üyesi olan 21 ülkenin tümü için tek tek sayılıp uzatılabilir. Ama bu anlatmak istediğimiz olguya; "Türkiye'de siyasi mahkumlara af" talebinin, Konseyin bu talebine katılan üyelerinin büyük çoğunluğu açısından (Büyük çoğunluğu açısından diyoruz; çünkü Konsey içinde kendi ülkesinde de bu gibi olaylarda benzer tavır takınan iyi niyetli reformistlerin; 19. yüzyılın devrimci burjuva demokrasisini trenin kaçtığını görmeden hala savunanların, savunduklarına inananların varlığını dıştalamıyoruz. Bu gibileri, bu kurumların gerçek işlevini gözlerden gizleme işlevini yerine getiren 'zavallı enayiler'dir. Bunlara bakarak bu gibi kurumların gerçek niteliğini görmeyenler, bu kurumlara bel bağlayanlar da — eğer bunu bile bile yapmıyorlarsa — en iyi halde siyasi salaklardır) büyük bir sahtekarlık olduğu olgusuna yeni birşey katmaz.

Aslında bizzat "siyasi mahkumlara af" talebinin getirildiği maddenin kendisi içinde; bu talebin nasıl bir sahtekarlık olduğu sırıtmaktadır. Bu talebin getirildiği maddede, raporda karşı çıkılanın aslında genel olarak 'siyasi mahkumluk', 'siyasi görüşleri nedeni ile yargılanmak' vs. olmadığı; karşı çıkılanın "terörizmle mücadele çerçevesinde", kanunların "abartılmış bir biçimde yorumlanışı" olduğu görülmektedir. Yani, "evet, birtakım kişileri aslında siyasi görüşleri nedeniyle yargıladığınız halde, onlara terörist demenize söyleyecek birşey yoktur. Bizim de yaptığımız budur. Ama, siz bu konuda çerçeveyi biraz geniş tutup ayıp ediyorsunuz. Bizi de zor durumda bırakıyorsunuz!" anlamında sözler ediliyor. Avrupa Konseyi'nin Türkiye'den "siyasi mahkumlara af" talep etmesinin gerçek anlamı budur. Ve kendine devrimci, hele hele komünist diyenin görevi, Avrupa Konseyi'nin böyle bir talebi karşısında, "Gördünüz mü, Avrupa Konseyi bile af talebimizi destekliyor... Ne kadar da başarılı çalışma yaptık" vb. saf satalarla kendini avutacak yerde; tam da bu talebin Avrupa Konseyi açısından ne anlama geldiğini açıklamaktır.

Steiner Raporu'nun beşinci maddesinde şunlar söyleniyor:

> " Türkiye'deki insan hakları sorunu sadece sıkıyönetimin uygulamalarından dolayı etkilenmemektedir. Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonu hiçbir kimsenin işkence edilmesi veya insanlık dışı muameleye tabi tutulmamasını öngörür. Oysa Türkiye'deki bu uygulamalar konusunda son aylarda çok sayıda şikayet gelmiştir. Türkiye'ye giden heyet de bu nedenle özellikle bu soruna büyük duyarlık göstermiştir. Bu çerçeve içinde, Türk hükümeti Avrupa Konseyi heyetinin Mamak ve Diyarbakır hapishanelerini dolaşmasına izin vererek büyük bir iyiniyet göstermiş ve bu nokta da mutlaka memnuniyetle not edilmelidir. Böylesine kısa bir ziyaret, Türkiye'de işkencenin sistematik bir şekilde mi yapıldığı, yoksa arada sırada görülen olay mı olduğu konusunda kesin bir fikir veremez. Ancak, resmi rakamlar ve resmi sözlerle bize, her işkence ve kötü muamele konusunun dikkatle ve ısrarla incelendiği konusunda güvence verilmiştir. Bizim izlenimimiz de, Türk hükümetinin bu konuda çok duyarlı olduğu ve son derece kötü durumdaki hapishanelerdeki koşulların düzeltilmesi için geniş bir kampanyaya giriştiği şeklindedir. Bu konuda bir komisyon kurulmuştur ve sorun TBMM çerçevesinde de girişimler başlatılacaktır. Bazı parlamenterlerin bir parlamento inceleme heyeti kurulması yoluna gideceklerini de biliyoruz. Bizim de TBMM'deki bu girişimleri desteklememiz gerekir.

Ne diyelim? Komisyon kurulmuş! Hem de TBMM çerçevesinde girişimler başlatılacakmış! Hem de parlamento inceleme heyeti kurulacakmış! Türk hükümeti bu konuda çok duyarlı imiş! vs vs.. İşkence altında hayatlarını kaybedenler, sağlıklarını yitirenler, sakat kalanlar.. sevinin! Avrupa Konseyi Türkiye'deki işkenceye işte böyle karşı çıkıyor! Evel Allah, sonra da Avrupa Konseyi oldukça; ve 'insanlık suçu

işkenceye karşı mücadelede' Avrupa Konseyine umut bağlayan oportünistlerimiz oldukça, Türkiye'de işkencenin köküne kibrit suyu döküldü demektir!..

"İşkenceye karşı" olmanın bu biçimi, gerçekte, aynı 'siyasi tutukluların affı' konusunda olduğu gibi sahtekarlıktır. Sonuç olarak hakim sınıfların işkenceye kendilerinin de karşı olduğunun gösterilmesi; işkencenin 'devlet politikası olmadığını', 'sistemli olmadığını' ispatlamak için yürütecekleri birkaç soruşturma, ve evet hatta daha yüksek çıkarlar için birkaç işkencecinin yargılanıp - cezalandırılması ile düzenin aklanması; işkencenin gerçek sorumlusu ve suçlusu olan düzenin gözlerden gizlenmesi; bu biçim bir "mücadele"nin esas işlevidir. İşkence faşizmin de, faşizm dışında burjuva diktatörlük biçimlerinin de ayrılmaz yol arkadaşıdır. Değişen, işkencenin yaygınlığı, boyutları, yöntemleri, biçimleridir. Geri ülkelerde daha çok kaba kuvvete dayanan işkence yöntemleri; gelişmiş ülkelerde yerini tekniğin ve bilimin en son gelişmelerine uygun olan yöntemlere bırakmaktadır. Bu yüzden de Avrupa Konseyi gibi bir kurum işkenceye ancak "komisyonlar kurarak", sonra "komisyonları denetleme ve onları denetleme komisyonları kurarak" mücadele(!) eder! İşkenceye karşı **gerçek** mücadele; onu tarihe gömecek tek şey olan devrim mücadelesidir. Avrupa Konseyi gibi emperyalizmin bir kurumunun Türkiye'deki işkenceye karşı "mücadele"si, en iyi halde işkencenin biçimlerine, yaygınlığına, vb. karşı bir mücadeledir. Bu mücadele hem kendinin ve hem de işkencenin gerçek sorumlularının gözlerden gizlenmesi işlevini gören, sahte bir mücadeledir. İşkenceye karşı olma, onu engelleme adına Konsey gibi bir kurumdan medet umanlar, ve bunu hem de komünizm Marksizm-Leninizm adına yapanlar, iflah olmaz oportünistlerdir. Onlar bu tavırları ile gerçekte Konsey gibi emperyalizmin bu kurumunun — onu kullanma adına! — aleti olmaktadırlar.

Steiner Raporu'nun altıncı maddesi şöyle:

" İnsan haklarına saygı sorunu ile ilgili olarak diğer sorunları da gözden kaçırmamamız gerekir:
— Bazı davaların (Barış Derneği-DİSK) süreleri Avrupa İnsan Hakları Konvansiyonun da belirtilenden çok daha uzamaktadır.
— Avukatlarla görüşmelerimiz özellikle savunma haklarına hala önemli kısıtlamalar getirildiğini ortaya çıkarttı.
— Doğru Yol Partisi'ne karşı, 12 Eylül'den önceki bir siyasi partinin devamı olduğu iddiasıyla soruşturma açıldı. Oysa bu tip bir yaklaşım siyasi hürriyete darbe vuracak niteliktedir.
— Üniversitede de YÖK (Yüksek Öğretim Kurumu) uygulamaları moral ve eğitim özgürlüğüne gölge düşürmektedir."

Steiner Raporunda dava sürelerinin uzunluğu konusunda örnek verilirken Barış Derneği ve DİSK davalarının verilmesi tesadüf değildir. Devrimci örgüt davaları ile karşılaştırıldığında, Türkiye açısından fazla uzatılmayan bu davaların dava uzunluğu konusunda örnek verilmesi; bu konuda Avrupa Konseyi üyelerinin aslında devrimci örgüt davalarının uzamaması konusunda bir itirazı olmadığının göstergesidir. Nasıl olsun ki? Onların kendi ülkelerinde devrimci örgütlerin ve kişilerin davaları yıllarca sürmektedir. İşte Batı Almanya'da RAF davaları! İşte İngiltere'de IRA davaları! İşte İtalya'da Brigade Rossa davaları!

Kaldı ki sorun davaların uzayıp uzamaması değil; burada yargılanan kişilerin gerçekte faşizme karşı mücadele etmiş olmalarıdır.

DYP'ne karşı açılan davanın "siyasi hürriyete darbe vuracak" nitelikte olduğu tespiti ise Konsey'in "siyasi hürriyet"ten ne anladığının bir göstergesidir. Rapor bu tavrı ile "siyasi hürriyet"in var olduğundan yola çıkmaktadır. Var olan bu siyasi hürriyete DYP'ye karşı açılan dava ile "darbe vurulmaktadır". Raporun anlayışı budur. Peki, var olan bu siyasi hürriyet, diyelim ki DYP'ye de tam çalışma özgürlüğü tanınmış olsa ne menem bir şeydir? Siyasi hürriyet, DYP'ye hiçbir kısıtlama konmasa, yalnızca hakim sınıflara örgütlenme hürriyeti tanıyan bir "siyasi hürriyettir". İşte emperyalizmin siyasi temsilcilerinin gevezelik alanı Avrupa Konseyi'nin siyasi hürriyet'ten gerçek anlamda anladığı da budur! Hakim sınıflara, sömürücülere tam örgütlenme özgürlüğü! Bunun yanında ezilen sınıflara, bunlar ancak belli sınırları aşmadıkları, ve düzeni tehdit eder hale gelmedikleri sürece — demokratlığın göstergesi olarak — göstermelik örgütlenme hürriyeti!

Steiner Raporu'nun yedinci maddesinde ise söylenenler şunlar:

" Türkiye'de hala olumsuz gelişmelere rastlanmaktadır. Bunları ancak hükümet ve TBMM düzeltebilir. Bu nedenle Türkiye'yi gündemimizde tutmalı ve önümüzdeki dönemde yeniden tartışmalıyız. Ümidimiz genel seçimlerden sonra başlayan düzelme sürer. Biz de Türkiye'nin Konsey'e üyeliğinin demokrasiye geçişe yardımcı olacağını düşünenlerdeniz."

Evet, Türkiye'de aslında herşey iyi değil. Bazı "olumsuz gelişmeler" var. Var ama, bunu düzeltecekler de var! Bunları düzeltecek olan ancak! "hükümet ve TBMM"dir! İşte Avrupa Konseyi'nin Türkiye'deki olumsuzlukları düzeltmede dayandığı, güvendiği kurumlar bunlar! Cunta Markalı Özal hükümeti! Ve cunta izinli TBMM! Neden bu 'düzeltme' işinde cuntanın ken

disine dayanmadığı tabii Konsey'in kendi gizidir! Herhalde 'seçimle' işbaşına gelmemiş olduğundan gerektir!

Aslında burada söyledikleri Konsey'in demokrasi anlayışının ne olduğunun açık göstergesidir. Fazla yoruma gerek yoktur.

* * *

Sonuçta Konsey'in Parlamenter Asamblesinde Mayıs ayında yapılan toplantıda bu rapor; ayrıca Diyarbakır ve Mamak cezaevlerini ziyaret eden iki heyetin raporları dinlendi. Ve Steiner Raporunda ortaya konan görüşler doğrultusunda bir karar tasarısı 50'ye karşı 91 oyla, ve 10 çekimser oyla kabul edilerek; Türkiye parlamenter asamblede yerini yeniden aldı.

Bu karar Avrupa Konseyi'nin niteliğine uygun bir karardır. Avrupa emperyalistlerinin çıkarları Türkiye'nin Batı Avrupadan uzaklaşması ile çelişmektedir. Türkiye Batı Avrupa'nın denetim alanından çıkması anlamına gelecek bir olgu ile karşı karşıya bırakılmamalıdır. Hal böyle olunca, Konsey Tüzüğünde yer alan bazı maddelerin bugün Türkiye'de açıkça çiğnendiği bilinse bile; Türkiye'nin üyeliğinin engellenmesi sözkonusu değildir. Hem tüzüğün üyelerin ne kadar demokratik olduğunu göstermekten başka bir işlevi olmadığı da bilinince, bu kararın Konsey'in niteliğine uygunluğu çok daha açıktır.

Açık olan bir başka şey daha vardır: Oda, Türkiye'deki faşizmi teşhir ve tecrit etme adına umutlarını Avrupa Konseyi, Avrupa Parlamentosu gibi "demokrasi savunucusu" emperyalist kurumlara bağlayanlar; eylemlerinin ağırlığını bu gibi kurumları etkileme; ve bu gibi kurumların 'baskısı'nı sağlama amacına yöneltenlerin bu karar ile ağır bir düşkırıklığına uğradıkları gerçeğidir.

Batı Avrupa'da cuntayı teşhir adına yapılan eylemlerde revizyonist ve oportünist güçlerin yöneldikleri ilk adresler bu ülkelerin parlamentoları, güya demokrat parlamenterleri; güya demokrat sendika ağaları; kiliseler; Avrupa Parlamentosu, Avrupa Konseyi; İnsan Hakları Komisyonu; Uluslararası Hukuk Kurumu; amnesty international vb. kurumlar olmuştur. Bu kurumlar "anti-faşist mücadele"ye kazanılma adına; bu kurumların gerçek nitelikleri gözlerden gizlenmiş; bunların niteliğinin teşhiri "unutulmuştur".

Bu "cuntaya karşı mücadele"yi herşey gören reformist anlayışın tabii sonucudur. Objektif olarak bu tavır çoğu devrimcilik, ve evet Marksizm adına konuşan bu güçleri Batı Avrupa'daki demokrasileri gerçek demokrasi olarak gösterme; Batı Avrupa emperyalistlerinin ve onların demokrasisinin propagandasını yapma konumuna koymuştur. "Avrupa Parlamentosu"nu kullanma adına yola çıkanlar; Batı Avrupa'daki milli parlamentoları "kullanma" adına yola çıkanlar; gerçekte kendilerinin bu kurumların kuyruğuna takıldıklarını, bunların propagandalarını yaptıklarını görmemişlerdir.

* * *

Revizyonistlerin ve oportünistlerin eylemleri ile Avrupa Parlamentosu; Avrupa Konseyi gibi kurumları etkilemeyi esas hedef seçtiği gerçeğine en son örnek, Avrupa Konseyi Parlamenter Asamblesi Yaz 1984 dönemi çalışmalarının başlangıcı öncesinde yapılan; ve bitişi tam da Konsey toplantı başlangıcının tarihine rastlatılan "Uzun Yürüyüş" adı verilen eylemdi. "Türkiye Cezaevlerindeki Siyasi Tutuklularla Dayanışma Komitesi" adına (Bu Komite menşevik Partizan, Halkın Kurtuluşu ve Avrupa'da Dev-Genç tarafından destekleniyor) yapılan bu yürüyüşte Batı Avrupa'nın birçok ülkesinden yola çıkan göstericiler Avrupa Konseyi'nin toplantısının başlayacağı tarihte Konseyin toplantısının yapıldığı Strasburg'da olacak şekilde yürüdüler. Yürüyüşün son durağı, Konseyin toplantısının yapılacağı salonun önü idi.

Bu yürüyüş için çıkarılan bildirilerde dikkat çeken şey:

— "Türkiye cezaevlerindeki insanlıkdışı şartlar düzeltilmelidir"

— "Siyasi tutukluların hayatı kurtarılmalıdır"

— "İdamlara son"

— "Siyasi tutuklular için genel af"

gibi taleplerin devrimci bir propagandadan bütünüyle arındırılmış, devrim propagandasından bütünüyle bağımsız bir şekilde savunulması olgusudur. "Türkiye Cezaevlerindeki Siyasi Tutuklularla Dayanışma Komitesi" adına çıkarılan az sayıda bildiride **devrim** propagandası — merkeze konulması bir yana — yoktur. Sorun yalnızca yukarıdaki taleplerin mümkün olan en geniş çevre tarafından savunulması olarak kavrandığından; devrim propagandasıyla geniş çevrenin "ürkütülmemesi" kaygısı ile olsa gerek, yürüyüşü destekleyen örgütler adına da çıkarılan bildiri ve yayınlarda (ki bir çok yerde — mesela Paris'te olduğu gibi — yürüyüş yerinde yürüyüşü destekleyen örgütler kendi adlarına yazılı bir propaganda yürütmediler; dağıtılan tek bildiri, Komite adına çıkarılan bildiri idi); Avrupa Konseyi, Avrupa Parlamentosu vb. emperyalist kurumların gerçek niteliğinin tek kelime ile teşhiri yoktu.

"Uzun yürüyüş"e damgasını vuran siyaset, belirli reform taleplerini propagandasının merkezine koyan, bu taleplerin yaygınlaştırılması ve gerçekleştirilmesini eylemin amacı haline getiren; umudunu emperyalizmin "demokrat" siyasetçilerine! ve kurumlarına bağ-

layan reformist bir siyaset idi.

12 Eylül 1980 sonrasında yurtdışında yaptıkları tüm çalışmaların gerçek adresi durumunda olan Avrupa Konseyi'ne "Uzun Yürüyüş"e rağmen(!) Türk parlamenterlerin kabulü kuşkusuz oportünistler için büyük bir düşkırıklığıdır! Aslında başka bir karar da alınmış olsa idi, değişen pek fazla birşey olmazdı. Öyle bir durumda da devrimci olanın görevi **önce** bu kararı alanların gerçek niteliğini teşhir etmek olurdu! Ama biz eğer başka bir karar çıksa idi, oportünistlerin yapacağı propagandanın bu olmayacağını adımız gibi biliyoruz. Böyle bir halde özellikle "Uzun Yürüyüş"çü oportünist örgütler eylemlerinin "başarı"sı, zaferi üzerine sayfalar dolusu yazı yazarlardı. Ve emperyalizmin "demokratik"(!) temsilcileri ile yaptıkları eylem birliğinin — daha doğrusu onların kuyruğunda dolaşmalarının — faziletleri üzerine ahkam keserlerdi.

Şimdi yapacakları propagandanın ne olacağını ise birlikte göreceğiz, yaşayacağız. Her halde onlar için Türkiye'nin şimdilik dışta tutulması yönünde verilen 50 oy; ve 10 çekimser oy (bunlardan biri de bir ANAP milletvekili, Avrupa Konseyi parlamenterinin oyu! Her halde şaşkınlıktan ne yaptığını bilmeden verilen bir oydur!)'un sahipleri Avrupa Konseyindeki "demokrasi" savunucularının oyları - dır! Bu oyların sahipleri olan kişilerin partileri sosyal-demokrat, "sosyalist" ve reviz yonist "komünist" partiler, gerçekte hiç de demokrasi savunucusu değildirler. Onların savunduğu demokrasi en iyimser yorumla, bugün gittikçe gericileşen ve faşistleşen burjuva demokrasisidir. Ülkemizde faşizmin gerçek alternatifi ise bu değildir.

"Uzun Yürüyüş"ün bitiminden sonra, yine öncelikle Avrupa Konseyi'ne Türkiye'de faşizm olduğunu, ve onun bu haliyle Konsey üyeliğine yakışmadığını ispatlamak için bir de "Uluslararası mahkeme" düzenlendi.

Bu mahkemede yeniden Türkiye'de "işkence" olduğu işkenceye uğramış şahitlerin ağzından dinlendi. Avrupa Parlamentosu üyesi Lady Fleming, Avrupa Konseyi Türkiye Komitesinin sunduğu raporu eleştirdi. Batı Alman parlamentosunun Yeşil üyesi Dirk Schneider, Batı Alman mahkemelerinin siyasi mültecileri Türkiye'ye geri verme yönündeki kararlarını eleştirdi.

Bütün konuşmacıların birleştiği nokta, Türkiye'deki "askeri rejim"in demokrat olmadığı, ve bu rejimin temsilcilerinin Batı Avrupanın "demokratik" kurumlarının içinde yeri olmadığı idi! Yani Türkiye'deki faşizmi teşhir adına; Batı Avrupa'daki emperyalist birtakım kurumların demokratikliğinin tescil edildiği bir mahkeme idi "uluslararası mahkeme".

Mahkemeyi Yılmaz Güney yaptığı bir konuşma ile kapadı. (Bu konuşmanın tam metni ne yazık ki elimizde yok. Bu yüzden doğrudan alıntıyla şimdilik eleştirme imkanımız da yok. Metnin tam eleştirisini daha sonraya bırakarak, burada kısaca Yılmaz Güney'in konuşmasının ağırlığını oluşturan tezler hakkında tavır takınmak istiyoruz.)

Bu konuşmada Yılmaz Güney, Türk parlamenterlerinin Konseye kabul edilmesinin, bunun gerekçesi 'demokratikleşme yönünde etkileme' de olsa, gerçekte Cuntanın desteklenmesinden başka bir anlama gelmediğini savunuyor.

Türkiye'den gelen parlamenterlerin Konseye kabulünü 'demokratikleşme yönünde Türkiye yi etkileme' şeklinde gerekçelendirenler daha çok "sağ" sosyal-demokratlardır. Yılmaz Güney konuşmasında esas olarak bunları eleştirmekte; bunların saf değiştirmesine karşı çıkmaktadır. Türk parlamenterlerin Konseye kabulü kuşkusuz Özal hükümeti açısından da, cunta açısından da bir "başarı"; onların "demokratikleşme" yönünde adımlar attıklarının Avrupa Konseyi açısından tasdiki; ve bu anlamda cuntanın desteklenmesidir. Burada sorun bu değil, bunun ötesidir! Sorun, Avrupa Konseyinde çoğunluk Türk parlamenterleri kabul etmese idi bile, bunun Konseyin "demokratik"liğini gösteren bir işaret olmayacağının teşhiridir. Sorun Batı Avrupalı emperyalistlerin Türkiye'deki çıkarlarının, onları — görünüşte onların siyasi sözcülerinin bir kısmı işbirliğine, desteğe karşı çıksa bile — Türkiye'deki faşistlerle **aynı safta** tuttuğunun teşhiri, ve bunun merkeze konmasıdır. Devrimci tavır bunu gerektirir. Yılmaz Güney ise bir bütün olarak Konsey'in gerçek niteliğinin teşhiri üzerinde yoğunlaşmamaktadır. Onun eleştirisi daha sağ sosyal-demokratların getirdiği bir gerekçenin sakatlığını teşhir çerçevesini aşmamaktadır.

Konuşmanın sonunda Yılmaz Güney, şimdi artık faşizme karşı mücadelenin Türkiye'de, kendi ülkemizde verilecek bir mücadele olduğunu; Batı Avrupa'daki dayanışmacı güçlerin ise **bu mücadeleyi** desteklemesi gerektiğini belirtiyor.

Buna söylenecek şey şudur ki; Türkiye'de faşizmin devrimle yıkılması, yalnızca "şimdi artık" değil, dün de, Avrupa Parlamentosu, Avrupa Konseyi başka kararlar da alsa, Türkiye de çözülecek bir sorun idi, sorundur. Ve Türkiye'de faşizme gerçekten karşı olanlar, yalnızca "artık şimdi" değil, dün de, bugün de, yarın da **devrim** mücadelesini desteklemekle yükümlü idiler, yükümlüdürler, yükümlü olacaklardır.

Batı Avrupa'da dayanışma mücadelesinin merkezine düne kadar Avrupa Konseyini, Avrupa Parlamentosunu vb. koymak yanlıştı. Ama bu yanlış, faşizme karşı mücadeleyi, cuntaya karşı mücadele olarak kavrayan; faşizme karşı mücadele ile devrim mücadelesini birbirinden ayıran reformist anlayışın tabii sonucu, onun uzantısı idi. Bu anlamda gerçekte Konseyin aldığı kararla değişen birşey yoktur. Değişen

gerçekte oportünist-revizyonist hayallerin — umarız mümkün olduğunca çok kişi açısından — yıkılmış olmasıdır. Yılmaz Güney'in "Uluslar arası mahkeme"yi kapama konusmasında dile ge len bu hayal kırıklığı; Demokrat Türkiye ' de yazan Doğan Özgüden'in kaleminde şu biçime bü rünüyor:

" Evet, Konsey serüveni bitmiştir. Artık kendi göbeğini kendi kesme dönemine girilmiştir. Türkiye demokrasisinin göbeği de, Türkiye topraklarında, Türkiye hal kı tarafından kesilecektir." ("Demokrat Türkiye", S.29, s.4)

Görüldüğü gibi, "artık" kendi göbeğini ken di kesme dönemine girilmesinin nedeni, Doğan Özgüden'e göre açıkça "Konsey serüveninin bit miş" olması; başka bir deyimle, artık Konsey den bir "iş çıkmayacağının" ortaya çıkmış ol masıdır. Eğer Konsey ve diğer emperyalist ku rumlar doğru değerlendirilmiş olsa idi; "ar tık" değil, en baştan "Türkiye demokrasisi - nin göbeğinin Türkiye topraklarında Türkiye halkı tarafından kesileceği" bilinirdi. Geç de olsa şimdi bu gerçeği görenlerin sayısı nın artması sevindiricidir. Ama bu gerçeği görme işi anlık, "ihanete uğramış aşığın" tep kisinin ürünü değilse; bu gerçeği görme işi emperyalizmin çeşitli "demokratik"(!) kurum larının işlevlerinin kavranması ile birleşti rilirse; ve kendi içine kapanmayı, proleter enternasyonalizmin öznesi olan işçi sınıfı ve emekçilere de Türkiyeli olmadıkları hallerde kuşku ile bakmayı öğütleyen bir milliyetçili ğe yolaçmaz ise!

Biz komünistler açısından dün "Konsey se rüveni" diye bir serüven olmamıştır. O yüzden "şimdi artık" bu "serüvenin bitmesi" gibi bir sorunumuz yoktur.

Biz dün olduğu gibi bugün de Türkiye'de de mokrasinin ancak ve yalnız işçi sınıfı önder liğinde Demokratik Halk Devrimi ile kazanıla bileceğini; ortaya çıktığı ülkede bile iyice gericileşen, giderek faşistleşen burjuva de mokrasisinin Türkiye'deki faşizmin gerçek al ternatifi olmadığını söylüyoruz.

Biz dün olduğu gibi bugün de Türkiye'de fa şizme karşı mücadele adına Batı Avrupa'nın em peryalist güçlerinin sözde demokrasi savunu cusu siyasetçilerine ve kurumlarına güveni - lip, dayanılmaması; bu karşı-devrimci güçler le iş ve eylem birliği yapılmaması gerektiği ni söylüyoruz.

Biz dün olduğu gibi bugün de Türkiye'de fa şizme karşı mücadele adına Rus sosyal emper yalizmine uşaklığı iş edinmiş lafta sosyalist, gerçekte faşist-sosyal faşist karşı-devrimci güçlere güvenilmemesi, dayanılmaması, bunlar la iş ve eylem birliği yapılmaması gerektiği ni savunuyoruz.

Biz dün olduğu gibi bugün de gerçekten dev rim isteyen insanlara sesleniyoruz:

Enerjinizi devrim mücadelesine tabi kılın mamış olan reform, reformcuk, "acil talep"; "elde edilebilir talep", "somut talep" müca delesinde çarçur etmeyin! Sizleri eylem yap ma adına Batı Avrupalı emperyalistlerin kuy ruğuna takan; Devrim ile Karşı-Devrim arasın daki en kaba ayrım çizgilerini bile ortadan kaldıran eylem çizgisini reddedin !

Kurtuluş devrimdedir ! Devrimi gerçekleş tirmek için ise ona önderlik edecek bolşevik bir Partiye ihtiyaç vardır ! Bugünün birin cil görevi işte böyle bir partinin yaratılma sı görevidir. Bu görev ancak her türden opor tünizme ve revizyonizme karşı tavizsiz bir mü cadele ile gerçekleştirilebilecek bir görev dir !

Bu göreve omuz verin !

****

FİATI: 100 TL; 4 DM; 8 FF; 30 ÖS; £1

V.i.S.D.P: W. HOFMANN, HOMBURGER LANDSTR. 52, 6000 FRANKFURT, WEST GERMANY

YAZIŞMA ADRESİ: BUCHLADEN G. DIMITROFF, KOBLENZERSTR. 4, 6000 FRANKFURT/MAIN

****

ANAP hükümet oldu. (Birinci sayfadan devam)

Cunta açısından 25 Mart seçimlerinin optimal sonucu, 6 Kasım seçimlerine katılması engellenmiş olan ve 25 Mart seçimlerine katılmasına izin verilen(!) DYP, SODEP, RP gibi partilerin seçmenler tarafından destek görmesi; seçmenlerin 6 Kasım seçimlerindeki partileri desteklemesi idi. Ama bunun olmayacağı daha seçimler öncesinden belli olmuştu. SODEP'in HP'nin oylarını önemli ölçüde alacağı; MDP'nin iyice küçüleceği seçim öncesinde ortaya çıkmıştı. Bu durumda cunta açısından, ANAP'in iktidarının onaylanacağı bir mahalli seçim sonucu istenen sonuç haline gelmişti. Bu bir anlamda cuntanın onaylanması anlamına gelecekti.

Sonuçta üç aşağı beş yukarı beklenen oldu. ANAP genel seçim sonuçları ile karşılaştırılması en mümkün olan İl Genel Meclisine verilen oyların oranı gözönüne alındığında, 6 Kasım seçimlerine göre % 5'e yakın oy kaybına uğramasına rağmen (bkz. Tablo 1); aldığı oy oranı, varolan seçim sisteminde kendisine mutlak çoğunluk sağlama imkanı veren bir oy oranı idi. ANAP birinci parti olma durumunu kesin bir şekilde korudu, tasdikledi. Mahalli yönetimlerde ise geçmişte CHP'nin elinde olan üç büyük şehrin yönetimleri de dahil olmak üzere, yönetimlerin çok büyük çoğunluğunu ele geçirdi. (Bkz. Tablo 2)

İL GENEL MECLİSİ SEÇİMİ SONUÇLARI

	Aldığı oy	(%)	6 Kasım (%)
ANAP	7 263 492	41.3	45.15
SODEP	4 119 365	23.4	—
DYP	2 349 068	13.3	—
HP	1 545 593	8.8	30.46
MDP	1 252 549	7.1	23.27
RP	837 043	4.8	—
Bağımsız	235 487	1.3	1.12

Tablo 1 (Kaynak "Milliyet")

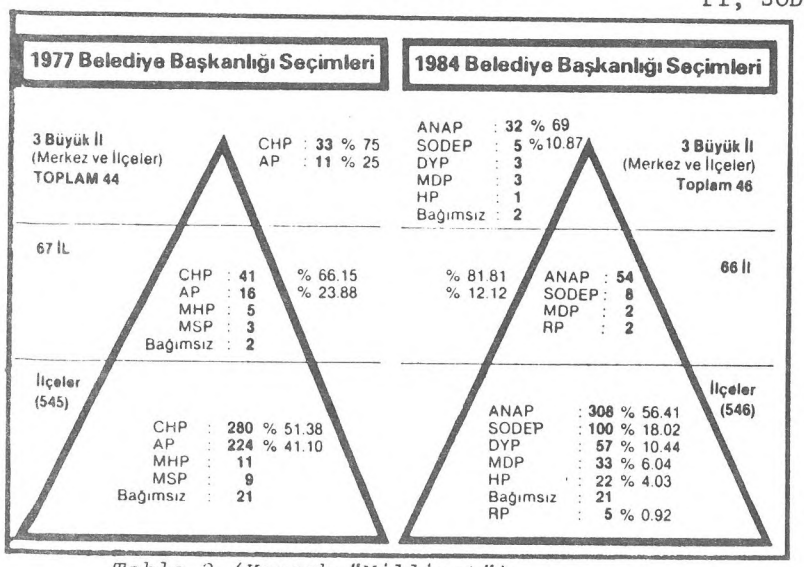

Tablo 2 (Kaynak "Milliyet")

HP % 10 barajının altına düştü. Oylarının çok büyük kesimini SODEP'e kaptırdı. SODEP aldığı oylar itibarı ile ANAP'tan sonra ikinci büyük parti olarak ortaya çıktı. HP açısından bu seçimler onun varlığını soru işareti haline getiren bir durum ortaya çıkardı. (Bkz. Tablo 1)

MDP de büyük bir düşüş gösterdi. Ve MDP'ye verilen oylar artık cuntanın doğrudan açık destekçilerinin oyları seviyesine doğru düştü. MDP'nin de bu oy oranı ile genel seçimler de milletvekili çıkaramaz duruma düştü. Cuntanın **doğrudan** gerçek kitle tabanının oldukça dar olduğu bir kez daha açıkça ortaya çıktı. (Bkz. Tablo 1)

Seçimlere büyük tantana ile giren DYP, seçimlerden beklediğini bulamadı. ANAP eski AP'nin tabanından aldığı oyları önemli ölçüde korudu. DYP aldığı oylar itibarı ile üçüncü büyük parti sırasına oturdu, ama "Mührün kimde olduğunu bilirsiniz" edebiyatı ile eski AP tabanının çoğunluğunun kazanılamayacağını mahalli seçimler ortaya koydu.

RP, açıkça "maneviyatçı" "dinci" propagandası ile MSP'nin oylarına talipti. Mahalli seçimler bu propagandanın Türkiye'de dar ve fakat oldukça istikrarlı bir tabanı olduğunu bir kez daha gösterdi.

Mahalli seçimlerin kuşkusuz en önemli iki sonucundan birisi, ANAP'ın kazandığı seçim zaferidir. ANAP hakim sınıfların eski yerleşmiş partilerinin hemen tümünün tabanından önemli ölçüde oy almış (en fazla AP'nin tabanından, ama yalnızca ondan değil, CHP'nin, MHP'nin, MSP'nin tabanından da) ve bu oyları belli anlamda alternatifin olduğu mahalli seçimlerde önemli ölçüde korumuştur. Bu ANAP'ın önümüzdeki dönemde siyasi arenada hakim sınıfların en önemli partilerinden biri olarak var olacağını belgeleyen bir durumdur.

İkinci önemli sonuç, SODEP ve DYP'nin ve RP'nin birlikte oyların %41'ini almış olmaları; SODEP ve DYP'nin genel seçimlerde milletvekili çıkarmak için gerekli olan %10 barajını aşarken; cunta markalı MDP'nin ve HP'nin bu barajın altında kalmış olmasıdır. Yani bugün cuntanın meclisindeki muhalefetin kitle tabanı; mecliste temsilcisi olmayan partilerin kitle tabanından çok daha dardır. Bugün ANAP'ın hakim sınıflar açısından gerçek muhalefet alternatifleri mecliste temsil edilmemektedir.

Bu hakim sınıflar açısından "baş ağrıtıcı" bir durumdur. Şimdi onlar bu durumun nasıl aşılacağının formüllerini aramakla meşgul.

* * *

Seçim sonrası, ANAP'ın ve Özal hükümetinin ekonomik politikasının işçi sınıfı, ve emekçiler açısından nasıl

bir saldırı olduğu örnekleri ile sergilendi. Seçimler öncesinde mümkün olduğunca geri atılan zamlar, mahalli seçimlerin hemen ertesinde ortalığı sardı. Zam gelmeyen hiçbir ihtiyaç maddesi kalmadı. Zamlar başını almış yürürken, işçilere gerçekte ücret düşüşü demek olan bir "ücret arttırımı" YHK tarafından ön görüldü. Zamlarla küçük tüketicilerin beli kırılırken; uygulanan taban fiyatı politikası ile de küçük üreticiler var olandan daha kötü duruma itildiler. Bir yandan yoksulluk artarken, diğer yandan ise talan-vurgun politikasının yeni zenginleri çoğalmaya devam ediyor. "İhracat patlaması" palavrasının ardında bir çok halde "hayali ihracat" yattığı bizzat hükümet sözcüleri tarafından açıklanmak zorunda kalındı. Özal hükümetinin uyguladığı bu açık talan politikası ancak işçi sınıfının ve emekçi sınıfların örgütlerinin bütünüyle sindirildiği bir ortamda mümkündür. Çünkü bu siyasetin talan-vurgun niteliği çok açık bir biçimde ortadadır. O kadar ki, hakim sınıfların birtakım sözcüleri bile daha " insaflı " bir siyaset önerir duruma gelmişlerdir. O kadar ki, cunta şefi Evren yaptığı bir konuşmada, ekonomik politikanın sorumlusunun hükümet olduğunu, kendisinin bu işlere karışmadığını açıklamak zorunda kalmıştır. Bir avuç vurguncu ve talancının zenginleşmesinin faturası tüm ezilen halka, tüm emekçilere çıkarılmaktadır. Gün onların günüdür. Ama bütün bunların hesabının sorulduğu günler de elbet gelecektir.

* * *

İçte bu gelişmeler olurken, dışta da ilginç gelişmeler sürüyor. Seçimlerden bu yana olan önemli gelişmeleri şöyle toparlayabiliriz:

— Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti adlı kukla "devlet"in Türkiye'deki temsilcilerine elçi ünvanı verildi; Türkiye'nin Kıbrıs'taki işgal gücünün resmi temsilcileri de Türkiye Büyükelçisi sıfatını aldılar. Böylece devletlerarası tanıma "tamam" oldu. Bu adım ABD senatosunun çoğunluğunun; Batı Avrupanın çeşitli emperyalist kurumlarının protestolarına **rağmen** atılan bir adım olduğu için önem taşımaktadır.

— Ardından Türkiye ile İran arasındaki ilişkileri düzenlemek için en üst düzeyde bir İran ziyareti yapıldı. Hakim sınıf basınının "İran seferi" adını verdiği bu ziyarete Türkiye'nin hakim sınıflarının kremi denebilecek 200 işadamı da katıldı. Toplam yaklaşık 1,5 milyar dolar hacminde ihracat ve ithalat bağlantısı yapıldı. Beklentiler daha yüksek olmasına rağmen, bu hacim de İran'la ihracat ve ithalatta büyüme anlamına geliyordu.

— Ardından Libya ve Irak "ziyaret"leri geldi. Libya ziyareti ABD yönetiminin en azından görünürdeki açık muhalefetine rağmen gerçekleştirildi. Irak ziyareti "dost ve kardeş İran"ın tepkisine yolaçtı!

— Bu arada Türk parlamenterlerinin yeniden Konseye kabulü

— Türkiye'de yüksek düzeyde NATO toplantısı

— Batı Avrupa ülkelerinde iyi niyet ziyaretleri

— Pakistan devlet başkanı ile görüşme vb.

Türk hakim sınıflarının bugüne kadar dünya politikasında oynadıkları fazla aktif olmayan rolden memnun olmadıklarını; yeni, daha aktif bir role talip olduklarını göstermektedir.

Özellikle, savaş içinde olan İran ve Irak ın Türkiye ilişkileri ilginçtir. "Müslüman kardeşlik" adına Türkiye bugün bu iki ülkeyle de ticaretini yürüten az sayıda ülkeden biri durumundadır. İki tarafla da konuşabilen, anlaşabilen durumu ile emperyalistler açısından Türkiye bu savaşta kilit rol oynayabilecek bir konuma gelmektedir.

Kıbrıs ve Libya konusundaki tavırları ile Türk hakim sınıfları; emperyalist güçler açısından önemli olan konumlarına dayanarak, yer yer emperyalist efendilerinin görünürdeki muhalefetine rağmen (görünürdeki diyoruz, çünkü ABD emperyalistlerinin en azından sağlam bir "müttefiklerinin", Batı'nın "sağlam" bir üyesinin Libya, İran gibi ülkelerle "diyalog" kurabilecek durumda olması onların da işine gelmektedir. Bu yüzden bu ilişkilerde gürültülü karşı çıkışların ardında el altından destek olması da kuvvetle muhtemeldir) ilişkiler kurabilecek durumda olduğunu göstermiştir. Türk hakim sınıfları Ortadoğu'da geçmişte Şah İranı'nın oynadığı, emperyalizmin güdümünde "küçük emperyalist" jandarmalık rolüne taliptir. Türk hakim sınıfları "müslüman" pazarında kendilerine imtiyazlı bir yer kapma çabası için dedirler.

Çıkarları emperyalist efendilerinin çıkarları ile görünürde çatıştığında yer yer emperyalistlere kafa tutacak güçte (tabii fazla ileri gitmeden) hissetmektedirler kendilerini.

Türk hakim sınıflarının bu siyaseti Ortadoğu'da savaşın genişlemesi durumunda, Türkiye'nin de bu savaş içinde yerini almasını mantıki olarak getirmekte; Türkiye'nin doğrudan içinde yer alacağı bir savaş tehlikesi giderek büyümektedir.

Kıbrıs ve Ege dolayısı ile de Yunanistan ile savaş tehlikesi büyümekte; her iki ülkenin hakim sınıfları açıkça savaş kışkırtıcılığı yapmakta; ideolojik olarak halkı savaş doğrultusunda eğitmektedir.

Görev hakim sınıfların bu gidişlerine dikkat çekmek; güç oranında şövenizme, milliyetçiliğe karşı işçi sınıfını ve halkı uyarmaktır.

Bugün bu alanda da Komünistlerin güçsüzlüğü nedeniyle ne yazık ki 'meydan boş'tur. Ama meydanın doldurulacağı günler de gelecektir.

Şimdi örgütsüz, bilinçsiz bir şekilde hakim sınıfların saldırıları karşısında silahsız olan devrimin gerçek öznesi işçi sınıfı ve emekçi yığınlar; er-geç seyirci ve hakim sınıfları destekçi rolünden; tarihin gerçek yaratıcısı rolüne geçecektir. Onu bu role getirecek olan, işçi sınıfının öncü partisi Bolşevik Partisi olacaktır. Görev, bugünün acil ve öncelikli görevi işte böyle bir partinin yaratılması çalışmasına omuz vermektir.

Ecevit: Barış Güvercinli Sosyal Şöven Yine Sahnede

17 Nisan'da Türkiye, Kuzey Kıbrıs'ta kurulan kukla KKTC'ni "tanıma" işini elçi değiştirme ile pekiştirerek "tamamladı".

Türk hakim sınıflarının Kıbrıs'ı bölme konusunda attıkları adımın bu en sonuncusu; bu adımların başlarında bulunan 1974 çıkartmasının emrini veren "barış güvercinli", "insanca-hakça düzen"li, "şair ruhlu" vs. ve şimdi "siyaset yasaklı" Ecevit'in gerçekte siyasetin aktif olarak içinde olduğunu belgeledi.

1974 Temmuzunda Kıbrıs'ın kuzeyinin işgal emrini veren Ecevit; daha sonra Kıbrıs'ta Türklerin güvenliğinin sağlanması adına Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'ye bağlanmasının savunucusu olmuştur. Kıbrıs'ta bağımsız devlet ilanını tartışma içine sokmuş; daha sonra da Yankı dergisine verdiği demeçte, tanınmanın tamamlanmasını talep etmiştir.

Ecevit'in Yankı'daki yazısının yayınlanmasından bir gün sonra Elçiler değiştirilmiş, tanınma tamamlanmıştır.

Ecevit, Türk hakim sınıflarının Kıbrıs konusundaki istilacı görüşlerinin savunuculuğunda 'şampiyon"luğunu övünçle ilan etmekte - dir. O tanınmanın tamamlanmasından sonra Yankı dergisine şunları söylemektedir:

" Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti 15 Kasım 1983'te kurulmuştu ve hemen ardından da Türkiye bu devleti tanıdığını duyurmuştu. Birbirlerini tanıyan ve aralarında diplomatik ilişkiler bulunan devletlerin temsilcilerinin karşılıklı olarak güven mektubu sunma işlemini yerine getirmeleri, diplomasinin temel kurallarındandır. Böylesine doğal bir işleme tepki gösterilebilmesinin tek nedeni, güven mektubu değiş-tokuşunun, gereksiz yere, beş ay gecikmiş olmasıdır.

Gecikmenin sakıncalarına, 16 Nisan tarihli "YANKI" dergisinde çıkan yazımda değinmiştim. Ertesi gün, beş aylık bir gecikmeyle de olsa, karşılıklı güven mektupları sunulması sevindirici bir gelişmedir.

Eğer tanınmanın hemen ardından bu işlem yapılmış ve diplomatik ilişkilerin doğal gereği yerine getirilmiş olsaydı, o yüzden ayrıca herhangi bir tepkiyle karşılaşılmazdı.

Belli ki, karşılıklı güven mektupları sunulmasının beş ay geciktirilmesi, dünyada, Türkiye'nin yeni devleti tanımaktan caydığı veya tanıma işlemini askıya aldığı izlenimini yaratmıştır.

Bu sakıncalı izlenimi tümüyle ortadan kaldırmak için, şimdi Türkiye'de yapılacak Avrupa İskan Fonu toplantısıyla ilgili olarak Ankara'nın verdiği yanlış ve talihsiz karar da bir an önce düzeltilmelidir.

Gerçi, o durumda Avrupa Konseyi, toplantının İzmir'de yapılmasından belki vazgeçebilir fakat bu büyük bir kayıp olmaz. Yunanistan'ın 'sözde devlet' diyerek küçümsemeye çalıştığı Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin gerçekliğini dünyaya kabul ettirmek ve Türkiye'den bu konuda ödünler elde edilebileceği yolundaki umutlara bir an önce son vermek İskan Fonu toplantısının İzmir'de yapılıp yapılmamasından çok daha önemlidir."

Sorun Türk hakim sınıflarının dıştaki çıkarlarının savunulması olduğu zaman "şair ruhlu" Ecevit tam bir şahindir! O nerdeyse cunta ve Özal hükümetinden daha saldırgan bir konumdadır. Ama şaşmamak lazım: Ecevit'in Yunanistan'daki siyasi arkadaşı bugünün Yunan Başbakanı Papaandreu da sorun Yunan şövenizminin körüklenmesi; Yunan hakim sınıflarının dıştaki çıkarları olduğu zaman en büyük "Türk düşmanı", Helen şövenisti oluvermektedir. Bu gibi 'sosyalistler' ırkçılık ile sosyalizm arasında bir çatışma görmeyen 'sosyalistler'-dir. Öyle olduğu için de "Sosyalist Enternasyonal"in son toplantısında Yunanlı 'sosyalistler' Kıbrıs konusunda Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin mahkum edilmesi kararını çıkartmaya uğraşırken; bir başka 'sosyalist' Ecevit'in müdahalesi ile bu karar engellenmiş; ve komisyon kurup sorunun araştırılması kararı alınmıştır. Türk hakim sınıfları Ecevit'e bu yararlılıkları konusunda teşekkür borçludur. Kuşkusuz onlar bu hizmetleri taltif etmektedir, ve edecektir.

Ama Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkımız da bu olanları unutmayacak; gün geldiğin de hesabını soracaktır. Bundan hiç kimsenin kuşkusu olmasın! Cunta Ecevit'e ve Demirel'e ve bazı diğer burjuva siyasetçilerine geçici olarak siyaseti yasakladığında; "Ecevit'e yapılan saldırı"yı halkımıza yapılan saldırı olarak görüp gösteren Halkın Kurtuluşu oportünistleri gibi oportünistlerin de kuşkusu olmasın!

35 Saatlik İş Haftası Mücadelesi Üzerine

Batı Almanya'da metal sanayii; ve "kağıt ve basım sanayii" kollarında "Aynı ücretle 35 saatlik iş haftası" talebiyle başlayan grevler dördüncü haftaya girdi.

Grevlerin başladığı tarihte Bolşevik Partizan adına çıkarılan bir bildiride bu konuda Komünist siyaset ortaya konuyor; işçiler aktif olarak greve katılmaya çağrılıyor; ve sendika ağalarına karşı uyarılıyordu. Aşağıda bu bildiriyi aynen yayınlıyoruz:

BOLŞEVİK PARTİZAN

HAK VERİLMEZ, ALINIR!

AYNI ÜCRETLE 35 SAATLİK İŞ HAFTASINI PATRONLARDAN SÖKE SÖKE ALACAK TEK GÜÇ BATI ALMANYA'DA YERLİ VE YABANCI İŞÇİLERİN KARARLI MÜCADELESİDİR!

Haydi Mücadeleye...Haydi Greve!

Batı Almanya'da bir süredir "aynı ücretle 35 saatlik iş haftası" talebi altında yürüyen mücadele giderek büyüyen boyutlarla sürüyor.

Bir süre önce birçok işkolunda yapılan uyarı grevleri, gösteriler, vb. ile başlayan; daha sonra matbaalarda kısa süreli grevlerle süren mücadele; IG Metall'in Kuzey Baden-Kuzey Württemberg; ve Hessen eyaletlerinde yaptığı grev yoklamalarında sendikalı işçilerin %80'inin üzerinde bölümünün "Greve evet" demesiyle yeni boyutlara ulaştı.

IG Metall'in yaptığı grev yoklamaları çok açık bir şekilde Batı Almanya'da sendikalı işçilerin çok büyük çoğunluğunun "35 saatlik iş haftası" talebi ve diğer sendikal talepler için mücadeleet meye hazır olduklarını belgeledi. Patron yanlısı "kamuoyu yoklamaları"nda ortaya çıkan ve 35 saatlik iş haftası talebi için çoğunluk sağlanamayacağını belirten güya "bilimsel" sonuçların sahteliğini ispatladı.

Emperyalist patronlar ve onların siyasi sözcüleri aylardır "35 saatlik iş haftası" talebine karşı ellerindeki bütün imkanları seferber ederek bir ideolojik savaş sürdürdüler. Onlar krizin ve işsizliğin varlığını bir tehdit aracı olarak kullandılar; "35 saatlik iş haftası"nın yeni yeni canlanmaya yüz tuttuğunu söyledikleri ekonomiyi çıkmaza sokacağı yalanını yaydılar. 35 saatlik iş haftası yerine, sanki biri diğerinin alternatifi imiş gibi, emeklilik yaşının düşürülmesi planını sürdüler. Ve evet, 35 saatlik iş haftası talebini ileri sürmeyen sendikalarla ücret artışı konusunda pazarlığa hazır olduklarını açıkladılar. Onlar bütün planlarını sendika tabanındaki işçilerin 35 saatlik iş haftası talebi için mücadeleye hazır olmadıkları varsayımı ve umudu üzerine kurmuşlardı. Amaçları, sendikal harekete altından kalkması zor olan ağır bir yenilgi tattırmaktı. Yalnızca karları azalacağı için değil, bu sebeple de militan bir şekilde "35 saatlik iş haftası" talebine karşı çıktılar. Grev oylamasında işçiler emperyalist patronlara ve onların siyasi sözcülerine sert bir şamar vurdu.

- Şimdi yapılması gereken, yerli-yabancı; sendikalı-sendikasız; kadın-erkek bütün işçilerin, doğru ve haklı olan "aynı ücretle 35 saatlik iş haftası" talebi için kararlı bir mücadele içinde birleşmesi; bu mücadelede grevi silah olarak kullanmasıdır. Lokavt uygulayan emperyalistlere işçilerin vereceği cevap fabrika işgali olmalıdır.

Şurası bir an bile unutulmamalıdır:

- "Aynı ücretle 35 saatlik iş haftası" talebi, işçi sınıfının kararlı bir mücadelesi olmadan kazanılamaz. İşçiler böyle bir mücadelede, daha mücadele başlamadan onu mümkün olduğunca düzen sınırları içinde tutmaya çalışan; emperyalist düzen üzerine gözü gibi titreyen, ona zarar gelmemesi için elinden geleni yapan DGB'li sendika ağalarına güvenemez! Güvenmemelidir!

"Aynı ücretle 35 saatlik iş haftası" talebi Batı Alman emperyalist devletinin ayrılmaz bir parçası olan sendika ağalarının ağzında, "işsizlik tehdidi altında olan devlet"lerini kurtarmak için! bir araçtır. Onlar 35 saatlik iş haftasını "işsizliği ortadan kaldırmak" için talep etmektedirler. Onlar emperyalizm var olduğu sürece yedek işsizler ordusunun, işsizliğin var olacağı gerçeğini gözlerden gizlemekte, işçi sınıfını uyutmaktadırlar.

Hayır, işçi sınıfı için "35 saatlik iş haftası" talebi içte giderek faşistleşen, dışta giderek saldırganlaşan Batı Alman emperyalist devletini korumak için ileri sürülen bir talep değildir, o lamaz! İşçi sınıfı için emperyalist Batı Alman devleti korunacak değil; devrimle yıkılması gereken bir hedeftir! İşsizliği gerçekten ortadan kaldırmanın yolu, Batı Alman devletini korumak ve yaşatmaktan değil; onu sosyalist devrimle yıkmaktan geçer! İşçi sınıfı için "aynı ücretle 35 saatlik iş haftası" talebi; iş saatlerinin azaltılması, ücretlerin yükseltilmesi, işçi sınıfının yaşama ve mücadele koşullarının düzeltilmesi talebidir! O bu talep uğruna mücadele içinde tecrübelenecek; birçok şeyi öğrenecektir.

Sertleşen ve uzayan bir mücadele içinde birçok işçinin kendi tecrübesi ile sendika ağaları - nın iğrenç yüzünü tanımasından çekinen DGB şefleri patronlarla birlikte en başından beri bir "iş mücadelesi" olmamasını istiyorlar; ve bunu açıkça ilan ediyorlardı. Onların amacı patronlarla yapılan görüşmelerde ufak-tefek tavizlerle anlaşmaktı. Daha işin başında onlar, "Biz tabii ki 35 saatlik iş haftasını derhal istemiyoruz, istediğimiz 35 saatlik iş haftasına geçiş için bir başlangıçtır" sinyalleri ile kıvırtmaya başlamışlardı. Ama patronların 40 saatlik iş haftasını ilke haline getirmesi ve uzlaşmaya yanaşmaması sonucu, sendika ağalarına "mücadele"ci görünmekten başka yol kalmadı. Grev oylaması sendika ağaları açısından, taban karşısında inanılırlıklarını bütünüyle yitirmemek için son çare idi. Sendikalı işçilerin büyük çoğunluğunun grevden yana olduğu açığa çıkınca, sendika ağalarına grev ilan etmekten başka yol kalmadı.

Onlar böylece istemeyerek, içleri kan ağlayarak, öcü gibi korktukları bir "iş mücadelesi"ne (siz işçilerin patronlara karşı mücadelesi, sınıf mücadelesi anlayın) sürüklendiler. Ama düzenle birleşmenin verdiği düzen koruyucusu içgüdü ile, grevin 'düzene en az zarar veren' biçimde gerçekleştirilmesi için önce yalnız bir bölgede, o da bölgenin tümünde değil, yalnızca belli küçük işletmelerde grev kararı aldılar! Sendika ağalarının bu kararı, greve hazır olduğunu açıklayan sendikalı işçilerle alaydır!

İşçiler... DGB'nin 35 saatlik iş haftası için kararlı bir mücadele yürütmeye niyeti de, yeteneği de yoktur. DGB'li sendika ağaları gerçek bir sınıf mücadelesi değil, göstermelik bir mücadeleden yanadır! Grev için DGB'li sendika ağalarına, DGB aracına güvenmeyin! Onlar mücadeleyi ve grevi mümkün olduğunca kısa kesip, patronlarla kokuşmuş bir uzlaşma ile işi kapatmak istiyorlar. Onların sınıf konumları bunu gerektiriyor. İşçilerin çıkarı patronlarla yapılacak kokuşmuş bir uzlaşmada değil; gerçek, kararlı bir sınıf mücadelesindedir. Ancak kararlı bir mücadele işçi sınıfına yarar sağlar. Aynı ücretle 35 saatlik iş haftası ve diğer sendikal taleplerle yürütülen bir mücadele sonucunda bu talepler tam anlamıyla elde edilmese bile, böyle bir mücadele için de işçilerin edineceği tecrübe, ilerki mücadeleler açısından büyük kazanç olacaktır. Sendika ağalarının mücadeleyi sınırlama, kısa kesme çabalarına karşı çıkın! Sendika ağalarının mücadeleyi satmasına karşı çıkın! GREV mücadelesini kendi ellerinize alın!

Sınıf bilinçli işçiler, yoldaşlar...

Grev işçi sınıfı için bir "savaş okulu"dur! Şimdi görev bu savaş okulunda haklı talepler uğruna mücadelede en ön saflarda yer almak; öğrenmek ve öğretmektir.

.. İşçilere, sendika ağalarının dost değil düşman olduğunu; mücadelenin eğer başarıya ulaşacaksa bunlarla değil, bunlara rağmen başarıya ulaşacağını;

.. Şimdi muhalefette olduğu için işçilerin haklarını savunur görünen SPD'nin Batı Alman emperyalizminin bir partisi olduğunu;

.. Rus sosyal emperyalizminin uzantısı olan DKP, TKP gibi partilerin işçi sınıfının düşmanı olduğunu;

.. Yeşiller gibi emperyalist sistemi reformlarla düzelteceğini iddia eden gerici partilerin; KPD gibi; Türkiyeli oportünist teşkilatlar gibi sahte Marksist-Leninist partilerin işçi sınıfını gerçek kurtuluşa götürecek partiler olmadığını; bunlara grev mücadelesinde güvenmemek gerektiğini;

.. İşçi sınıfının kendi gücüne güvenmesi gerektiğini

.. Batı Almanya'da Alman ve yabancı işçilerin bir mücadele cephesinde birleşmesinin başarılı her mücadele için kaçınılmaz önşart olduğunu; bunu sağlamak için başta Alman şövenizmine karşı olmak üzere, hür türlü milliyetçi ve şöven düşünceye karşı mücadele edilmesi gerektiğini;

.. İşçi sınıfının gerçek kurtuluşunun ancak emperyalist sistemin proleter dünya devrimiyle parçalanması ile mümkün olduğunu; bunun için işçi sınıfının Marksist-Leninist Bolşevik partilere ihtiyacı olduğunu; bugün komünistlerin esas görevinin bu partilerin yaratılması olduğunu

göstermek; sınıf bilinçli işçilerin, örgütlü komünistlerin görevidir.

"35 saatlik iş haftası" için mücadele bir reform mücadelesidir. İşçi sınıfının çıkarları açısından reform mücadeleleri ancak devrim mücadelesine tabi kılındığı; devrime; onun hazırlığına hizmet ettiği zaman doğru yürütülmüş demektir. 35 saatlik iş haftası mücadelesi devrimi hazırlama - ya; işçi sınıfının bilincini ve örgütlülüğünü yükseltmeye hizmet edecek biçimde yürütülmelidir. Bu mücadeleyi reformist bir şekilde yürüten tüm oportünistler gerçekte bir kez daha işçi sınıfının dostu olmadıklarını ispatlıyorlar.

"35 saatlik iş haftası" talebi ile yürütülen grevin işçi sınıfı açısından gerçek başarısı onun kazandırdığı mücadele tecrübesiyle ölçülecektir.

YAŞASIN GREV!

BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!

ALMAN VE YABANCI İŞÇİLER BİR MÜCADELE CEPHESİNDE!

35 SAAT YETER! SENDİKA AĞALARI DA YETER!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİK!

YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!

****

V.i.S.d.P.: G. Sommer, Schulstr. 24, 741 Reutlingen

Bildiri çıktıktan sonraki gelişmeler ve bundan sonraki muhtemel gelişmeler hakkında söylenebilecek şeyler şunlardır:

* Patronlar, IG Metall'in önce Kuzey-Baden-Kuzey-Württemberg bölgesinde yalnızca otomobil sanayi dalında, belirli parçaları yapan fabrikalarda başlattığı ve başlangıçta yalnızca 14 000 işçiyi kapsayan greve karşı lokavta gittiler. Yalnızca IG Metall'in grev gittiği fabrikalarda değil, — gerekli olan parçalar gelmediği, bu yüzden üretimin sürdürülmesinin imkansız olduğu gerekçesiyle — grevin yapıldığı bölgede iki büyük otomobil firmasında (Mercedes ve BMW) lokavta gittiler. Yalnızca grevin yapıldığı bölgede değil, diğer bölgelerde de aynı gerekçeyle bir dizi fabrikada lokavta gittiler. Böylece sendika ağalarının hem sendikanın kasasına, hem de genel olarak düzene mümkün olduğunca az zarar vermek için sınırlarını dar tutmak istedikleri mücadele; patronların bu tavrı ile, sendika ağalarının hiç işine gelmeyen bir biçimde, büyük boyutlar kazandı.

* IG Metall inanılırlığını bütünü ile kaybetmek istemiyorsa; patronların lokavt saldırısına karşı bir tek şekilde cevap verebilirdi: Grevi genişletmek. Öyle de oldu. Nord Baden, Nord-Württemberg bölgesinin ardından, Hessen bölgesinin de seçilmiş bazı firmalarında IG Metall grev ilan etti.

* Patronların buna cevabı yeni lokavtlar ilan etmek oldu.

* Bu arada grevde bulunmadıkları halde lokavta uğrayan işçilerin kimden para alacağı tartışması gündeme geldi. IG Metall'li sendika ağaları, bu işçilere sendikanın grev fonundan yardım etmeyeceklerini açıkladılar. Ve "İş ve işçi bulma kurumu"nun bu işçilere "kısa çalışma" parası vermesini talep ettiler. Daha önce benzeri durumlarda bu kurum böyle bir uygulama yapmıştı. Patronlar böyle bir uygulamaya karşı olduklarını açıkladılar.

İş ve işçi bulma kurumu başkanı bütün Batı Almanya ve Batı Berlin'de IG Metall'in toplu sözleşmelerde bu yılki taleplerinin esasının aynı olduğu; grev yapılmayan bölgelerde de aynı talebin ileri sürüldüğü gerekçesiyle grev olmayan bölgelerde lokavta uğrayan işçilere "kısa çalışma" parası vermeyeceğini açıkladı.

* Bu karar patronlar açısından mücadele şartlarını çok kolaylaştıran, sendika ağaları açısından durumu zorlaştıran bir karardı. Çünkü bütün lokavta uğrayan işçilere sendikanın grev fonundan destek sağlama, sendikanın mali gücünü — yani sendika ağalarının maddi temelini — önemli ölçüde sarsacaktı. Bunun yapılmaması ise tabanın sendika ağalarına sarsılan güvenini daha da sarsabilecekti.

Gerçekten sınıf mücadeleci bir sendika böyle bir durumda **bütün işçileri** dayanışmaya çağırıp, patronların saldırısına işçi sınıfının topyekun gücü ile cevap verme yolunu seçerdi. Ama bunu DGB'li sendika ağalarından beklemek saçma idi. Onlar bu durum karşısında işçi sınıfına çağrı yapma yerine, kendilerine yakışanı yaptılar:

Çok mücadeleci bir şekilde(!!) İş ve İşçi Bulma Kurumu başkanının kararının kanunlara uygunluğunu araştırması için mahkemeye başvurdular!

Mahkeme de bekleneni yaptı: Alınan kararın kanunlara uygun olduğunu tespit etti!

Benzer bir olay da Hessen'de gelişti. Patronlar; Hessen eyalet anayasasında lokavt yasak olmasına rağmen, Hessen'de de lokavta gittiler. IG Metall'li sendika ağalarının buna karşı akıllarına gelen tek "mücadele" mahkemeye başvurmak oldu!

* Bu arada IG Metall bu alınan kararı protesto için Bonn'a yürüyüş düzenledi. Bu yürüyüşe şimdi muhalefette olan ve "işçi yanlısı" kesilen SPD de çağrı yaptı! İş ve İşçi Bulma Kurumunun, ve hükümetin "taraflılığı"! protesto edildi. Sanki sınıf mücadelesinde tarafsızlık olurmuş gibi!

Bu gelişmeler sorunun açıkça siyasi boyutlar kazandığını; ve emperyalist B.Alman burjuvazisinin bugün muhalefetteki partisi SPD'nin işçilerin haklı talepler ile yürüttüğü bu mücadeleyi; kendisinin iktidar mücadele-

sinde bir kaldıraç olarak kullanmaya çalıştığını açıkça gösterdi. SPD'nin geniş çapta yönetiminde bulunduğu DGB'nin şimdi "sol"culaşmasında bu iktidar dalaşmasının belirleyici rol oynadığı açıkça görüldü.

Bu bağıntıda **bugün** 35 saatlik iş haftası mücadelesinin gerçek anlamı (İşçi sınıfı bu mücadelede DGB'li sendika ağalarından bağımsız bir siyaset geliştirmediği şartlarda, ki bunun için Komünistlerin işçi sınıfı içinde sağlam bir gücü olması gerekir), Batı Alman emperyalist burjuvazisinin çeşitli kanatları arasında iktidar dalaşında SPD'nin CDU-CSU'ya kaptırdığı siyasi iktidarı geri alma mücadelesi; buna karşı CDU-CSU'nun kendi iktidarını sağlamlaştırma, pekiştirme mücadelesi - dir. Bu mücadelede bugün işçi sınıfı ne yazık ki bağımsız bir güç olarak yer almamakta; bu mücadelede SPD tarafından kaldıraç olarak kullanılmaya çalışılmaktadır.

İşçi sınıfının kendi sınıf politikası ile bağımsız bir güç olarak yer almadığı bu mücadelenin sonu şimdiden görünmüştür:

Varolan şartlarda IG Metall'li sendika ağalarının "Aynı ücretle 35 saatlik iş haftası"talebi, patronların kesinlikle reddettikleri bir taleptir.

Sendika ağaları zaten bu talepten en baştan vazgeçmişler; "Aynı ücretle 35 saatlik iş haftası" talebi daha grev mücadelesi başlamadan "35 saatlik iş haftasına geçişte bir adım"a dönüşmüş, "Aynı ücret" zaten "unutulmuş"tur!

Patronlar bu talep karşısında bütün işçiler için 40 saatlik iş haftasından vazgeçmeyeceklerini en baştan ilan etmişlerdir.

Mücadele süreci içinde Patronlar, sendika ağalarının işçilere yine de 40 saatlik iş haftasından vazgeçildiğini ilan edebilecekleri, bir "uzlaşma formülü" olarak satılabilecek; metal işkolunda çalışanlar arasında vardiyalı çalışanların haftalık iş saatlerini 38 saate düşüren öneriyi ileri sürdüler.

Buna karşı sendika ağaları "35 saatlik iş haftası" talebini adım adım demonte ettiler.

En son geldikleri yerde onların önerileri şu şekle büründü:

- 1984'te haftalık iş saati 40 saat olarak kalacak. 1.7.1984'ten itibaren % 3.3'lük ücret artışı (Gerçekte ücret düşüşü, çünkü enflasyon bu ücret artışından fazla. Bir de üretimin yoğunluğunun artması eklenirse, gerçek anlamda ücret düşüşü söz konusu), 1.2.85'den itibaren 1985 sonuna kadar geçerli olmak üzere % 2.7'lik ücret artışı.
- 1.1.1985'ten başlayarak iş haftası birinci yıl 2 saat (1985'te 38 saatlik iş haftası), 1986'da bir saat (1986'da 37 saatlik iş haftası).
- 1987'de iş haftası saati düşürülmeyecek (1987'de 37 saatlik iş haftası). Eğer işsizlik sayısı 500 000 'in altına düştü ise, yeniden pazarlık yapılmayacak. Eğer 500 000 'in üzerinde ise pazarlığa oturulacak. Bu halde 1.1.1988'den itibaren iş haftası bir saat daha düşürülecek. (1988'de 36 saatlik iş haftası) 1.1.1989'dan itibaren bir saat daha düşürülecek (1989'da 35 saatlik iş haftası).

* İşte IG Metall'li sendika ağalarının "uzlaşma" önerisi bugün budur. "Aynı ücretle 35 saatlik iş haftası" talebi, sendika ağalarının bugün geldiği noktada **1985'den itibaren "Ücret düşüşü ile 38 saat"e dönüşmüştür.**

Bugün sendika ağaları ile patronların "uzlaşma" önerileri arasındaki tek fark, patronların bütün işkolu için, bütün işçiler için 40 saatlik iş haftasından vazgeçmemeleri; sendika ağalarının ise işçiler arasında yüzleri ni koruyabilmek için en azından bütün işçiler için — 35 saatlik iş haftasına giriş olarak satılabilecek — bir **genel iş saati düşürülmesi** talep etmesidir.

* Sonuçta iki tarafın da bu uzlaşmaz görülen taleplerini birleştiren kokuşmuş bir uzlaşma formülünde birleşilmesi Batı Alman emperyalizminin "yüksek çıkarları" açısından görünen sonuçtur!

Peki, işçilerin mücadelesi boşuna mı? Böyle bir mücadeleye katılmamak katılmaktan daha doğru değil mi? Hayır!! Çünkü işçilerin, özellikle sınıf bilinçli işçilerin bu mücadele içinde öğreneceği çok şey var! İlerki mücadeleler için hazırlık bu mücadeleler içinde olacaktır!

İ. Kaner

3 Haziran 1984

Batı Almanya'da 1 Mayıs 1984:

1 Mayıs 1984'te Batı Almanya'da DGB'li sendika ağalarının düzenlediği emperyalizm yanlısı 1 Mayıs yürüyüşlerine alternatif olarak; 1 Mayıs'ın devrimci geleneğine uygun bir şekilde kutlanması için Batı Alman ve diğer uluslardan devrimci değerlendirdiğimiz teşkilatlara Bolşevik Partizan sayı 14/15'te yayınladığımız çağrıyı gönderdik. (Eski kardeş teşkilatımız olan GDS'e ayrıca çağrı yapıldı.) Çağrıya hiçbir teşkilat eylem birliği toplantısı öncesi ve sırasında cevap bile vermedi. Ancak bir başka vesileyle görüştüğümüz Partizan, çağrımıza olumsuz cevap verdiğini sözlü olarak açıkladı.

Eylem birliği toplantısından sonra GUAfS bir mektupla eylem birliği toplantımıza katılamadığını; bölgesel olarak yürüyüşe katılacağını açıkladı.

Biz Bolşevik Partizan olarak 1 Mayıs 1984 te Frankfurt'ta yürüyüş yapmayı planlamıştık. Ancak daha bildirimizi çıkartmadan, bizim devrimci olarak değerlendirdiğimiz Türkiyeli oportünist teşkilatların Duisburg'dan başlayıp Strasburg'da biten bir "uzun yürüyüş" düzenlediklerini, aynı şekilde Viyana'dan da başka bir kolun aynı gün yürüyüşe başlayacağını, bu yürüyüşün de 1 Mayıs günü Stuttgart'ta Duisburg'dan başlayan yürüyüşle kesişip 1 Mayıs yürüyüşlerine Stuttgart'ta katılacaklarını öğrendik. Bunun üzerine yürüyüş yerini Stuttgart olarak, aşağıda yayınladığımız gerekçeler temelinde değiştirdik:

" Yoldaşlar,

Daha önce bildirdiğimiz gibi, 1 Mayıs 1984 te Batı Almanya'da Devrimci 1 Mayıs yürüyüşü düzenlenme kararı alınmıştı...

Alınan karara göre yürüyüş bu yıl Frankfurt'ta yapılacaktı.

Eylemin nasıl yürüyeceği üzerine daha önce bilgi verilmiş, somut toplanma yeri, bizim yürüyüşün başlangıç yeri vb.nin daha sonra duyurulacağı bildirilmişti.

Yoldaşlar,

Bazı gelişmeler sonucu yürüyüşün bu yıl Frankfurt'ta yapılması kararı değiştirildi. YÜRÜYÜŞ BU YIL DA, GEÇEN YILDA OLDUĞU GİBİ, STUTTGART'TA YAPILACAKTIR.

Frankfurt yerine Stuttgart'ta yapılma kararı alınmasında, ilk kararın değiştirilmesinde rol oynayan temel etken şudur:

Nisan'ın ikinci hafta sonu Türkiyeli oportünist bazı örgütlerin 1 Mayıs ile ilgili planları hakkında yeni bilgiler edindik. (Bilindiği gibi, biz devrimci olarak değerlen -

dirdiğimiz Türkiyeli ve yabancı grupları 1 Mayıs için eylem birliği görüşmelerine çağırmıştık. Bu çağrımız sonrasında yaptığımız eylem birliği çağrısına hiçbir grup gelmedi. Yalnızca menşevik Partizan'dan bir haberci 18 Mayıs'ta ortak toplantı çağrımıza cevap veren bir mektup getirdi. Bunun dışında çağırdığımız örgütlerden GUAfS yazılı olarak toplantı sonrasında toplantıya gelemediği için üzüntüsünü belirten ve yapılacak eyleme merkezi olarak katılamayacağını, ama bölgesel olarak katılabileceğini bildiren bir mektup gönderdi. Toplantıya gelen olmadığı için ve yazılı tavırlar da olmadığı için oportünistlerin bu yıl 1 Mayıs'ta ne yapacakları konusunda kesin bilgimiz yoktu. Bu yıl da geçen yıllarda olduğu gibi DGB'nin peşinde kendi blokları ile yürüyeceklerinden, ve dağınık olarak her yanda katılacaklarından yola çıkıyorduk. Bu yüzden yürüyüşü, şimdiye kadar de neyimlerin diğer yerlere göre daha kalabalık olduğunu gösterdiği Frankfurt'ta düzenleme kararı almıştık.)

HK'nın yayın organı Emeğin Sesi'nde bildirildiğine göre — bilgimize göre içinde HK, Partizan ve Avrupa'da Dev-Genç'in yer aldığı — bir Dayanışma Komitesi adına, Duisburg'dan başlayıp Strasburg'da Avrupa Parlamentosu önünde bitecek olan üç haftalık bir uzun yürüyüş düzenlenmiştir. Bu yürüyüş 1 Mayıs'ta Stuttgart'ta olacak ve Stuttgart'ta 1 Mayıs yürüyüşüne katılacaktır. Bu durumda Türkiyeli bizim — devlete karşı konumları itibarı ile — devrimci olarak değerlendirdiğimiz oportünist örgütlerden HK, Partizan, Dev-Sol un 1 Mayıs 1984'te güçlerinin önemli bir bölümünün Stuttgart'taki 1 Mayıs yürüyüşüne katılmaları sözkonusudur. Hal böyle olunca, bizim 1 Mayıs'ın devrimci alternatifini Türkiyeli oportünistlerden en azından bir bölümünün güçlerini yoğunlaştıracağı Stuttfart'ta göstermemiz doğru olacaktır. Henüz çağrı bildirileri çıkmamış olduğu için, bu değişiklik önemli bir zarar da vermeyecektir."

Elimize DGB'nin 1 Mayıs bildirisi geçer geçmez DGB bildirisine tavır takınan ve alternatif yürüyüşümüze çağrı yapan şu bildiriyi yaynladık:

DGB'li sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen 1 Mayıs sahtekarlığına karşı

DEVRİMCİ 1 Mayıs için ileri!

Devrimci işçiler...

Biz Türkiyeli Marksist-Leninistler sizleri bu 1 Mayıs'ta DGB-li sendika ağaları önderliğinde düzenlenen ve Batı Alman emperyalizminin çıkarlarının savunulduğu sahte 1 Mayıs gösterilerine karşı düzenlediğimiz BAĞIMSIZ, DEVRİMCİ 1 MAYIS YÜRÜYÜŞÜNE KATILMAYA, ULUSLARARASI PROLETARYANIN MÜCADELE GÜNÜ 1 MAYIS'ı onun devrimci geleneğine uygun bir biçimde kutlamaya çağırıyoruz.

Batı Almanya'da her yıl olduğu gibi, bu yıl da gerici DGB yöneticilerinin önderliğinde düzenlenen 1 Mayıs eylemleri; bütün dünyada işçi sınıfının sermayenin iktidarına karşı mücadelesinin günü olan 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini ayaklar altına alan; Batı Alman emperyalizminin propagandasının yapıldığı eylemler olacaktır.

DGB'li sendika ağalarının 1 Mayıs çağrısı, onların barikatın hangi yanında olduğunu hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek açıklıkta belgelemektedir.

DGB'nin bu yılki 1 Mayıs gösterilerinin temel sloganı, "Herkese iş"tir. DGB'li sendika ağaları işçilerin işsiz kalma korkusunu demagojik bir biçimde kullanmakta ve işçileri reformist palavralarla uyutmaya çalışmaktadır. DGB'li sendika ağaları "herkese iş" için formülü de bulmuşlardır:

"Çok kişi için işsizlik yerine — herkes için iş saati azaltması ve iş". DGB'li sendika ağalarının şimdilerde çok mücadeleci görünümde, ve işçi sınıfının (onlar için uzlaşmaz çıkar zıtlığı içinde olan işçi sınıfı ve kapitalistler sınıfı yoktur. "İş alanlar" ve "iş verenler" vardır!) çıkarlarının savunucusu pozlarında savundukları merkezi slogan "Aynı ücretle, 35 saatlik iş haftası"dır. DGB'nin bu talebi nasıl gerekçelendirdiği, onun niteliği hakkında bilgi vermektedir:

"Federal Almanya Cumhuriyetinin kuruluşundan bu yana en yüksek işsiz sayısı bizim sosyal devletimiz açısından büyük bir yük ve ahlaki ve siyasi bir meydan okumadır."

...

" İş zamanı kısaltılmalıdır. Varolan iş bölüştürülmedikçe, tam istihdamı yeniden kazanmak mümkün değildir. İş zamanının kısaltılması bu yüzden sendikaların merkezi mücadele hedefidir."

DGB'li sendika ağalarının 1 Mayıs 1984'te yaptıkları çağrıda bu söylenenler açıktır:

DGB'ye göre Federal Almanya'da bir "sosyal devlet" vardır! Bu devlet şimdi işsizlik tehdidi altındadır. DGB'li sendika ağaları kendi devletleri olarak kavradıkları bu güya "sosyal devlet"i kurtarmak için işsizliğin azaltılmasını; evet, ortadan kaldırılmasını istemektedirler. İşsizliği ortadan kaldırmanın yolu ise, varolan işi bütün çalışanlar arasında bölüştürmektir! Bunun için iş saatleri azaltılmalıdır!

DGB için 35 saatlik iş haftası talebi, esasta işçi sınıfının sınıf mücadelesinde bilinçlendirilmesi; onun mücadele ve yaşama şartlarını iyileştirme vb. amaçlarla getirilen bir talep değil; DGB'li sendika ağalarının "bizim sosyal devletimiz" dedikleri devleti korumak amacıyla getirilen bir taleptir. Onların "bizim sosyal devletimiz" dedikleri devlet, Batı Alman emperyalistlerinin bütün işçi sınıfı ve emekçi yığınlar üzerindeki diktatörlüğünün devletidir.

- Bu devlet, artan emperyalist buhrana koşut olarak, içte faşist tedbirleri giderek yoğunlaştıran bir devlettir. Yabancılara siyasi çalışma hakkını yasaklayan devlet bu devlettir. Batı Almanya ve Batı Berlin'e siyasi sığınma talebinde bulunan onlarca yabancı devrimciyi kendi ülkelerindeki cellatlarına teslim eden devlet bu devlettir. "Anayasa"sını savunduğundan kuşku duyduğu kişileri "meslek yasaklaması" ile tehdit eden bu devlettir. Bütün üyelerini özel hayatlarına kadar kontrol altına alan bu devlettir. Mahkemelerde devrimcilerin savunma hakkını kısıtlayan; eline geçirdiği devrimcileri özel hapisanelerde izole eden; ve uygun gördüğünde intihar süsü verdiği cinayetlerle devrimcileri susturmaya çalışan devlet bu devlettir. Konut spekülatörlerinin çıkarlarını korumak için ev işgalcilerine saldıran; Atom sanayicilerinin çıkarlarını korumak için göstericiler üzerine iç savaş örgütü ile yürüyen bu devlettir.

Onların "bizim sosyal devletimiz" dedikleri, Batı Alman emperyalizminin, intikamcılığının, ve militarizminin bir aracıdır. Bu devletin Anayasasında Almanya'nın birleştirilmesi için çalışma Anayasa hükmü olarak yer almaktadır! Bu devlet, İkinci Dünya Savaşı sonrasında çizilen sınırları tanımama üzerine kurulu bir devlettir. DGB'li sendika ağaları, bu devletten "bizim devletimiz"

diye sözettiklerinde, gerçeği ortaya koymaktadırlar. Evet, onlar işçi sınıfı adına konuşmalarına rağmen, işçi aristokratları, işçi bürokratları olarak bu emperyalist devletin varlığına varlıklarını bağlamış olan, onunla bütünleşmiş, onun ayrılmaz parçası hale gelmiş olan sendika ağalarıdır. Bu emperyalist devlet, Flick - lerin, Thyssen'lerin, onların CSU'dan SPD'ye, Nazilerden Hür De - mokratlarına bütün siyasetçilerinin olduğu gibi, sendika ağalarının da devletidir. Parlamentoda "yeni" olan Yeşiller de bu devleti —birkaç düzeltilmesi gereken şey dışında— kendi devletleri olarak kavramaktadır. Ama bu devlet hiçbir şekilde işçi sınıfının ve emekçilerin devleti değildir. İşçi sınıfı ve emekçiler açısından bu devlet; emperyalist burjuvazinin sömürü düzeninin sürdürülmesinde emperyalist burjuvazinin temel aracıdır. İşçiler haklarını almak için mücadeleye girdiklerinde, karşılarında bu devletin Yasama, Yürütme, Yargı organlarını bulacaktır!

İşçi sınıfının menfaatlerini savunmak demek, Batı Almanya'da, emperyalist Batı Alman devletini korunacak birşey olarak değil;yı kılması gerekli bir hedef olarak göstermek demektir.

Sendika ağaları emperyalist Batı Alman devletinin savunucusu olduklarını en baştan ortaya koyarak; ağızlarında geveledikleri bütün "iş alanların hakları" vb. sözlerin demagoji olduğunu belgeliyorlar.

İşçi sınıfının menfaatlerini gerçekten savunmak demek; kapitalizmin ve onun en yüksek aşaması olan emperyalizmin yedek işsiz - ler ordusu olmadan yaşamayacağını; işsizliğin emperyalizmin kaçınılmaz yol arkadaşı olduğunu ortaya koymak demektir. Bunun ortaya konması demek, işsizliğe karşı gerçek bir mücadelenin emperyalist sistemi devrimle yıkma, yoketme mücadelesi olduğunun ortaya kon - ması; işsizliğe karşı mücadelede bu düşüncenin propagandasının mer keze konması anlamına gelir. Bunu yapmayan; bunu yapacak yerde, emperyalist sistem içinde işsizliği tümden ortadan kaldırmanın imkanı olduğunun propagandasını yapan, işçi sınıfının menfaatlerinin gerçek savunucusu değildir. DGB'li sendika ağaları; emperyalist sisteme hiç dokunmadan, bu sistem sınırları içinde işsizliğin ortadan kaldırılabileceğinin propagandasını yaparak işçi sınıfını kandırmaya çalışmaktadır. O böylece gerçekte sistemin hiç de kötü olmadığının, devrime gerek olmadığının savunuculuğu görevini yerine getirmektedir. DGB'li sendika ağaları işsizliğin sorumlusu olarak; bir bütün olarak emperyalist sistemi değil; "sağduyu sahibi" olmayan bazı kötü niyetli patronları ve bugünkü hükümeti gösteriyorlar. SPD'nin ağırlıkta olduğu DGB'nin, şimdi bu tavırla emperyalist sermayenin bir partisi olan SPD'yi akladığı açıktır.

Hayır... Bin kere hayır. İşsizliğin sebebi ve sorumlusu, bazı "sağduyu sahibi" olmayan patronlar; ve yalnızca bugünkü hükümet partileri değildir. SPD de, CDU-CSU-FDP gibi emperyalist burjuvazinin bir partisi, işsizliğin sorumlularından biridir.

Emperyalizm hüküm sürdükçe, işsizlik; ve yedek işsizler ordusu olacaktır. Emperyalizm hüküm sürdükçe, "varolan işin herkese bölüştürülmesi" mümkün değildir. Bu emperyalist burjuvazinin temel dürtüsü olan en fazla kar'ın mantığına uygun değildir. Biz Komünistler, açıktır ki, emperyalizm şartlarında da işçilerin daha iyi şartlarda yaşama ve mücadele etmesini isteriz. Biz bu yüzden iş saatlerinin, ücretlerin eşit kalması şartıyla, azaltılmasından yanayız. Ama biz böyle bir reform talebini her zaman devrim mücadelesine tabi olarak ele alırız. Devrimin propagandasına bağlı olarak reform talebini getirir, savunuruz. Ve emperyalizm şartlarında işsizliğin bütünüyle ortadan kalkmayacağını, emperyalizm var olduğu sürece, yapılacak düzeltmelerin ancak işçilerin yaşama ve mücadele şartlarını tedrici olarak değiştiren "düzeltmeler" olacağını, esas meselenin bu sistemi kökten yıkmak olduğunu açıkça söyleriz.

35 saatlik iş haftası talebi, DGB'li sendika ağalarının gerekçeleri ile, işçi sınıfının bilincini karartmaya; onları emperyalist sisteme bağlamaya hizmet eden bir nitelik kazanmaktadır.

DGB'li sendika ağaları "35 saat yeter" diyorlar. Evet, gerçekten bugün eldeki imkanlar doğru değerlendirilse, varolan işin ücretler eşit kalma şartı ile "herkes" arasında bölüşülmesi halinde Batı Almanya şartlarında "35 saat yeter"! Hatta 35 saat değil, daha az saat de yeter! Ama sorunun esası işçilere emperyalist burjuvazinin iktidarı şartlarında "35 saatlik iş haftası" gerçekleşse bile —ki bu ancak uzun mücadeleler sonucu gerçekleşebilir— bunun varolan işin herkes arasında bölüşülmesi anlamına gelmeyeceğinin; işsizliğin ortadan kalkmayacağının; işsizliğin ve buhranın tarihe gömülmesinin tek gerçek yolunun emperyalist sistemi tarihe gömmek olduğunun gösterilmesidir. Ama işte DGB'li sendika ağaları tam da bunun bilince çıkartılmasına karşıdır. Bu yüzden biz Komünistler, 35 saat yeter! Sendika ağalarının reformist demagojileri de yeter! diyoruz!

Artan işsizlik, emperyalist sistemin buhranının yalnızca bir görüntüsüdür. Buhran bugün bütün emperyalist-sosyal emperyalist dünyayı sarmıştır. İstisnasız emperyalist-sosyal emperyalist sistemin bütün ülkelerinde, şu veya bu ölçüde kendini göstermektedir. Emperyalizme bağımlı ülkelerin birçoğu iktisadi iflas içindedir, veya iflasın eşiğine gelmiştir. Şimdiki buhranın özelliği, onun emperyalist metropollerde de ağır bir biçimde kendini hissettirmesidir. Buhranlar, ve onun bir görüntüsü olan işsizlik, emperyalist sistem varoldukça kaçınılmazdır. Bu anlamda, işsizliğe karşı gerçek mücadele:

PROLETER DÜNYA DEVRİMİ İLE DÜNYA EMPERYALİST SİSTEMİNİN YIKILMASI İÇİN MÜCADELEDİR!

TEK GERÇEK ÇIKIŞ YOLU:

BÜTÜN ÜLKELERDE SÖMÜRÜCÜ SINIFLARIN DEVLET İKTİDARININ ŞİDDETE DAYALI DEVRİMLE PARÇALANMASIDIR!

EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE ÖLÜM!

YAŞASIN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

YAŞASIN SOSYALİST DEVRİM!

DGB'li sendika ağaları, 1 Mayıs 1984 çağrılarında yalnızca işsizlik konusunda takındıkları tavırla emperyalizmin savunucuları olduklarını belgelemiyorlar; onlar savaş-barış konusundaki tavırları ile de emperyalist niteliklerini ortaya koyuyorlar. Şöyle diyorlar:

" Herşeyden önemli olan dünyada barışın korunmasıdır. Gerek geçen yıl Amerikan orta menzilli füzelerinin yerleştirilmesi, gerekse Avrupa'ya yönelik sovyet füzelerinin varlığı barışı güvensiz hale getirmiştir.

Gerçek güvenlik, ancak karşılıklı en yüksek derecede güvenle mümkündür. Stockholm'de yapılan Avrupa'da Yumuşama ve Silahsızlanma Konferansı bloklar arası barış siyaseti diyaloğu için yeni bir başlangıç olmalıdır. Almanya'nın her iki bölümündeki insanlar buna varlıksal bir gereksinim duymaktadır."

DGB'li sendika ağaları için bugün dünyada "korunması" gereken bir "barış" vardır! Öyle bir "barış"tır ki bu, bu "barış" içinde İngiliz emperyalistleri Falkland'da Arjantinli gericilerle kapışır; Fransız emperyalistleri Çad'a indirme yapar; Rus sosyal emperyalistleri Afganistan'ı işgal eder; Amerikan emperyalistleri Nikaragua limanlarını mayınlar; Grenada'ya çıkarma yapar; İran ve Irak gerici-faşist rejimleri arasındaki savaş yıllardır sürer; Türk faşistleri Kıbrıs'ın kuzeyini askeri işgal altında tutarlar, bütün dünyada bütün emperyalist güçler dişine-tırnağına kadar silahlanır... İşte DGB'li sendika ağalarının korunmasını "en önemli" gördükleri "barış", bu emperyalist barıştır... Bir dizi bölgesel savaşın kaçınılmaz yol arkadaşı olduğu, sömürü ve baskıyı ayakta tutma üzerine kurulu bir barış. Öyle bir "barış"tır ki bu, o barışın savunucuları kendi ülkelerindeki işçilerin, emekçilerin sömürüye ve baskıya karşı her hareketini kanla bastırmaktadır. Şili'de Pinochet rejimi; 10 yıllık mezar sessizliğini yırtan "Milli Direniş Günleri"nde Şili halkının mücadelesini kanla bastırmaya çalışırken, bu "barışı" korumaktadır. Türkiye'de faşist hakim sınıfların ordusu Türkiye Kürdistanından sonra Irak ve İran Kürdistanını bombalarken, bu "barışı" korumaktadır! Sömürünün korunması temeli üzerinde yükselen bu barışı koruma adına bugün on binlerle devrimci, komünist, yurtsever Türkiye'de faşist zindanlarda çürütülmeye çalışılmaktadır. Yüzlercesi bu "barışı" koruma adına da kurşunlanmıştır!

Biz Komünistlerin bu barış karşısında tavrımız, onun gerçekniteliğini ortaya koymak; onun iki emperyalist savaş arasında geçici bir soluk alma dönemi olduğunu, ve emperyalistler açısından yeni bir paylaşıma hazırlık dönemi olduğunu ortaya koymak; gerçek barışın ancak emperyalist sistemin proleter dünya devrimi ile yıkılmasıyla mümkün olduğunu ortaya koymaktır.

DGB'li sendika ağaları bu barışın ne menem birşey olduğunu anlatacağı yerde, barışın korunması adına statükonun korunmasını savunmayı tercih ediyorlar. Onlar "barış" sorununa esas olarak sadece kendileri açısından, Orta Avrupa açısından yaklaşıyorlar. Onların korumak istedikleri bu barış, Orta Avrupa'nın, tabii orada da öncelikle Batı Almanya'nın savaş dışında tutulması anlamında bir barıştır. Bu yüzden de dertleri, bizzat yeni bir paylaşım savaşının hummalı hazırlığı içinde olan kendi emperyalistleri, Batı Alman emperyalizmi değil; yalnızca Avrupa'ya yerleştirilen Amerikan füzeleri, ve yine Orta Avrupa'ya yönelik Rus sosyal emperyalizminin füzeleridir. DGB'li sendika ağaları bu pozisyonları ile sosyal-şöven, milliyetçi yüzlerini açıkça ortaya koyuyorlar.

Onların "güvenlik" konusunda söyledikleri de iğrenç reformist yüzlerini ortaya koyan şeylerdir. Onlara göre "barış", emperyalist şeflerin yanyana gelip "diyalog" kurmasıyla sağlanacaktır. Biz bir işçi marşının sözleriyle söyleyelim:

" Halklar ancak kendi konuştuklarında, anlaşma kolay olacaktır."

Emperyalistlerin "silahsızlanma" görüşmeleri, onların silahlanmalarını ve savaş hazırlıklarını gözlerden gizleme esas işlevine sahiptir. Barışı, gerçek barışı sağlamanın tek yolu devrimdir!

Biz Komünistler her türlü savaşa karşı değiliz; biz emperyalizme, gericiliğe karşı savaşlardan, devrimci savaşlardan yanayız.

Kahrolsun emperyalist, gerici savaşlar!
Yaşasın halkların milli, devrimci kurtuluş savaşları!
Yaşasın sosyalist devrim için içsavaş!

DGB'li sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen 1 Mayıs yürüyüşleri işte yukarıda ortaya koyduğumuz gerici, karşı-devrimci görüşlerin, ve Batı Alman emperyalizminin propagandasının yapıldığı eylemler olacaktır. Bu yürüyüşlere DGB'li sendika ağaları ile birlikte, Batı Alman emperyalizminin temel partilerinden biri olan SPD; DKP'li Rus sosyal emperyalizminin uşağı oportünistler; kendine Marksist-Leninist diyen bir dizi oportünist grup; muhalefet potansiyelinin radikalleşmesini engelleme ve parlamenter sisteme bağlanması işlevini üstlenen Yeşiller... kısacası, Komünistler dışındaki bütün güçler çağrı yapıyor. Bu eylemlerin gerici; işçi düşmanı; emperyalizme hizmet eden genel niteliği; bu yürüyüşlere devlete karşı bazı noktalarda devrimci tavır takınan bazı oportünist grupların kendi bloklarıyla katılması ile de değişmemektedir. Oportünistlerin çoğunun bugün zaten kendini DGB'li karşı-devrimci sendika ağalarından kesin bir şekilde ayırma diye bir sorunu da yoktur.

Biz sınıf bilinçli işçileri, ve devrimci işçileri; bu eylemleri protesto etmeye; kendi devrimci, bağımsız eylemlerini koymaya; bizim yaptığımız eylemi desteklemeye çağırıyoruz.

1 Mayıs'ı onun devrimci geleneğini ayaklar altına alan, ve emperyalizmin gösterisine dönüştürüp yozlaştıran sendika ağalarına bırakmayalım!

Onların önderliğinde düzenlenen 1 Mayısların devrimci alternatifini gücümüz oranında koymak; sendika ağaları önderliğinde, yozlaştırılmış, devrimci içeriğinden "özgürleştirilmiş" sahte 1 Mayısın devrimci bir alternatifi olduğunu kendi bağımsız yürüyüşümüzle göstermek görevimizdir.

Milliyetleri ne olursa olsun, bütün sınıf bilinçli işçileri bu görevi yerine getirmeye, devrimci 1 Mayıs yürüyüşüne katılmaya çağırıyoruz.

Bugün DGB'nin düzenlediği yürüyüşlerde muhalefet blokları oluşturarak 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini yaşatma amacında olanlara sesleniyoruz: DGB'li sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen yürüyüşlerin genel emperyalizm yanlısı niteliği, bugün o yürüyüşlere muhalefet olarak da katılınsa, değişmiyor. Bugün doğru olan, devrimci alternatifi ayrı yürüyüş şeklinde ortaya koymak, ve DGB'li sendika ağalarının yürüyüşlerinde de onların gerçek yüzünü bütün imkanları kullanarak teşhir etmektir.

Biz devrimci olarak değerlendirdiğimiz bütün örgütlere 1984 Mart'ında çağrı yaparak, DGB'li sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen yürüyüşlere devrimci alternatifi eylem birliği içinde birlikte gösterme önerisini getirdik. Oportünist-revizyonist örgütlerin yönetici kademeleri, bugün izledikleri reformist, kitle kuyrukçusu siyasetlerin tabii sonucu olarak bizim bu çağrımıza cevap bile vermeyi gereksiz gördüler. Bizim çağrımız bu örgütlerin tabanındaki devrimcilere, özellikle de sınıf bilinçli işçilere -dir:

1 Mayıs'ta DGB'li sendika ağaları ile araya kesin sınır çizgileri çizmeyi bile gerekli görmeyen, sizleri Batı Alman emperyalizminin propaganda gösterisi niteliğindeki bir eyleme katılmaya çağıranların çağrısına uymayın!

Devrimci 1 Mayıs yürüyüşüne katılın!

Bütün ülkelerin işçileri birleşin!

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

HAYDİ DEVRİMCİ 1 MAYIS YÜRÜYÜŞÜNE !

Bildiri yürüyüş öncesi Batı Almanya'da gücümüz olduğu yerlerde yoğun bir şekilde dağıtılmaya çalışıldı. (Ancak bildiri bazı şehirlere postadaki engellemeler yüzünden yürüyüşün hemen öncesinde ulaştı.)

1 Mayıs günü sabahı, daha önceden belirlendiği gibi, saat 8.30'da DGB miting alanında buluşuldu. (Yürüyüşe yakın bazı yerlerden arkadaşlar buluşma yerine kararlaştırılan saatten geç geldiler. Bu durum hemen hemen kitlesel olarak yaptığımız bütün eylemlerde kendini göstermektedir. Acilen düzeltilmesi gerekir.) Buluşma yerinde, bölgelerde daha önce kararlaştırılan, DGB yürüyüşlerinde propaganda yapacak yoldaşlara görevleri verildi. Ve bu yoldaşlar DGB yürüyüşünün başladığı yerden başlayarak DGB miting alanının çok yakın bir yerine kadar DGB yürüyüş kolu ve "muhalefet" blokunda propaganda yaptılar. Propaganda sırasında eski ve yeni yayınlarımızı satmaya çalıştılar, yürüyüşle ilgili bildirimizi dağıttılar, ve 1 Mayıs yürüyüşleri için hazırlanan, Türkçe-Almanca sloganları içeren fırlatma kağıtlarını fırlattılar. (Miting alanına küçük bir kol da Bahnhof istikametinden geldi. Bu kolda biz sadece yayın sattık.)

DGB yürüyüş kolu miting alanına girmeden kısa bir süre önce propagandacı yoldaşlar yürüyüş kolunu bırakıp, DGB miting alanındaki yoldaşların yanına geldiler. DGB yürüyüş kolu miting alanına girmeye başladığında, bizler de megafonlarla, gerek kısa konuşmalarla gerekse sloganlarımızla yoğun bir şekilde propaganda yapmaya çalıştık.

DGB yürüyüş kolu ve "muhalefet" bloku miting alanına girdikçe biz propaganda ve rahatsız etme eylemimizi sürdürdük. Bu eylemimiz DGB mitingi boyunca sürdü. Biz eylemimiz sırasında şu konuşmaları yaptık:

" Devrimciler, devrimci işçiler...

Sözümüz size...

Bugün 1 Mayıs'ta Stuttgart'ta iki ayrı yürüyüş ve miting var...

Biri DGB'li sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen ve 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini ayaklar altına alan yürüyüş ve miting..

Öyle bir yürüyüş ve miting ki; uluslararası proletaryanın mücadele günü olan 1 Mayıs'ta, Batı Almanya'da proletaryanın baş düşmanı ve proleter devrimin hedefi olan Batı Alman emperyalizminin çıkarlarının propagandası yapılıyor. Öyle bir yürüyüş ve miting ki; Batı Alman devletinin bir parçası haline gelmiş olan DGB'li sendika ağaları, "bizim sosyal devletimiz" adını verdiği emperyalist devleti nasıl koruyacağı konusunda patronlarla yarışma aracı olarak kullanıyor.

Bu yürüyüş ve miting emperyalist sistemin özüne dokunmadan; onu birtakım reformlarla daha iyi hale getirmenin propagandasını merkeze koymuş olan bir eylemdir. Bu yürüyüş ve miting reformist bir platform temelinde ve Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki en kaba ayrım çizgilerini bile silerek yapılan bir eylemdir.

Bu eylemin 1 Mayıs'ın devrimci geleneğiyle tek ilişkisi onun adıdır.
Böyle bir eyleme karşı çıkmak, DGB'li sendika ağalarının önderliğindeki reformist içerikli 1 Mayıs eyleminin karşısına Devrimci 1 Mayıs alternatifini koymak; başta Komünistler olmak üzere tüm devrimcilerin görevidir.

İşte Stuttgart'ta ikinci yürüyüş bu görevin bilincinde olarak ortaya çıkan bir yürüyüştür. 1 Mayıs'ın devrimci geleneğine uygun olarak, emperyalizmi, sosyal-emperyalizmi ve her türlü gericiliği karşısına alan;proleter dünya devriminin, ve onun bir parçası olarak Batı Almanya'da sosyalist devrimin propagandasını merkeze koyan devrimci 1 Mayıs... DGB li sendika ağalarının önderliğindeki sahte 1 Mayıs'ın gerçek alternatifi budur...

Bütün devrimcilere sesleniyoruz...

DGB'li sendika ağalarının 1 Mayıs'ın ırzına geçmesine izin vermeyin...

Onların karşı-devrimci yüzünü bütün gücünüzle teşhir edin...

DGB'li sendika ağalarının önderliğindeki sahte 1 Mayıs'a, Devrimci 1 Mayıs alternatifi ile karşı çıkın...

Saat 12'de Schlossplatz'da başlayacak Devrimci 1 Mayıs yürüyüşüne katılın..."

DGB miting alanında Türkiyeli oportünistlere yönelik şu konuşma yapıldı:

" Türkiyeli devrimciler...

Bugün 1 Mayıs yürüyüşüne katılanlardan bir bölümü "Türkiye cezaevlerindeki siyasi tutuklularla dayanışma komitesi" adına düzenlenen hedefi Strasburg Avrupa Parlamentosu olan bir uzun yürüyüşün parçalarıdır.

Bu yürüyüş içinde yer alan Partizan, HK, Avrupa'da Dev-Genç gibi oportünist örgütler, bu uzun yürüyüş eylemini devrimci bir eylem olarak değerlendirmekte ve propaganda etmektedir.

Gerçekte ise bu eylem devrimci bir eylem değildir. Eylemin amacı Batı Avrupalı emperyalistlerin demokratik görünüşlü siyasi temsilcilerini etkileyerek; onların demokrasi adına(!) Türkiye'deki faşistlere baskı yapmasıdır...

Faşistlere karşı onların ağababalarından medet umma, denize düşenin yılana sarılmasına benzemektedir.

Devrimcilerin görevi; Batı Avrupa'daki emperyalistlerden demokrasi adına, insanlık adına merhamet dilenmek değil; onların yüzündeki demokrat maskesini alaşağı etmektir.

Devrimcilerin görevi devrim yapmaktır... Devrim için çalışmaktır... Bütün eylemleri nin merkezine devrim düşüncesini koymaktır..

"Cezaevlerindeki insanlık dışı şartların düzeltilmesi"

"Siyasi tutukluların hayatının kurtarılması"

" Siyasi tutuklular için genel af" gibi reform talepleri; ancak ve yalnız sıkı sıkıya devrim propagandasına bağlı kılınmak şartıyla devrimciler açısından savunulacak taleplerdir.

Aksi tavır, şimdi "uzun yürüyüş"çülerin yaptığı gibi, niyet ne olursa olsun, reformizmin batağında yüzmek; somut olarak bu eylemde Batı Avrupa'daki emperyalistlerin demokratlığını tescil etmektir...

Devrimci olanlara sesleniyoruz...

Oportünist yöneticilerin reformist çizgisini reddedin!

Devrim için mücadeleye dört elle sarılın!

Ülkemizde tek kurtuluş yolu işçi sınıfı önderliğinde Demokratik Halk Devrimidir. İnsanlık adına, demokrasi adına devrimin düşmanlarından medet ummak, en hafif deyimi ile siyasi körlüktür...

Karşı-Devrimden medet ummayın!

Karşı-Devrimden elinizi çekin! Devrimcilerin, devrimci platformlar temelinde eylembirlikleri için mücadele edin!"

Bu konuşmalar ardından şu sloganlar hepbir ağızdan haykırıldı:

— KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL EMPERYALİZM, HER TÜRLÜ GERİCİLİK!..
— YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!..
— BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!..
— YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!..
— KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ!..
— HALK İKTİDARI KURACAĞIZ!..

DGB mitinginin belli bir anında, bizim bulunduğumuz yere kendiliğindenci bir grup da geldi ve bizimle birlikte "Batı Alman emperyalizmine ölüm", "Aynı ücretle 35 saatlik iş haftası", "Türkiye'deki faşizme ölüm" vs. sloganları haykırdı. Onlar da mümkün olduğunca bizimle birlikte DGB'li sendika ağalarını rahatsız etmeye çalıştılar. Biz de onların şu sloganını ortaklaşa attık: "Türkiye, İran, El Salvador... Her domuzlukta, F.Almanya da orda".

DGB'li sendika ağalarının konuşmalarını bizlerin dışında sloganlarla kesmeye çalışan başka grup yoktu. İstisnasız bütün gruplar uslu çocuklar gibi sendika ağalarının konuşmalarını dinlediler. Sendika ağalarının konuşmalarına tek bir reaksiyon göstermediler. (Yürüyüş kolunda yoğun propaganda yapmasına, ve miting alanına büyük ses cihazlarıyla gelmesine, miting alanında mitingin başlangıcında ses cihazını kullanmaya çalışmasına rağmen, Partizancılar DGB'li sendika ağalarının itirazları üzerine ses cihazlarını kullanmaktan vazgeçtiler. Slogan da atmadılar.)

1 Mayıs 1982'de "1 Mayıs'ın ırzına geçilmesine göz yummamak" konusunda büyük laf eden

eski kardeş örgütümüz GDS tabii bu eylem içinde yoktu. Alanda bulunan bir propagandacı sı genel sloganları içeren el ilanlarını bizim içimizde fırlatmayı tercih etti.

DGB'li sendika ağalarının mitinginin bitmesine çok az bir süre kaldığında, topluca Enternasyonal'i söyledik ve yürüyüş kolu oluşturup, devrimcileri, demokratları bu yürüyüş kolu ile yürümeye çağırdık. Bu çağrımıza sadece kendiliğindenci grup (bizimle rahatsız etme eylemini yapanlar) uydu.

Yürüyüş kolu miting alanını bir baştan diğerine düzenli sıralar ve kolkola girilmiş olarak, sloganlarımızı, özellikle de DGB'li sendika ağalarına karşı yönelen sloganlarımızı haykırarak geçti. Yürüyüş kolu bizim yürüyüşün başlayacağı alana kadar bu şekilde gitti. Alan kalabalık olmasına rağmen, yürüyüş kolu kalabalığı yara yara gitti. Rahatsız etme eylemimizin en uç noktası miting alanını bir baştan bir başa geçme anıydı.

DGB miting alanından, kendi yürüyüşümüzün başlayacağı alana kadar düzenli yürüyüş kolu olarak, sloganlarımız haykırılarak gidildi.

DGB'li sendika ağalarının miting alanında şu pankartları açtık:

- Bolşevik Partizan flaması
- Batı Alman emperyalizmine ölüm!
- Kahrolsun emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericilik!
- Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

Aynı pankartları yürüyüş kolunda da taşıdık.

Kendi yürüyüşümüzün başlayacağını ilan ettiğimiz saatte, yürüyüşümüzün başlayacağı alana varıldı. Yürüyüş başlamadan önce Almanca ve Türkçe konuşmalar yapıldı, konuşmalardan sonra sloganlar 3 kere tekrar edildi.

Yürüyüşümüzün başlama saati DGB'nin mitinginin dağılma saatine denk getirildiğinden, DGB mitinginden dağılanların çok önemli bir bölümü bizim yürüyüşün başlayacağı alandan geçti, yürüyüş kolu hareket edene kadar da ilgiyle bizim konuşmalar dinlendi.

Yürüyüş başlamadan önce Batı Alman polisinin yaptığı kısıtlamalar üzerine yürüyüş izni alan arkadaş tarafından açıklamada bulunuldu. Ve tüm arkadaşların yürüyüşün disiplinine uymaları çağrısında bulunuldu.

Yürüyüşümüzün başladığı alandan bittiği alana kadar geçen sürede yazılı ve sözlü propagandamızı yapmaya çalıştık. Ancak geçtiğimiz sokaklarda doğru dürüst kimse olmadığından (havanın iyi olması vs.den) bu propaganda çok yavan oldu.

Miting alanında da çevresinde kimse yoktu. Onun için burada da propaganda dışa yavan oldu.

Yürüyüş kolu olarak miting alanına (kendi mitingimiz) girdiğimizden çok kısa bir zaman sonra şu miting konuşması Almanca ve Türkçe olarak yapıldı:

" Arkadaşlar, yoldaşlar...

Bugün Stuttgart'ta 1 Mayıs'ın devrimci geleneğini, yaptığımız devrimci 1 Mayıs yürüyüşüyle yaşatmaya çalıştık. Gücümüz elverdiği ölçüde DGB'li sendika ağalarının önderliğinde yapılan reformist içerikli 1 Mayıs sahtekarlığının bir alternatifi olduğunu gösterme ye çalıştık.

Bizim yürüyüşümüz açıkça gösterdi ki; bugün Batı Almanya'da iki ayrı 1 Mayıs vardır:

Biri DGB'li sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen, ve Batı Alman emperyalizminin propaganda gösterisi olan sahte 1 Mayıs...

Diğeri, Komünist güçlerin önderliğindeki devrimci 1 Mayıs...

Birincisinde sendika ağaları emperyalizm şartlarında işsizliğin ortadan kaldırılabileceğinin propagandasını yaptılar... Emperyalizm şartlarında sürekli barışın sağlanabileceğinin propagandasını yaptılar... Emperyalist sistemin değil, onun bazı siyasetçilerinin kötü olduğu düşüncesini ellerindeki bütün araçlarla yaymaya çalıştılar.

İkincisinde bizler emperyalizm şartlarında da iş saatlerinin azaltılmasının mümkün olduğunu; ve fakat iş saatlerinin azaltılmasıyla emperyalizm şartlarında işsizliğin ortadan kalkmasının mümkün olmadığını ortaya koyduk... Emperyalizm varoldukça savaşların kaçınılmaz olduğunu; bizlerin devrimci savaşlardan yana olduğumuzu ortaya koyduk...

Yürüyüşlerin birincisinde reformlarla emperyalizmi düzeltmenin propagandası, yani gerçekte emperyalizmin propagandası yapıldı.

Yürüyüşlerin ikincisinde bizler; emperyalist sistemin devrimle yıkılması gerektiğinin propagandasını yaptık.

Batı Almanya ve Batı Berlin'de yapılan DGB yürüyüşleri, onlara katılan kafa sayısıyla hesaplandığında; bizim ancak bir alanda yapabildiğimiz devrimci yürüyüşle karşılaştırılamayacak kadar güçlü idi.

Biz şimdilik küçücük bir azınlığız...

Ama bu bizi korkutmuyor.

Çünkü biz çok iyi biliyoruz ki, doğru görüşler bizim savunduğumuz görüşlerdir. Ve bu görüşler sağlam bolşevik örgütler önderliğinde giderek kitleleri kucaklayacaktır.

Hem ülkemizde, hem bütün ülkelerde 1 Mayısların devrimci geleneğine uygun olarak kitlesel bir şekilde kutlanacağı günler er-geç gelecektir.

Bizim bugün yaptığımız yürüyüş, ona katılım az da olsa; gelecek güzel günlerin birhabercisi; Komünizm davasının burjuvazinin propagandasının tersine, yaşadığının göstergesidir. Bizim bugünkü güçsüzlüğümüz geçici bir güçsüzlüktür.

Biz bu güçsüzlüğü aşmanın yolunu Karşı - Devrimin kuyruğuna takılmakta görenlerin pe-

şinden gidenlere sesleniyoruz... Oportünist örgüt yönetimlerinin devrimcileri götürdükleri yol doğru yol değildir... Reformist batak ve karşı-devrimcilerle birleşme, güçsüzlüğü aşmanın değil, onu kronikleştirmenin yoludur.

Güçsüzlüğü aşmanın tek yolu, günün esas görevi olan bir Bolşevik Parti yaratma görevine dört elle sarılmak; Marksizm-Leninizm bilimine; Marksist-Leninist klasiklerimizin; Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in eserlerine dört elle sarılmak; onlardan öğrenmek; onların görüşlerinin propagandasını yapmak, örgütlenmekten geçer...

Biz 1 Mayıs'ı devrimci geleneğine uygun olarak işte bu bilinçle kutladık... Ve bu bilinçle bugünün görevlerine dört elle sarıldığımız zaman zafer er-geç Bolşevizmin olacaktır!..

Konuşmalardan sonra şu sloganlar atıldı:

" — YAŞASIN DEVRİMCİ 1 MAYIS !
— YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ !
— YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ !"

Mitingimiz kapanış konuşmalarından sonra topluca Enternasyonal'in söylenmesi ile son buldu.

Yürüyüşümüz 300 kişi civarındaydı. Yürüyüşümüzde çok az olmasına rağmen İranlı (eski Peykar sempatizanlarından) Afganlı (GUAfS'li) ve Alman vardı. Yürüyüşümüzde Bolşevik Partizan'ın pankartları dışında pankart taşınmadı.

1 Mayıs 1984'te Batı Almanya'da Stuttgart taki yürüyüş dışında şu şehirlerde propaganda yapıldı: Hamburg, Batı Berlin; Hannover; Duisburg; Köln; Frankfurt. Ayrıca Fransa'da Paris'te de propaganda yapıldı. Avusturya'da Viyana ve Insbruck'ta propaganda yapıldı.

Eylemler esasta başarılı oldu.

Yeşillerin eylemi ve bir kaç not :

25 Mart mahalli seçimlerinden iki gün önce, Batı Almanya "Yeşiller Partisi"nin 7 üyesi Ankara'da bir protesto gösterisi düzenlediler.

Sözü geçen Yeşil Partisi üyeleri Rudolf Bahro (Yeşiller Partisi Başkanlık Divanı üyesi, 1979'da Doğu Alman vatandaşlığından çıkarıldı); Lukas Beckmann (Yeşiller Partisi Yürütme Kurulu eski başkanı); Uli Fischer (Yeşiller'in federal parlamentoda milletvekili); Milan Horacek (Yeşil milletvekili, 1968'de Çekoslovakya vatandaşlığından çıkarıldı); Willi Hoss (Yeşil milletvekili); Gaby Potthast (Yeşil milletvekili); Kalle Winkler (Şarkıcı, 1982'de Doğu Alman vatandaşlığından çıkarıldı) idi.

Bunlar 23 Mart 1984 Cuma günü, saat 11'de Ankara Kızılay meydanında kendilerini birbirlerine ve parkın korkuluklarına zincirle bağlayarak bir gösteri yaptılar. Gösteri sırasında üzerinde:

— "Mamak-Diyarbakır-Metris: İşkence ve idamla demokrasi olmaz - Genel Af"
— "Doğuda ve Batıda insan haklarına saygı - Türklere ve Kürtlere de!"
— "Türklerin Batı Almanya'dan sürülmesine karşı"

yazan üç pankart taşıdılar. Çevrede birikenlere Türkçe bir bildiri dağıttılar.

Bildiride gösterilerinin amacını şöyle açıklıyorlardı:

" Biz bu gösterimizle Türkiye'deki 20 000 siyasi tutuklu - dan, işkence görmüş, idam edilmiş insanlardan Avrupalı ve Alman olarak sorumlu olduğumuzu göstermek istiyoruz. Biz Doğuda ve Batıda insan haklarına saygı gösterilmesini istiyoruz ve bloklar üzeri bir siyasetten yanayız. Biz askerlerin siyasi tutukluları ve hapisteki açlık grevcileriyle dayanışma içindeyiz.
Biz işkencenin durmasını, genel af, Türkler ve Kürtler için insan haklarının tanınmasını talep ediyoruz. Federal Almanya Türkiye'de insan hakları yeniden geçerli olana kadar Türk hükümetine her desteği kesmelidir."

(Bütün bilgiler TAZ, 24.3.1984)

Göstericilerin bir bölümü bildiri dağıtırken bir bölümü de etrafta duranlarla çiçek dağıtarak temas kurmaya çalışıyordu. Gösteri sırasında, eylemden daha önce haberi olan Alman ikinci Televizyonu (ZDF) de çekim yapıyordu.

Göstericilerin daha sonra verdikleri bilgiye göre, gösteriye başladıktan 10 dakika sonra gelen iki polis pankartları almaya çalışıyor; daha sonra gelen takviye ile 10 polis göstericileri gösteri başladıktan 20 dakika kadar sonra toparlayıp emniyete götürüyor.

Emniyette bir süre tutulup, Türkiye şartlarına göre çok nazik denebilecek bir sorgudan sonra, aynı günün akşamı Frankfurta kalkan Alman Havayolları uçağı ile göstericiler sınırdışı ediliyor. Onlarla birlikte bir de İspanyol gazeteci sınırdışı ediliyor.

Televizyon kameraları önünde ve daha çok televizyon kameraları için düzenlenen bu eylem aynı gün Batı Alman televizyonlarında haber olarak yer aldı. Eylem Türkiye'de işkenceye, siyasi tutukluların varlığına dikkat çektiği noktalarda, Türkiye deki faşist cuntayı teşhir niteliği taşıyordu. Bu yanı ile olumlu idi. Ama eylem aynı zamanda Yeşiller Partisi denen parti hakkında beslenen hayalleri körükleme; onların nerde ise 'devrimci' oldukları görüşlerini güçlendirme işlevini de gördü. Ve kuşkusuz Türkiyeli devrimci çevreler açısından esas işlevi bu oldu. Bu noktada eylemin olumsuzluğu başlamaktadır. Bu olumsuzluğu ortadan kaldırmanın yolu, Yeşillerin gerçek niteliğini teşhir etmektir. Ama tabii ki bunu oportünist ve revizyonistlerden beklemek saçmadır. Onlar bu eylem karşısında kendilerine yakışanı yaptılar:

Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığı konusunda birbiriyle yarışan modern revizyonist karşı-devrimci örgütler TKP'nin çeşitli kanatları, TİP, TSİP vb. bu eylem hakkında sustular. Çünkü Yeşiller Türkiye'deki cuntaya karşı oldukları kadar; TKP gibi partilerin sözcülüğünü yaptığı sosyalist maskeli faşist diktatörlüklere de — daha çok anti-komünist yapıları dolayısıyla — karşıdırlar. Ankara'da yapılan eyleme benzer bir eylemi Yeşiller daha önce Doğu Berlin'de yapmışlar; Doğu Berlin polisi de Türk cunta polisi gibi davranmış, göstericileri en kısa zamanda, en az gürültü ile apar-topar sınırdışı etmiştir.(*) (Bu noktada faşist Türk polisi ile, sosyal-faşist Doğu Alman 'Halk Polisi'nin birbirinden öğrenecek fazla bir-

şeyi yoktur.) Bu yüzden cuntaya karşı da olsa Yeşillerin yaptığı bir eylem konusunda suskunluk bizim modern revizyonistlerimize en uygun görünen oldu.

Oportünist-revizyonist cephenin diğer unsurlarına gelince. Bu konuda tavır takınıp ve tavrı elimizde olanlarınki şöyle:

Proleter Dayanışma: Nisan 1984 tarihli sayısında "Yeşillerin Ankara'da protesto eylemi" başlıklı yazısında, eylemin kendisi, nasıl geliştiği hakkında bilgi veriyor. Ardından yazıyı şu yorumla kapıyor:

" Yeşillerin bu eylemi, faşist askeri diktatörlüğün gerçek yüzünü Avrupa kamuoyunda teşhir eden bir araç olarak etkili olmuştur. Faşist askeri diktatörlüğün en ufak bir protesto gösterisine bile tahammülü olmadığı bu eylemle gözler önüne serilmiştir."

Yazıda **Proleter Dayanışma** tek kelime ile Yeşillerin gerçek niteliği üzerine birşey söylemiyor. Bunun ötesinde bir de tabii tam da bu gösterinin "faşist diktatörlüğün gerçek yüzünü teşhir ettiği" tespiti, doğruluğu tartışılması gerekli bir tespittir. Çünkü sözkonusu eylemi yapanlar oldukça "meşhur" ve "yabancı" kişiler olduğu için cuntanın tepkisi oldukça "yumuşak" olmuştur. Cunta gerçek yüzünü bu eylemde tam olarak göstermemiştir. Cuntanın Türkiye'deki gerçek muhalefete karşı tepkisi, Yeşillere gösterdiği tepkiden değişiktir. İşte biz bu anlamda "askeri diktatörlüğün gerçek niteliğinin teşhiri" tespitinin doğruluğu konusunda tartışılmalı diyoruz.

Emeğin Sesi 6 Nisan tarihli 75. sayısında gösteri hakkında bilgi verdikten sonra şu değerlendirmeyi yapıyorlar:

" Uluslararası dayanışmanın çok güzel ve anlamlı bir örneği.. Böylece eylem uluslararası dayanışmanın çok güzel bir örneği olduğu gibi, faşist cuntanın cezaevlerindeki baskı ve terörünün teşhirinde de büyük bir yarar sağlamıştır."

Demokrat Türkiye olayı 28. sayısında haber olarak veriyor, ayrıca Horacek ile yapılan bir mülakatı yayınlıyor; eylem hakkında kendisi bir yorum getirmiyor.

Emeğin Sesi'nde "Uluslararası dayanışmanın anlamlı ve güzel örneği" olan eylem hakkında **Menşevikler** daha ileri giderek şu değerlendirmeyi yapıyorlar:

" Ülkemizde mahalli seçimlere 2 gün kala 3'ü yeşil milletvekili olan yedi Alman anti-faşisti şimdiye kadar alışıla gelmiş devletlerarası diplomasi kurallarını bir yana iterek PROLETER DAYANIŞMANIN güzel bir örneği olan protesto gösterisi düzenlediler. ..
Yeşillerin yaptığı bu eylemi yerinde bir eylem olarak görüyor ve destekliyoruz. Bu eylem faşist cuntaya beklemediği yönden vurulan bir şamar olurken, aynı zamanda kendine sosyalist diyen ülkelerin de gerçek yüzlerinin biraz daha açığa çıkmasına yardımcı olmuştur." (Menşevik İKK 55,s.22)

Eylem ile ilgili haber-yorumların tümünün ortak özelliği; Yeşiller hakkında tek eleştiri, onların gerçek niteliği hakkında tek söz olmamasıdır. Tersine, değerlendirme yapanlar en yüksek perdeden övgü dizme konusunda birbiriyle yarışmakta - dır. Kendine Komünist, Marksist-Leninist diyen Menşeviklerin tavrı ilginçtir. Yeşillerin eylemi onların gözünde "proleter dayanışmanın güzel bir örneği" olup çıkmıştır. Bizim bildiğimiz "proleter dayanışma", gerçek anlamı ile komünistler arasında; Marksist-Leninist bilinç temelindeki dayanışmadır. Anlaşılan eyleme övgü furyası içinde Menşevikler ne dediklerini (birçok halde olduğu gibi) şaşırmışlardır.

Biz onları Yeşillerin bu eylemini paylaşma, Yeşillere yağ çekme yarışı içinde başbaşa bırakıp kendi bildiklerimizi söyleyelim:

Yeşiller Partisi, işlevi; Batı Almanya'da var olan düzene muhalefet potansiyelini, düzene bağlama; bu potansiyelin radikalleşmesini, devrimcileşmesini engelleme olan; bu niteliğiyle Batı Alman emperyalizminin bir siyasi örgütü olan bir partidir.

Bu parti daha çok SPD'nin artık düzen çerçevesi içinde tutamadığı az sayıda işçinin; ve fakat esas olarak da giderek sayısı artan işsiz akademisyenlerin; işsiz ve perspektifsizenç lerin; bir zamanlar devrim için mücadele eden ve hayal kırıklığına UĞRAYAN aydınların; çarenin tabiata dönüşte olduğunu savunan küçük-burjuva ütopistlerin; atom bombası tehlikekesi karşısında paniğe kapılan burjuva pasifistlerinin siyasi ana vatanı olmuştur.

Bu parti programı itibarı ile anti-komünist (bugün varolan "sosyalist" devletlere olan eleştiriyi ve haklı tepkiyi, sosyalizm bilimine, Marksizm-Leninizme saldırı için kullanan, en iyi halde Marksist-Leninist teoriyi bir hayal olarak adlandıran); burjuva pasifisti (yalnızca emperyalist savaşlara değil genelde savaşa karşı olan; ve "şiddetsiz eylem" biçimini ilke yapan); küçük-burjuva ütopist-gerici (kötülüğün sebebi olarak tekniği gören), parlamentarist ve reformist bir partidir. Bu program bu partinin içinde yer alan rengarenk güçlerin niteliğine uygun rengarenk bir programdır.

Yeşiller partisinin — onun içindeki varolduğunu saydığımız iyi niyetli bazı üyelerinin isteğinden bağımsız olarak — gördüğü işlev iyi kavranmak zorundadır. Bu partinin işlevi itibarı ile varolan düzeni — en iyi halde bazı reformlarla düzelterek — yaşatma; varolan muhalefet potansiyelini düzene bağlama partisi olduğu kavrandığı zaman; onların Türkiye'de yaptıkları eylemin değerlendirmesinde de, onların bu niteliğinin teşhirinin merkeze konması gerektiği ortaya çıkar.

Yeşiller bugünkü konumları ile Batı Alman emperyalizminin bir muhalefet partisi durumundadırlar. SPD gibi! Ama onlar daha şimdiden SPD ile birlikte — Hessen eyaletinde olduğu gibi — iktidar olmaya hazırdır! Yeşillerin Türkiye'de yaptıkları eylemin "proleter dayanışmanın güzel örneği" olarak nitelendirilmesi, onların gerçek niteliklerini gözlerden gizleyen; onları nerdeyse Komünist olarak tanıtan bir nitelendirmedir.

Bu eylem hakkında "proleter dayanışmanın güzel örneği" değerlendirmesine en iyi yanıtı, eyleme katılanlardan Kalle Winkler, TAZ'da 26.3.'te yayınlanan eylem hakkında bilgi-değerlendirme yazısında şöyle veriyor:

" Frankfurt'a yorgun olarak iniyoruz. Burada büyük bir karşılama düzenlenmiş bizim için. Çiçekler. Kucaklamalar. 200 den fazla kişi gelmiş. Hemen hepsi Türk, "Türkiye'de faşizme ölüm" ve "Yaşasın enternasyonal dayanışma" diye bağırıyorlar. Ama herkes FDJ (Doğu Alman Gençlik Teşkilatı— YN) deki gibi bağırınca, yine mide ağrılarım tutuyor."

Yeşiller içinde Doğu Almanya'daki sosyalizm adına uygulanan faşizmi sosyalizm olarak gören, ve ona düşmanlıklarını sosyalizme düşmanlığa çeviren çok Kalle Winklerler vardır. Ve onların Ankara'da faşist cuntaya karşı eylemi, onların anti-komünist karakterini değiştirmemektedir.

Yeşillerin karakteri hakkında bu eylemden birkaç gün sonra yapılan "Federal parlamento" toplantısı da bilgi verir niteliktedir.

Bu eylemden birkaç gün sonra Batı Alman parlamentosunda Yeşillerin verdiği bir önerge üzerine Türkiye'deki durum üzerine görüşülmüştür.

Bu görüşmede CDU-CSU'sundan FDP'sine; SPD'den Grüne'sine 'bütün demokratik partiler'!! **hep birlikte** Türkiye'de hapislerdeki durumun iyi olmadığı sonucunda birleşmişler; ve **bütün partilerin temsilcilerinden oluşturulacak bir komisyonun** Türkiye'yi ziyaret etmesini kararlaştırmışlardır. Yani Türkiye'de demokrasinin savunulması konusunda Yeşillerle, CDU-CSU, SPD-FDP birleşmiştir! İşte Yeşiller ve Yeşillerin demokrasi savunuculuğunun bir yüzü de böyledir.

İlginç olan, parlamentoda bu tartışmanın yürüdüğü gün, Batı Alman savunma bakanı Wörner'in Türkiye'de bulunması, ve askeri yardım sorununu sonuca bağlaması idi! Eleştiri - destek! Batı Alman emperyalizminin Türkiye konusundaki bugünkü genel siyaseti budur. Yeşiller de bu siyaset içinde kendilerine düşen görevi başarı ile yerine getirmektedir. Olan budur! Başka birşey değil!

(*) Batı Berlin'de Doğu Alman yazarların da katıldığı "Barış Konferansı" sırasında, içlerinde Petra Kelly, Lukas Beckmann gibi "ünlülerin" bulunduğu birkaç Yeşil partili Doğu Berlin'in en kalabalık meydanlarından biri olan Alexanderplatz'da bir pankart açmışlar ve Doğu ve Batı Almanya'ya füzelerin yerleştirilmesine karşı çıkmışlardı. Onların bu eylemi revizyonistlerin ağır eleştirisine uğramıştı.

İBRAHİM KAYPAKKAYA VE PARTİ İNŞASI

Bu yıl İbrahim Kaypakkaya'nın ölüm yıldönümünde Bolşevikler onu anmanın bir yolu olarak, İbrahim Kaypakkaya'yı savunduğu iddiasında olan örgütleri ORTAK TARTIŞMA TOPLANTISI yapmaya çağırmıştı.

Amaç, İbrahim Kaypakkaya'yı savunduğunu söyleyen örgütlerin tabanı önünde, ve devrimci kamuoyu önünde; Marksist - Leninistlerin bir Komünisti nasıl savunduğunu, nasıl savunması gerektiğini bu konudaki yanlış görüş ve uygulama savunucuları ile doğrudan polemik içinde ortaya koymaktı. Çağrının en ön sıradaki hedefi olan Partizan menşevikleri bu çağrıya ideolojik-siyasi zavallılıklarının bir ifadesi olan bir mektup ile "red" cevabı verdiler. Fransa'da çağrı yapılan DHB'ciler ise cevap bile vermediler.

Bu durumda yapılması planlanan ortak tartışma toplantısı yapılmadı. Bunun yerine 20 Mayıs'ta Paris'te yapılan bir bölgesel toplantıda, bugün Bolşevikler içinde aktüel tartışma konusu olan Parti İnşası sorununda İbrahim Kaypakkaya'nın eserinin değerlendirilmesi yönünde bir ilk adım olması amacıyla devrimci kamuoyuna açık bir tartışma toplantısı düzenlendi.

Aşağıda toplantı öncesinde Fransa'da çıkarılan ve Menşeviklerin ve DHB'nin ideolojik mücadeleden kaçan tavrını teşhir eden, düzenlenen toplantıya çağrı yapan bildiriyi ve toplantı sırasında tartışmaya sunulan tezleri yayınlıyoruz.

Yayınladığımız tezlerin özellikle İbrahim Kaypakkaya'nın eserini değerlendiren bölümleri, tezlerde de ortaya konduğu gibi, ilk tezler niteliğindedir ve henüz Bolşevikler içinde de tartışılmamış tezlerdir. Bu tezler şimdilik bu tezleri hazırlayan yoldaşların (İ. Güzel - R.Bahdiyar) tezleridir.

Biz bunları yayınlayarak bu tezleri bütün devrimci kamuoyunun tartışma ve denetimine sunmayı doğru buluyoruz.

Paris'te 20 Mayıs'ta 50 kadar devrimcinin katılımı ile gerçekleştirilen toplantıya Türkiyeli oportünist gruplar adına hiç bir temsilci katılmadı.

International Correspondence adına; ve Fransız Voie Proletarienne adına temsilciler katılarak mesaj okudular; tartışmada görüşlerini savundular.

Tartışma daha çok Bolşeviklerin Marksizm - Leninizmi öğrenme yöntemine eleştiri getiren; Marksizm-Leninizm ile diyalektik materyalizmi eşitleme noktasında konaklayan akademist bir sapmanın savunucuları ile Bolşevik Partizan'ın görüşlerini savunanlar arasında bir tartışma şeklinde geçti.

Toplantıda tartışmaya sunulan Tezler:

Bugünün en temel görevi, bolşevik bir partinin inşa edilmesi görevidir. Bu görevin çözümünün bilinçli bir tarzda ele alınması zorunludur.

Buradaki bu toplantıda biz bu sorunun ve buna bağlı birçok sorunun ancak çok sınırlı bazı yanlarını dile getirebileceğimizi yeniden vurgulamak istiyoruz. Bu konu şu anda bizim için de tam olarak çözülmemiş bir çok yanı kapsamaktadır.

Bu konuda, burada üzerinde tartışabilmek için ortaya koymak istediğimiz bazı noktalar kabaca şöyle ifade edilebilirler:

* Lenin şöyle diyordu:

"İktidar mücadelesinde proletaryanın örgütten başka silahı yoktur." ("Bir Adım İleri, İki Adım Geri", Marx-Engels-Marksizm, s.171)

Biz en baştan, şu ya da bu görünüm altında; açık ya da yarı-açık biçimlerde örgütsüzlüğü-tasfiyeciliği savunan görüşlerle aramıza kalın bir sınır çekiyoruz.

Bugün, örneğin bazı kişiler güya bürokrasiye karşı çıkma adına vb. böyle bir örgütsüzlük savunucusu kesiliyorlar.

Karşı-Devrimin Türkiye özelindeki ağır özel saldırısı, birçok devrimci arasında, devri

me karşı inançsızlığın bir ifadesi olarak genelde örgütlenmeye karşı hor bakmaya yol açmıştır.

Örgütsüz devrimcilik, akademizm vb. düşüncelere karşı mücadele görevi bugün bizim şartlarımızda özel önem kazanmaktadır.

* Ama Lenin'in söylediği yalnızca genel anlamda 'örgüt' değildir. Bize gerekli olan, Lenin'in deyimi ile, "Marksizmin ilkeleri üzerindeki ideolojik birliği ile kaçınılmaz biçimde yenilmez bir güç haline" gelebilecek olan bir partidir.(ay) Bize nasıl olursa olsun bir örgüt değil, Marksist-Leninist bir Bolşevik Parti gereklidir.

Böyle bir partiye, böyle bir hedefe bir anda ulaşılamaz. Marksist-Leninist Bolşevik bir partinin uyulması gereken birçok önemli kuralı vardır. İçinde bulunduğumuz koşullarda, böyle bir partinin devrim öncesinde iki aşamadan geçmesi gerektiği; bu görevin bilinçli bir tarzda çözülmesi gerektiği kuralı özel bir önem taşımaktadır. Lenin ve Stalin, Komünist Partisi için bu kuralı açık bir şekilde tüm ülkeler için genelleştirmişlerdir. Bolşevik bir partinin inşasının nasıl gerçekleştirileceğini berrak bir biçimde ortaya koymadan ve görevin çözümü uğruna bilinçli-planlı bir çalışma yapmadan Bolşevik Komünist Parti yaratılamaz.

Lenin açık bir biçimde:

> *" Proletaryanın öncüsü ideolojik bakım - dan kazanılmıştır. Esas olan budur. Bu önşart gerçekleştirilmeden zafere doğru bir adım bile atılamaz" (Lenin, "Sol Komünizm", s.102-103)*

demiştir.

Stalin, Lenin'in "Sol Komünizm"de ortaya koyduğu görüşlere dayanarak RSDİP'nin devrim öncesi iki aşamadan geçtiğini anlatmış; bunun genel kural olduğunu ortaya koymuş; birinci dönemin görevlerini şöyle tespit etmiştir:

> *" Proletaryanın öncüsünü Komünizm safına kazanmak (yani kadroların kazanılması, komünist partisinin kurulması, progra - mın ve taktik ilkelerin hazırlanması), çalışmanın başlıca biçimi (yani bu dönem de -BN) propagandadır." (Stalin, İki Aşamalı Parti İnşası broşürü, s.200)*

Burada kabaca ifade edilen görevler çözülmeksizin, doğrudan milyonlarca işçi sınıfı ve köylü kitlelerini kazanma ve devrime seferber etme görevinden bahsetmek, Lenin ve Stalin'in öğretilerini bir yana atmak ile mümkündür.

* Bu konuda genel olarak varolan sapma,oldu ğumuz durumu olduğundan çok iyi gören; sanki birinci dönemin görevleri çözülmüş gibi davranan; Dünya Komünist Hareketinin kötü durumunu gerçekçi değerlendirmeyen, önüne doğrudan en geniş yığınları derhal kazanma görevini koyan değişik biçimlerde ortaya çıkmış olan sapmadır.

Bu sapma içine, görüşümüze göre, Correspondance International akımı da dahildir. Bu akım parti inşası üzerinde durmakla beraber, ortaya koyduğu pratik görevlerde, bugün parti inşasının neresinde bulunduğunu ve buna bağlı olarak ortaya koyduğumuz çözülmesi mutlaka görevleri ortaya koymamaktadır. Tersine, "Emperyalist savaşa karşı çağrı"larında da, "Bolşevik işçi basını yaratma çağrı"larında da, — başka siyasi yanlışların yanında — doğrudan en geniş işçi kitlelerine yönelmekte; birinci dönemin asıl görevleri doğrultusunda tavır takınmamaktadırlar.

İzleyebildiğimiz kadarıyla (ki bu oldukça yetersiz bir izlemedir), benzer şeyleri, "Pour le Parti" için de söylememiz gerekli dir. İkinci Kongrelerine sunulmuş olan tezlerden birisi "Komünist Partisi ve İnşası Üzerine" idi. (La Cause du Communisme, s.52)

Bu tezde komünist partisinin bir dizi özel liği sayılmasına karşın, iki aşama ve buna bağlı görevler konusunda tek bir sözcük bulmak zordur.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı üzerinde faaliyet gösteren hemen tüm oportünist-reviz yonist örgütler için de benzer şeyleri söylemek mümkündür.

Bunlar içinde özellikle tipik olan bazıları için şunları söyleyebiliriz.

Rus sosyal-emperyalizminin has uşaklığı konusunda birbiri ile yarışan T"K"P'nin kanatları; TSİP, TİP gibi karşı-devrimci revizyonist partiler için "öncü" zaten çoktan kazanılmıştır! Bu yüzden onların çalışmasının merkezinde içi boş ajitasyon vardır.

İçinden çıktığımız bir örgüt olan Menşevikler korkunç bir dargörüşlülük ile hayal dünyasında gezmektedir. Bugün teori-örgüt-kadro alanlarında tam bir sefalet içinde olduğuna bakmaksızın, üstelik şimdi de başını en az kendileri kadar palavracı ABD DKP'nin çektiği Mao Zedung Düşüncesi savunucularının "Enternasyonal"ine katılmışlardır.

AEP'nin revizyonist çizgisinin takipçisi T D"K"P için de bugünkü sorun "gizlilik kurallarına" yeterince uyum sağlayabilme sorunudur. Gerisini zaten çoktan çözmüşler -

dir. (Bkz. Devrimin Sesi, TDKP 4. mücadele yılında, S.32, s.1-2)

Bolşevik bir parti inşası önündeki ideolojik engellerden birisi de bu sorunu şu ya da bu düzeyde teorik olarak ortaya koydukları halde, görevleri akademist bir tarzda sağdan yorumlayanların görüşleridir.

Buna bir örnek eski kardeş örgütlerimizin durumudur. Gerçekte bizim iki aşamalı parti inşası sorunundaki kavrayışımızın derinleşmesinde belirleyici rol oynayan eski kardeş örgütlerin bu noktada savundukları görüşler, görüşümüze göre, önemli ölçüde Marksist-Leninist teorinin saflığının bozulması ve kendi pratiklerinin teorileştirilmesi, Marksist-Leninist teorinin kendi pratiklerine uydurulması biçimlerinde kendisini gösteren bir sapmayı içinde barındırmaktadırlar. Örneğin onlar, Lenin'in "Pratik propaganda ve ajitasyon faaliyetinin her zaman önde gelmesi gerektiği" biçimindeki açık sözlerini "Parti inşası pratiğinin her zaman önde gelmesi" gerektiği biçiminde kendi pratiklerine uydurmakta; genel anlamda öğrenmenin önde gelmesi gerektiği anlamında olmayan bir teorik çalışmanın tüm birinci aşama boyunca önde gelmesi gerektiğini savunma anlamına gelen şeyler savunmaktadır.

Türkiye özelinde Devrimci Halkın Birliği, gerçekte parti inşası üzerine bizden çok önce bazı şeyler (ki bir bölümü gerçekten doğru olan şeyler) söylemesine rağmen, hiçbir dönemde sorunu teorik bakımdan tam bir açıklıkla ortaya koyamamış, bu görevi bilinçli bir tarzda çözme yönünde çalışma yapmamıştır. Bu konudaki eksiklik ve görevleri genel sağ oportünist hattın gerekçeleri olarak kullanmaya çalışmıştır. İşin başında komünist partisini kendisiyle birlikte "proleter devrimci" dediği HK-HY ile birlikte "inşa" etme görüşünü savunmuştur. Şimdi bugün geldiği noktada da, iki aşamalı parti inşası öğretisini, bunun gerektirdiği görevleri berrak bir şekilde formüle etmiş; ve bu yönde bilinçli çalışma yapıyor değildir.

Biz, Parti İnşası özel bağıntısında da, önü teori ile aydınlatılmayan pratiğin kör olacağını, ama teorik çalışmanın her zaman pratik çalışmanın ortaya çıkardığı sorulara cevap sağlamaya yönelik olması gerektiğini bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

Her türden "örgütsüzlük" savunucusu görüşlere karşı İbrahim Kaypakkaya yoldaş proletarya ve komünistler için örgütlü savaşın yolunu göstermiştir. Bizim İbrahim Kaypakkaya yoldaşın parti inşası konusundaki görüşleriyle ilgili ilk tezler olarak bazı noktalardaki görüşlerimiz şöyle ortaya konulabilir:

İBRAHİM KAYPAKKAYA VE MARKSİST-LENİNİST PARTİ ÖĞRETİSİ

1. İbrahim Kaypakkaya sosyalist bilincin işçi sınıfı hareketi içinde kendiliğinden gelişemeyeceğini; dışardan taşınmak zorunda olduğunu hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta savunmuştur.

Kendiliğindenciliğe karşı bu tavır, bir Komünist Partisinin gerekliliğinin doğru bir biçimde savunulabilmesi için ilk ön şarttır.

(Bkz. "İşçi-Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika"; Mayıs 1970'de PDA'da yayınlandı, BP 13/3'te yeniden basıldı.)

(Bkz. "Şafak Revizyonistleri Ekonomizmin Aşamalı Bilinçlendirme Teorisini Savunuyor"; Genel Eleştiri'de.. İbrahim Kaypakkaya Seçme Yazılar, s.354-357, Ocak Yayınları)

Bu sorunla bağıntılı olarak: İbrahim Kaypakkaya doğru olarak yayın organını önce likle ideolojik-siyasi eğitimin aracı olarak görmektedir. (Seçme Yazılar, s.5)

Kitle gazetesinden çok ideolojik-politik aylık yayın organına ihtiyaç olduğunu tespit etmiştir. (Seçme Yazılar, s.305)

2. Leninist partinin yapısı ile ilgili olarak İbrahim Kaypakkaya esasta doğru görüşler savunmuştur.

İbrahim Kaypakkaya Marksist-Leninist bir partinin merkezinde bulunması gereken, mesleği devrimcilik olan devrimci çekirdek üzerinde ısrarla durmuştur.

Profesyonellik-amatörlük konusunda Şafak revizyonistlerine karşı yürüttüğü polemik onun bu sorunda esasta doğru bir pozisyonda durduğunun belgesidir.

O "Marksist-Leninist temeller üzerine kurulmuş sağlam bir çekirdek"ten söz ediyor.

(Seçme Yazılar, s.278)

"Gelişme vaad eden işçilerin profesyonel faaliyet içine çekilmesinden" söz ediyor. (Seçme Yazılar, s.279)

(Ayrıca bkz. "Şafak Revizyonistleri Kadro Politikasında Da Sağ Bir Çizgi İzliyor", s. 357-358)

Örgütlenme konusunda Parti merkez alınmak şartı ile Parti önderliğinde örgütlenmelerin gerekliliğini savunmuştur.

(Köyler için: bkz. Seçme Yazılar, s.333; Şehirler için: bkz. Partizan S.4'teki şema)

3. Demokratik Merkeziyetçilik konusunda da İbrahim Kaypakkaya esasta doğru görüşler savunmuştur.

O parti içinde görüş ayrılıkları üzerine serbestçe tartışılmasını savunmuş; görüş ayrılıklarını kadrolardan gizleyen revizyonistleri mahkum etmiştir.

(Bkz. Seçme Yazılar, s.262)

Disiplin adına görüş ayrılıklarının gizlenmesine karşı çıkmıştır.

(Bkz. Seçme Yazılar, s.262)

"Saflarda canlı bir tartışma ortamı yaratılması" gerektiğini savunmuştur.

(Bkz. Seçme Yazılar, s.6)

Bu noktada eksikliği, görüş ayrılıklarının devrimci kamuoyuna duyurulması konusunu çözmemiş olmasıdır.

4. Leninist partinin özellikleri bağıntısında:

* İbrahim Kaypakkaya birçok yerde partinin "Marksist-Leninist temeller üzerinde" yükselmesi gerektiğini belirtmiştir. Kadroların "derin bir teorik anlayışa sahip olması gerektiği"ni belirtmiştir.

(Bkz. Seçme Yazılar, s.5)

Kendisi, çok kısa bir süre içinde (1970 - 1972 dönemini kapsayan iki yıl); bazı temel konularda, mesela Milli Meselede olduğu gibi, Marksizm-Leninizmin ilkelerini savunup bunları Türkiye devriminin sorunları ile birleştiren önemli teorik ürünler vermiştir.

Bu teorik yazıların değeri, bunların yazıldığı süre (2 yıl), ortam (sürekli devrimci pratik içinde olma; bir dizi eserin tanınmaması vb.) ve İbrahim Kaypakkaya'nın bunları yazdığında 20 yaş civarında olduğu vs. bilindiğinde daha iyi anlaşılır.

Bu noktada İbrahim Kaypakkaya Marksist-Leninist teorinin parti için gerekliliğini söylemesine rağmen, onun teorik sorunların içinde bulunulan andaki önemini kavramadığı olgudur. O Mao Zedung Düşüncesini Marksizm-Leninizmin yeni bir aşaması olarak değerlendirmekte; Mao Zedung Düşüncesinin bir dizi sapmasını görmemektedir. Modern revizyonizme karşı mücadeleyi esasta uluslararası planda çözülmüş bir sorun olarak görmektedir. Teorik çalışmanın görevi olarak Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesinin kavranması, ve Türkiye somutu ile kaynaştırılmasını görmektedir. Bu iş de asasta kendisi tarafından çözüldüğüne göre, yapılması gereken şey, bu çizginin kadrolarca kavranması ve uygulanması olmaktadır. Onun teori/pratik ilişkisinde sürekli devrimci pratiğin önemini vurgulamasının temeli bu yanlış düşüncelerdir.

* Partinin işçi sınıfının partisi olduğu doğru tezini İbrahim Kaypakkaya Şafak revizyonistlerine karşı polemik içinde parlak bir şekilde savunmaktadır.

(Bkz. "Bilimsel Olarak Doğru Olması ve Proletaryanın Siyasi Bilinçlenmesine Katkıda Bulunması İçin Partimizin Adı Ne Olmalıdır?", Seçme Yazılar, s.35-37)

Ancak o bu savunduğu görüşün tabii sonucu olması gereken uygulamayı; henüz işin başlangıcında olunan bir dönemde hemen hemen bütün gücün işçi sınıfı içinde, öncelikle büyük sanayi işçileri içinde çalışmaya yoğunlaştırılması şeklinde bir uygulamayı savunmamaktadır.

1971/1972'de "önder kadroların önemli bir bölümünü kırlık bölgelere" gönderme önerisi bütünü ile yanlış; uygulanması halinde işçi sınıfının devrimde önderliğini ideolojik önderlik derekesine düşüren bir öneridir. (Bkz. Seçme Yazılar, s. 277)

Onun bu hatasının temeli; kendine temel aldığı Mao Zedung Düşüncesidir.

* İbrahim Kaypakkaya, partinin örgütlü bir müfreze olduğu düşüncesini savunmuş; pratikte de uygulamaya çabalamıştır. Aydınlık'tan ayrılan en ileri kişilerden bir merkez (Koordinasyon Komitesi) oluşturulması; bunun önderliğinde Parti Hücreleri oluşturulmaya girişilmesi; Demokratik Merkeziyetçiliğin savunulması bunun belgeleridir.

* Parti dışında sınıf örgütleri konusunda İbrahim Kaypakkaya özellikle 1970'deki "İşçi-Köylü Hareketleri ve Proleter Devrimci Politika" başlıklı yazısında sendikalar içinde çalışma vb. konularda doğru görüşler savunmuştur.

Daha sonra şehirlerde ve işçi sınıfı içindeki çalışmayı ikincil gören anlayışa para

lel olarak bu konuya gereken önemi verme - miştir.

* Proletarya iktidarının aleti olarak parti sorununu İbrahim Kaypakkaya yazıla - rında tartışmamaktadır. Ancak İbrahim Kaypakkaya'nın eleştirdiği TİİKP program taslağında bu sorun vardır. İbrahim Kaypakkaya eleştiri getirmediğine göre, onun da bu görüşleri savunduğu varsayılmalıdır.

* Hiziplerin birliği ile bağdaşmayan irade birliği olarak parti noktasında, İbrahim Kaypakkaya kör disiplini değil, bilinçli disiplini savunmakta, Marksist-Leninist pozisyonda durmaktadır. Uygulaması da doğrudur.

Onun "Hizipçi ve Bölücü Olan Kimdir?" başlıklı polemiği bu konuda Marksizm-Leninizmin parlak bir savunusudur.

(Bkz. Seçme Yazılar, s.313-320)

* Parti kendini oportünist unsurlardan arıtarak güçlenir öğretisini İbrahim Kaypakkaya doğru olarak savunmuş ve uygulamıştır.

O, belirleyici olanın yanlış görüşlere, sapmalara karşı mücadele olduğunu ortaya koymuştur.

(Bkz. Tasfiyecilere karşı tavır; Seçme Yazılar, s.305-307)

Yanlış görüşlerin savunucularının süreç içinde bu görüşlerinde ısrar etmeleri halinde bunlardan ayrılmak gerektiğini savunmuştur. (aynı yerde)

Örgütsel ayrılık ve tedbirlerden önce yeterli bir mücadele verilmesi gerektiğini; yani ideolojik mücadelenin önceliğini savunmuştur.

(Bkz. Seçme Yazılar, s.309; s.317)

Bu bağıntıda İbrahim Kaypakkaya'nın savunduğu, Komünist bir hareketin her zaman doğru bir çizgi izleyeceği; hataların hiç ağır basmayacağı ve vahim olmayacağı şeklindeki görüşler (bkz. Seçme Yazılar, s.347) bu mutlaklıkta yanlış olan görüşlerdir.

5. İbrahim Kaypakkaya Leninizmin 'yeni tip te bir partinin inşası devrim öncesinde iki aşamadan geçmelidir' şeklindeki evrensel geçerliliği olan tezini savunmamıştır.

Bu İbrahim Kaypakkaya'nın parti konusunda en önemli hatasıdır. Bu hata, sonuçları itibarı ile vahim bir sapma niteliğindedir.

İbrahim Kaypakkaya Marksist-Leninist temel olarak savunduğu "Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi"ndeki sapmaları ve önemli sorunları görmemesine; teorik sorunları esasta çözülmüş sorunlar olarak görmesine uygun olarak; Türkiye şartlarına şabloncu bir biçimde aktardığı Halk Savaşı askeri stratejisine bağlı olarak, yeterli bir devrimci çekirdeği; ve doğru bir çizgiyi var saymış ve esas görev olarak parti inşasını tespit edecek yerde; "önder kadroların önemli bir kısmını kuvvetli kitle temeli olan, kendine yeterli beslenme kaynaklarına ve askeri harekata elverişli araziye sahip köylük bölgelere seferber etme", "silahlı mücadeleyi başlatma"yı tespit etmiştir. (Sırasıyla s. 343; s.345)

Partinin inşasını "üç-beş önemli bölgede başlatılacak" "silahlı mücadele"nin işi olarak görmüştür. (Seçme Yazılar, s.27)

Bu noktada İbrahim Kaypakkaya'nın görüşleri Marksizm-Leninizmden açıkça sapma içindedir.

* * *

İbrahim Kaypakkaya'nın Marksist - Leninist parti inşası konusundaki bu sapması doğrudan doğruya onun Mao Zedung Düşüncesini Marksizm-Leninizmin üst aşaması olarak savunması ile bağıntılı olan bir sapmadır. İbrahim Kaypakkaya'nın yaşadığı dönemde modern revizyonizmin Karşı-Devrimle uzlaşıcı sağ görüşleri ve pratiğine tepki olarak gelişen, devrimci bir öze sahip olan "sol" komünizmin Türkiye'deki yansımasıdır.

İbrahim Kaypakkaya'nın bu sapmayı savunduğu dönemde uluslararası planda Marksizm-Leninizm adına savunulan çizgi Mao Zedung Düşüncesi çizgisidir. O dönemde Marksist-Leninist pozisyonlardan Mao Zedung Düşüncesinin eleştirisi yoktur.

İbrahim Kaypakkaya'nın genel değerlendirilmesinde; ve İbrahim Kaypakkaya'nın kurduğu TKP/ML'in genel değerlendirilmesinde bu gerçekler gözönüne alınmak zorundadır.

Bu gerçekler gözönüne alındığında, şu tespit edilmek zorundadır.

İbrahim Kaypakkaya Marksist-Leninist parti öğretisi konusunda: partinin gerekliliği ; partinin yapısı; partinin işleyiş kuralları; Leninist partinin özellikleri konusunda esasta doğru Marksist-Leninist görüşler savunmuştur.

İbrahim Kaypakkaya, parti inşasının devrim öncesinde iki aşamadan geçeceği öğretisini savunmamış, uygulamamış, bu noktada Marksizm-Leninizmden sapmıştır. Onun bu sapması o günkü dönemde Dünya Marksist-Leninist Hareketinin genel sapmasının Türkiye somutunda yansımasıdır.

İbrahim Kaypakkaya'nın kurduğu TKP/ML, ülkemizde Marksist-Leninist bir partinin yeniden kurulması ve inşası yönünde atılan önemli bir ileri adımdır. Onun kurduğu TKP/ML bütün sapmalarına ve hatalarına rağmen, Marksist-Leninist bir partiye yönelmeyi temsil etmektedir, bu anlamda Marksist-Leninist bir partidir.

BOLŞEVİKLER OLARAK HATALARIMIZ ÜZERİNE

* Bolşevikler olarak bizim kendimizin de bir dizi yanlışlarımız, sapmalarımız; teorik yetersizliğe bağlı eksikliklerimiz olmuştur, vardır.

Geçmişte biz İbrahim Kaypakkaya'yı genelde savunma içinde, bu konuda onda olan hataları da savunma durumunda idik. Bu konuda yanlış görüşlerin yaygınlaşmasında özel sorumluluğumuz da vardır.

Bu konudaki kavrayış eksikliğimiz ve teorik geriliğimiz, eski kardeş örgütlerin eleştirisine rağmen (tabii o zamanki eleştirileri Bolşevikler olarak ayrıldığımızdan sonraki kadar 'sert' değildi) doğru görüşleri savunmamızı engelledi.

Sonraki gelişme içinde, iki aşamalı parti inşası noktasında Bolşeviklerin yurtdışında olan bölümü esasta doğru bir tavır takındı. (Bkz. ARBK 17.Toplantısı)

Sayılabilecek bir dizi etmenin yanında yurt dışındaki yoldaşların bu sorun üzerinde sallırgan bir şekilde durmamaları; Türkiye'deki yoldaşların geri teorik seviyeleri ile birleşince, iki aşamalı parti inşası üzerine tezler, ancak ayrılıktan çok sonra Türkiye'deki yoldaşlar açısından TAM bilince çıkabilmiştir. (O da hala daha dar bir kesim içinde.)

* 1982 Temmuzunda çıkardığımız parti inşası derleme broşürünün önsözünde şöyle yazılıyordu:

" Türkiyeli Marksist-Leninistlerin de bu sorunda geçmişte önemli kavrayış eksiklikleri ve hataları vardı. Sorun şimdi de özellikle uygulama alanında tam olarak çözülmüş değildir." ("Yayıncının Açıklaması")

O günden bugüne olan gelişmeler, sorunun içimizde özellikle teorik alanda da tam olarak çözülmemiş olduğunu; o günkü değerlendirmenin, sorunun teorik yanı hakkında iyimser bir değerlendirme olduğunu ortaya çıkarmıştır.

* Parti inşası sorunu teorik olarak konulması yeten ve 'işte biz bu sorunu ortaya koyduk' denilecek türde bir sorun değildir. Bu konu, doğrudan bugünkü pratiğimizin konusudur. Bizim bu konuyu en baştan ele alıp, üzerinde kollektif bir eğitim örgütlememiş olmamız; görüşümüze göre, parti inşası üzerine teorik öğretilerin pratiğimiz için önemini gerektiği biçimde görememekten kaynaklanmaktadır. Bu konuda, parti yi örgütlemek için yola çıkan Lenin'in ilk dönemlerde tartışmayı doğrudan 'Ne Yapmalı?' sorusuna çekmesi kuşkusuz bir tesadüf değildi.

* Teorik çalışmanın alanlarının ne olduğu, pratik ile bağının nasıl olduğu; birinci aşama açısından bunların durumu gibi sorunlar tam berkaklığa henüz genel açısından kavuşmamıştır.

Bugün gelinen yer düne göre daha berraktır. Ama sorunun çözüldüğü yönünde hayalciliğe karşı çıkmaya devam etmeliyiz.

* Parti inşasının pratiğine ilişkin de, savunulan teorinin pratikte gerektirdiği gibi davranmamak anlamında hatalarımız olmuş; her yeni olayı sorunun teorik konuluşu açısından yargılamada acemilik ve güçlük çekilmiştir. (Örnek 8 Mayıs 1982 Köln yürüyüşüne tavır, vb.)

Bunun ötesinde, parti inşasının önemli unsurlarından birisi olan demokratik merkezi yetçilik konusunda da teorik, ve özellikle pratik eksiklik ve hatalarımız olmuştur.

İÇİMİZDE VE ÇEVREMİZDE PARTİ İNŞASI HAKKINDA FARKLI GÖRÜŞLER ÜZERİNE

* Parti inşası konusunda içimizde ve çevremizde değişik görüşler yer almıştır ve hala da farklı görüşler-eğilimler-sapmalar vardır.

* Konferansta 13 No. olarak yer alan bir arkadaşın başçektiği sapma, geçmişe eleştirici yaklaşma talebimizi, geçmişi bütünüyle küçümseme noktasına vardırdı ve o

noktada da bu bir sapma halini aldı.

* Bu noktada bir başka yanlış anlayış, bu gün Türkiye devrimci hareketi içinde dev rimci örgütlerin hiçbirisinin Marksist-Leninist olmadığı; ya da hepsinin Marksist - Leninist olduğu anlamına gelen, ortak tek bir parti içinde birleşme tezidir. Bu tez Lenin'e dayandırılmaya çalışıldığı ölçüde yanlıştır. Bizim isteğimiz Marksizm-Leni - nizme sempati duyan tüm devrimcilerin gerçekten bolşevik bir parti içinde toplanmasıdır. Burada sorun bu işin, bu isteğin na sıl gerçekleştirileceği sorunudur. Lenin, bırakalım değişik grupların birleşmesi ola yını, aynı parti içinde olan, partinin unsurlarını yeniden birleştirmek için yola çı karken, birleşmeden önce ve birleşebilmek için ayrılık noktalarının neler olduğunun ortaya konulması gerektiğini söylüyordu. Gö rüş ayrılıklarını yok sayan; detayda gören anlayış, sorunu basitçe çözmeyi öneren yan lış bir anlayıştır.

* Buna bağlı bir diğer yanlış görüş, Merkez Yayın Organının (Iskra tipi) tüm dev rimci örgütlerin ortak bir yayın organı ol duğu biçimindeki görüştür. Bu konudaki tez Lenin'in Iskra'sına dayandırılmaktadır. Bu noktadaki bir dayanma hem olgu bakımından, ve hem de siyasi bakımdan yanlıştır. Olgu bakımından yanlıştır, çünkü; gerçeğe uymamaktadır. Gerçek, Iskra'nın RSDİP içinde (bırakalım tüm Rusya'da olmasını) bile BİR kesimin yayın organı olduğunu öğretiyor. Si yasi bakımdan yanlıştır, çünkü böyle bir ya yın organının fonksiyonlarını tümüyle yanlış ele almaktadır.

Bizim Merkez Yayın Organımızın olan ve ola bilecek hataları, hiçbir dönemde böyle bir öneriyi haklı kılmamaktadır. Görev hataları aşmaya çalışmaktır.

* İçimizde bir akademist sapma da, parti inşası görevlerinden birisi olan teorik çalışma ile ilgili olarak ortaya çıkmıştır. Teorik alanda, Marksist-Leninist çalışmayı bugün diyalektik materyalizm üzerine, felsefe üzerine çalışma ile sınırlayan; diyalektik materyalist olmayı Marksist olmayla eşitleyen aydın sapmasıdır. Bu sapma, sınıf mücadelesi içinde teorik çalışmayı, her türlü örgütsel yükümlülükten uzak; devrimci ey lemlerle 'rahatsız edilmeyen' bir çalışma olarak kavrayan bilinen sağcı-tehlikeli bir sapmadır. Devrimin yenilgiye uğradığı bu dö nemde sorunlara "kökten" çözüm bulma adına hareket eden bu aydın sapması Marksizm-Leninizmin bugün de geçerli olan sınıf mücadelesi öğretisi ile ilgili bir dizi ilkesi ni açıkça red etme ya da en iyi halde soru işareti haline getirme noktasında konaklamaktadır.

* İçimizdeki bir başka sapma, teorik olarak küçümsemese bile, pratikte ona gere ken önemi vermeyerek teorik çalışmamızın ö nemini küçümseyen sapmadır.

Görev, Marksizm-Leninizmin, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretilerine dayanarak, parti inşası konusunda da geçmişimizi, bugünümüzü değerlendirmek; önümüzdeki dönemin görevlerini berrak bir biçimde ortaya çıkarmaya çalışmak; bizden çok şey bekleyen zorlu görevlerin üzerine komünist azim ile yürümektir.

Bu toplantımız da bu yolda bir adım olsun!

Mayıs 1984

İ. Güzel

R. Bahdiyar

DEVRİMCİ KAMUOYUNA

18 Mayıs Siyasi Tartışma Toplantısına Çağrı

* Menşevik Partizan yanlış gerekçeler ve tutarsız tavırlarıyla siyasi tartışmalardan kaçmaya devam ediyor.

* DHB siyasi tartışma toplantısı önerisine cevap vermekten bile aciz!

* Tüm devrimcileri, Marksizm-Leninizme sempati duyanları, "Parti İnşası ve İbrahim Kaypakkaya" konulu; bu konuda içimizdeki ve dışımızdaki sorunların tartışılacağı toplantıya katılmaya çağırıyoruz. Siyasi tartışma önündeki engelleri parçalamaya çağırıyoruz!

Türk, Kürt, Arap, Ermeni ve diğer milliyetlerden devrimciler!

Marksizm-Leninizme sempati duyanlar!

Yoldaşlar!

Biz, İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın katledildiği 18 Mayıs'ta yurt dışında, Partizan ve DHB ile ORTAK tartışma toplantıları düzenlemek; devrimci kitleler önünde açık tartışmanın şartlarını yaratmak istedik. Ne var ki, DHB ve Partizan, genel tartışmadan kaçma çizgilerini, bu önerimiz karşısında da devam ettirdiler. Önerimizi reddettiler.

Biz, şimdi, 20 Mayıs 1984 tarihinde kendi toplantımızı yapıyoruz. "Bolşevik Parti İnşası ve İbrahim Kaypakkaya" konulu toplantımızda İÇİMİZDEKİ ve DIŞIMIZDAKİ bu konuya bağlı sorunları ele almak ve tartışmak istiyoruz.

Komünistler için bugünün en temel sorunu Bolşevik bir partinin inşasıdır. Bu konuda İbrahim Kaypakkaya yoldaşın söylediklerini ve yaptıklarını değerlendirmek önümüzde çözülmesi gereken bir sorundur. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın katledilişinin yıldönümünde, onun Bolşevik Parti inşası konusuna bağlı teori ve pratiğini değerlendirme yolunda Fransa'daki bu açık ilk tartışma toplantısının da yararlı olduğunu düşünüyoruz.

Bolşevik Parti İnşası genel sorununda dışımızda bir dizi sapma sözkonusudur. Bu bir dizi sapma ile aramıza, Marksizm-Leninizmin bu konudaki öğretilerini savunmaya çalışarak bir sınır çizmek doğru ve gereklidir.

Bolşevik Parti inşası sorununda örgüt olarak bizim kendi hata ve sapmalarımız da olmuştur, ve ayrıca kendi içimizde bu konuda farklı anlayışlar, yanlış görüşler savunan yoldaşlarımız da vardır. Böyle bir toplantıda dışımızdaki sapmalarla aramıza genel çizgiyi çektikten sonra içimizdeki çelişmeler üzerine tartışmaya çalışmak gereklidir.

Tüm bu tartışmalarda çıkış ve dayanak noktamız, Marksizm-Leninizmin; Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in öğretileri olmalıdır.

Biz bu konunun, Fransa'daki bu açık ilk tartışmasının genel sorunların çözümü yönünde ancak küçük bir adım olabileceğini vurgulamak istiyoruz.

Biz, içimiz ve dışımız ayrımına bağlı, mümkün olduğunca demokratik bir siyasi tartışma toplantısı gerçekleştirmek istiyoruz.

Bu toplantımıza Marksizm-Leninizme sempati duyan tüm devrimcileri çağırıyoruz.

Biz bu vesileyle burada, oportünistlerin yaptığımız ortak tartışma önerimizi red gerekçeleri üzerinde durmak; bu gerekçeleri Marksizm-Leninizmin ışığında değerlendirmek istiyoruz. Bu konuda biraz genişçe tavır takınmak istememizin nedeni, sık sık önümüze sürülen aynı gerekçelerin değerinin ne olduğunu kamuoyu önünde bir kez daha gösterebilmektir.

* * *

Önce Menşeviklerin durumunu ele alalım.

Partizan ile Bolşevik Partizan ayrılığını ve sonraki polemikleri kabaca da olsa izlemiş olanlar, bölünme sonrası Partizan'ın bizim hakkımızda söylediklerini; bize karşı yaptıklarını hatırlayacaklardır. Bölünme ertesinde Partizan, bizi "siyasi örgüt olarak tanımadığını" açıkladı. Bizi devrimci bir örgüt mü, yoksa karşı-devrimci bir örgüt mü gördüğü genel de ğerlendirmesini resmi olarak yapmaktan sürekli kaçındı. Daha sı, zaman zaman "karşı-devrimci" olduğumuz anlamına gelen de ğerlendirmeleri çeşitli yerlerde ileri sürmekten de geri durmadı. Bizim örgüt olmadığımızı, 'Türkiye devrimi ile madden ve ruhen ilişkimizin olmadığını', 'yurtdışında bir küçük çevre' olduğumuzu ileri sürdü. Planlı bir biçimde bize karşı fiili saldırı eylemleri düzenledi.

Bütün bunlar yakın geçmişin, belgeli, yazılı-çizili bilgileridir. Elbette bu bilgilere bir başka yönü daha eklemek gerekli. O da, menşevik Partizan'ın bütün bu saydığımız şeyleri yaptığı dönemden şu ana kadar bizim siyasi eleştiri belgelerimizin ezici çoğunluğunu cevaplandırmamış olduğu gerçeğidir.

7 Ocak 1984 tarihinde Stuttgart ve çevresinde yapılan PARTİZAN-BOLŞEVİK PARTİZAN ORTAK toplantısı Partizan'ın genel çizgisinde bir istisna oluşturdu. Çünkü bu toplantı, karşılıklı iki örgütün eşit zaman hakkı ile birlikte örgütlediği ortak bir tartışma toplantısıydı. Ve bölünme sonrası dönemden bu yana yurtdışında BU ÇEŞİT bir toplantı olarak ilk kez yapılıyordu.

Partizan bu toplantıyı bir çağrı ile duyurdu. Bu çağrı Bolşevik Partizan'ın 14/15. sayılarında yayınlanmıştır. Biz bu belgeyi bir kez daha yayınlıyor; altını çizdiğimiz yerlere okuyucunun dikkatini çekmek istiyoruz.

Partizancıların çağrısı şöyle:

" DEVRİMCİ, DEMOKRAT SİYASİ HAREKET VE TARAFTARLARINA

Değerli arkadaşlar;

Biz Partizan taraftarları olarak, bölgemiz somutunda, devrimci güç ve çevreler arasında, ideolojik mücadeleyi geliştirmenin bir aracı olarak Bolşevik Partizan taraftarlarıyla birlikte ortaklaşa bir TARTIŞMA toplantısı düzenliyoruz.

Tartışmamızın konusunu 'BİRLİK, İTTİFAKLAR ve CEPHE' politikası oluşturuyor.

Faşizmin çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza ve devrimci güçlere azgınca saldırılarını sürdürdüğü, devrimci güçlerin ise, aldıkları yaraları sarmaya, kendilerine çekidüzen(!) vermeye çalıştıkları bu sıralar yurtdışı koşullarında olsa bile yapılan siyasi tartışma ve toplantıların bu uğraşa hizmet edeceği görüşündeyiz.

Devrimci güçlerin 'eylem birliği' faşizme karşı mücadelenin önemli sorunlarından biridir. Bu gerçek herkes tarafından çok kez tekrarlanmış olmasına karşın, Türkiye devrimci hareketi kendi içinde tutarlı bir 'eylem birliği, ittifaklar' politikası geliştirememiştir. Bunun temel nedeni, devrimci çevrelerde egemen olan oportünist-revizyonist 'birlik' teorileri ve politikalarıdır.

Biz PARTİZAN taraftarları olarak sahip olduğumuz birlik - ittifak-cephe politikasının doğruluğunu yaşamın tüm kesitlerinde ispatlamaya, yanlış oportünist teorileri teşhir etmeye, etkisini kırmaya çalıştık, çalışıyoruz. Çağrısını yaptığımız tartışma toplantısı bu çabalarımızın ürünüdür. Prensip olarak, tüm devrimci güçlerin 'Eleştiri-Birlik-Eleştiri anlayışına bağlı olarak aralarındaki siyasi-ideolojik ayrılıkları tartışmalar yoluyla gidermeye çalışmaların en doğru ve biricik yoldur. Bu yol devrimci güçlerin eylem birliklerine de hizmet eder.

Değerli arkadaşlar

PARTİZAN-BOLŞEVİK PARTİZAN'ın düzenlediği tartışma toplantısına sizleri de içtenlikle davet ediyoruz. Toplantıya taraftarlarınızla birlikte katılmanız halinde size de görüşlerinizi ortaya koyma ve tartışma imkanı sağlanacaktır.

Toplantının teknik hazırlıkları ve gidişat planının ayarlanabilmesi için, tartışma toplantısına katılıp katılmaya cağınızı en geç 24.12.1983 tarihine kadar bizlere yazılı olarak bildirmeniz gerekmektedir.

Devrimci selamlarımızla
STUTTGART PARTİZAN TARAFTARLARI

Burada görüleceği gibi, çağrıda, açık bir biçimde, bizim bir örgüt olduğumuz; devrimci güç ve çevreler içinde yer aldığımız açıklanmaktadır. Bunun ötesinde bizim ile birlikte örgütlenen bu ortak siyasi tartışma toplantısının ve genel olarak "siyasi tartışma ve toplantıların" devrimci güçlerin kendilerini toparlama çalışmasına "hizmet edeceği görüşünde" oldukları açıklanmaktadır. Bu açıklamalar daha sonraki Yurtdışı Bürosunun yazısını değerlendirme bakımından önemlidir.

TKP/ML(Bolşevik) Merkez Komitesi, 7 Ocak Ortak Tartışma toplantısını olumlu bir adım olarak değerlendirmiş ve Menşeviklere aşağıdaki çağrıyı göndermiştir.

" TKP/ML

Yurtdışı Bürosu'na:

Arkadaşlar,

Sizin Stuttgart ve çevresindeki sempatizanlarınız ile; bizim aynı bölgedeki sempatizanlarımız arasında 7 Ocak'ta yapılan ortak tartışma toplantısı, görüşümüze göre sorunların kitleler önünde tartışılması açısından, açık kamu oyu önünde ideolojik mücadele açısından olumlu bir adımdır.

Biz bu adımın tek örnek olarak kalmaması gerektiğini, bir dizi konuda ortak tartışma toplantıları düzenlenmesinin yararlı olacağını düşünüyoruz.

Size önerimiz, 18 Mayıs'ta İK yoldaşın katledilişinin yıl dönümü nedeniyle, "İçinde bulunduğumuz şartlarda İK yoldaşı savunmak ne demektir?" konulu bir tartışma toplantısı düzenlemektir. Tartışma toplantısının yurtdışında Batı Almanya somutunda bölgesel merkezi olarak yapılmasını öneriyoruz.

Eğer önerilerimizle prensip olarak hemfikirseniz, sizleri ... somut olarak ortak yapılmasını önerdiğimiz böyle bir toplantının kesin-ortak gündemini vb. birlikte tespit etmek için; ve eylem üzerine somut görüşmek için toplantıya çağırıyoruz.

Eğer böyle bir toplantıyı yapmak istemiyorsanız, bunu yazılı olarak gerekçeleri ile bildirmenizi bekliyoruz.

Prensip olarak böyle bir toplantının yapılmasından yana iseniz, ve fakat somut görüşme tarihi vb. size uygun değilse, o zaman bu konuda sizin önerinizi bekliyoruz.

Devrimci Selamlar
TKP/ML(B) MK "

Menşeviklere aynı temelde bir çağrı da, Fransa'daki yoldaşlarımız tarafından iletildi.

" TKP/ML Fransa görevlilerine;

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın ölüm yıldönümünde, birlikte toplantı yapmak için daha önce yaptığımız çağrıya Batı Almanya'daki görevlileriniz olumsuz yanıt vermiştir. Biz,aynı belgeyi burada da size iletmiş, isterseniz üzerinde görüşebileceğimizi belirtmiştik. Bugüne dek bu taleplerimizle ilgili sözlü veya yazılı berrak bir açıklama yapmadınız.

Biz, size, bir kez daha, Fransa-Paris'te, ortak bir toplantı yapma; bu toplantıda kamuoyu önünde açıkça tartışma talebini getiriyoruz. Bu talebimize gerekçeli yazılı tavır takınmanızı istiyoruz.

Devrimci selamlarımızla *TKP/ML Bolşevik Fransa görevlileri*

Not: Biz yukardaki temelde TKP/ML Hareketi görevlilerine de bir çağrı yapıyoruz.

Cevabınızı en geç 15 Nisan 1984'e kadar göndermenizi bekleyeceğiz."

Bolşeviklerin merkezi çağrılarına karşı, menşeviklerden aşağıdaki yazılı açıklama geldi. Bunların Fransa'daki görevlileri de, Yurtdışı Bürosunun tavrına bağlı olarak Fransa için olan öneriyi de reddettiler.

Bunların yazıları şöyle:

" Arkadaşlar;

İ.K. yoldaşın ölüm yıldönümünde 'İ.K. yoldaşı anmak ne anlama gelir' konulu ortak tartışma önerinizi dile getiren mektubunuzu almış bulunuyoruz.

Biz TKP/ML-YDB olarak sizinle böyle bir tartışma toplantısını, sizin durumunuzu, bizim durumumuzu ve mevcut görevlerimizi gözönünde bulundurduğumuzda, tali bir nokta olarak değerlendiriyor ve geri plana itiyoruz. Olumsuz yanıt veriyoruz.

Herşeyden önce ideolojik mücadele sınıf mücadelesinin pratik sorunlarına ışık tutmalıdır. Bu ilke ideolojik mücadelenin pratik sahnede yer alan güçlerle yürütülmesini esas kılmaktadır.

Sizin durumunuz gözönünde bulundurulduğunda, siz sınıf mücadelesinden kopmuş, köşesine çekilmiş, miskin ruh halini ifade eden yapınızla, yılgınlığa kapılmış, 'komünistliği' lafta kimseye bırakmayan bir yapıdasınız. Pratik mücadeleden kopuk oluşunuzun bir ürünü olarak, devrimci çevrelerden önemli ölçüde soyutlanmış durumdasınız. Bu durumda siz 'tartışmaları' sınıf mücadelesini ilerleten bir araç olarak değil, varlığınızı kanıtlamanın bir aracı olarak görüyorsunuz.

Sizin bu durumunuza karşın, bizler sınıf mücadelesinin önümüze çıkardığı teorik ve pratik sorunları çözmeye çalışan, çok yönlü görevleri omuzlama durumunda olan bir konumdayız. Bu konumumuz bizleri bütün oportünist-revizyonist-Trocşkist cepheden kalın çizgilerle ayırmaktadır.

İşte bizler İ.Kaypakkaya yoldaşı sınıf mücadelesinin önümüze çıkardığı problemleri çözmeye yönelik, sınıf mücadelesini ilerletmeye yönelik devrimci mücadelemizle anıyor ve onun yegane savunucuları olduklarımızı pratiğimizle kanıtlıyoruz.

Canlı pratik dururken, kitlelere İ.Kaypakkaya yoldaşı kimin savunduğunu gösterebilmenin aracı olarak önerdiğiniz 'salon tartışması' ne anlama gelir? Orjinal teori ve görülmeyen pratiğinizi(!) İ. K. yoldaşın ardına gizlenerek meşru göstermeye çalışmaktan başka!!

Sonuç olarak,

Önerinizi sizleri sınıf mücadelesinde ciddi bir örgüt olarak görmediğimiz, ve esas olarak sizin çürümüş 'orjinal' görüşlerinizi bugüne kadar yapılan tartışmalarda yeterli ölçüde teşhir ettiğimiz gerçeğinden dolayı reddediyoruz.

Bizim pratik mücadelemizin bir parçası olarak Mayıs aylarında bazı yörelerde düzenleyeceğimiz anma toplantılarına ise siz de katılabilirsiniz.

DEVRİMCİ SELAMLAR

TKP/ML YDB
23.3.84 "

İşte Menşeviklerin tavrı !

Gerçekte bu belgede birkaç siyasi gerekçenin dışında üzerinde gerçekten durulmaya değer birşey yoktur. Üç-beş menşevik önderin korkunç düşük seviyedeki bu yazıları, bizim "miskin ruh hali"miz; "mücadeleden kopuk oluşu"muz üzerine "malum" laflar ile doldurulmuştur.

Biz böyle bir belgenin tek tek cümle ve paragraflarını birer birer ele alıp değerlendirmenin bugün için ne nankör bir çaba olduğunu biliyoruz. Ama herşeye rağmen, bir kez daha bu belgeye karşı tavrımızı ortaya koymak; bu örnek aracılığıyla gerçekten devrim isteyen kitlelere Menşevik ileri gelenlerin ve onların çizgisinin nasıl bir durumda olduğu üzerine yeniden düşünme fırsatı vermek istiyoruz.

Bu belgedeki önemli yanlışların bazıları hakkında tavrımız şöyledir.

MENŞEVİK İDEOLOJİK MÜCADELE ANLAYIŞINA BİR BAŞKA ÖRNEK

Biz çeşitli yerlerde Menşeviklerin kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele konusundaki yanlış görüşlerini ayrıntılı olarak eleştirdik. Onlar bu belgede de aynı konuya ilişkin yanlışlarını en aşırı uçlarda devam ettirmeye kararlı görünüyorlar.

Menşevik YDB, bizim somut ortak tartışma toplantısı önerimize "red" cevabı verdikten sonra, "herşeyden önce"ki gerekçesini şöyle açıklıyor:

" Herşeyden önce ideolojik mücadele sınıf mücadelesinin pratik sorunlarına ışık tutmalıdır. Bu ilke ideolojik mücadelenin pratik sahnede yer alan güçlerle yürütülmesini esas kılmaktadır." (abç)

Menşevikler, bizim birçok yerde ortaya koyduğumuz, ideolojik mücadelenin sınıf mücadelesinin sorunlarına (salt doğrudan pratik sorunlarına değil, aynı zamanda teorik sorunlarına) ışık tutmalıdır şeklindeki talebi alıp aktarıyorlar. Ondan sonra da bundan Marksist-Leninist ideolojik mücadele anlayışına tümüyle zıt bir sonuç çıkarıyorlar: İdeolojik mücadele esas olarak PRATİK SAHNEDE YER ALAN GÜÇLERLE yürütülürmüş!!!

Öyleyse 'pratik sahnede yer almayan güçler'e karşı 'tali' bir ideolojik mücadele yeter de artar bile!

Menşevikler bize karşı ideolojik mücadele vermiyorlar, veremiyorlar. Ama ne yapıp edip, ideolojik mücadele vermeme ve ve rememenin teorisini oluşturmak gereklidir. Böylece de içinde 'ideolojik mücadele' ve 'pratik' sözlerinin geçtiği doğru bir cümleyi alıyor ve bu cümleyi biraz tahrif ederek sorunu hiç olmazsa bir süre için çözmeyi düşlüyorlar.

Ama biz şimdilik bunları bir yana bırakıp yukarıdaki cümleyi siyasi bakımdan incelemeye çalışalım.

İdeolojik mücadelenin sınıf mücadelesinin sorunlarına ışık tutması gerektiği talebi doğru bir taleptir. Bu tarafımızdan da ortaya konulmuştur. Öte yandan ideolojik mücadele,. eğer doğru bir temelde yürütülmek isteniyorsa, teorik çalışmaya bağlı olmak zorundadır.

Lenin, teorik çalışma ile pratik çalışma arasındaki ilişki hakkında bir bağıntıda şunları söyler:

"... teorik çalışma yalnızca pratik çalışmanın öne sürdüğü sorulara yanıt sağlar..." (Bkz. Lenin, "Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal-Demokratlara Karşı Nasıl Savaşırlar?" s.194)

Açıkça görüldüğü gibi, teorik çalışma (ve buna bağlı olarak ideolojik mücadele) konusunda Lenin'in kurduğu bağ "PRATİK çalışmanın öne sürdüğü sorunlar" şeklinde bir bağdır.

Menşeviklerin kurduğu bağ ise, "PRATİK sahnede yer alan güçler" şeklinde bir bağdır.

Bu iki şeyin arasında "pratik" sözcüğünün dışında bir bağıntı yoktur!

Kurdukları bağıntıdan Menşeviklerin çıkardıkları sonuç, ideolojik mücadelenin esas olarak "pratik sahnede yer alan güçlerle" yürütüleceği şeklindedir. Onlar ideolojik mücadele i-

çin, mücadele yürütülecek gücün pratik sahnede yer almasını bir önşart olarak getiriyorlar. Bu teoriye göre, "pratik sahnede yer almayan" bir akademist, işçi hareketi içine yayınlar aracılığıyla çok zararlı fikirler sokmak istese, bu kişiye karşı ancak en fazla 'tali' bir ideolojik mücadele yürütülecektir! Çünkü zararlı fikirleri yayan kişi (veya örgüt); menşeviklerin anladığı anlamda 'pratik sahnede yer almamakta - dır'!!

Bu menşevik tez teorik bakımdan zararlı bir saçmalıktır. Çünkü ideolojik mücadele, adı üstünde ideolojilerin mücadelesidir. Fikirlerin mücadelesidir. Farklı sınıfların dünya görüşlerinin mücadelesidir. Komünistler için ideolojik mücadele, Komünizme düşman fikirlerin, komünistler arasında, işçi sınıfı ve emekçi kitleler içinde etkisinin yıkılması-kırılması için bir mücadeledir.

Komünizme zararlı fikirlerin, bir akademist ya da çok pratikçi birisi tarafından ileri sürülmüş olması, sorunun bir başka yanıdır. Buradaki ASIL PROBLEM, kim tarafından ve hangi araçlarla ileri sürüldüğünden bağımsız olarak, ileri sürülmüş fikirlerin Komünizm mücadelesi açısından ZARAR ve TEHLİKE DE RECESİDİR.

Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in (işçi sınıfının bağımsız hareketinin başlangıç yıllarında, özellikle de Marks ve Engels in) sayısız büyük eserleri, menşeviklerin anladığı anlamda pratik içinde olmayan kişilerin eserlerine karşı polemik içinde ortaya çıkmıştır.

Bunun ötesinde, klasiklerimiz, kelimenin geniş anlamında da pratiğin dışında olan kişilerin görüşleriyle mücadele etmişlerdir. Örneğin Marks bir bölüm filozofun pratikte yer almadığını şöyle açıklıyordu:

" Filozoflar dünyayı yalnızca çeşitli biçimlerde yorumlamışlardır; oysa sorun onu değiştirmektir." (Marks, Feuerbach Üzerine Tezler) (abç)

Ama Marks ve Engels, yalnızca dünyayı yorumlamakla yetinen filozofların görüşlerine karşı da, kuşkusuz ki çok yoğun bir mücadele yürütmüşlerdir. Çünkü, onlar için SORUN, büyüyen proletaryanın yolunun aydınlatılması sorunu idi ve bu yol o güne kadarki filozoflar tarafından da şu ya da bu şekilde karartılmıştı ve karartılıyordu.

İdeolojik mücadelede bu noktada Marksizm-Leninizm açısından sorun kabaca böyledir.

Menşevik YDB ise, ileri sürülmüş fikirlerin tehlikesini, önemini vb. tartışmıyor bile! Onun tartıştığı tek şey, bu fikri ileri süren güç veya güçlerin 'pratik sahnede yer alıp almadığı'dır!

Bu fikir, esasında bizle ideolojik mücadele yürütmek veya yürütmemek bağıntısında teorileşen bir fikir olduğu için, geçerken bu "teori"nin olgu bakımından da yanlışlığına işaret edelim. Bizim 'pratik sahnede yer almadığımız' şeklindeki varsayım, ispatlanamayacak olan, gerçek dışı bir varsayımdır.

Menşevikler pratiğimizi yetersiz bulabilir, yanlış bulabilir. Ama, pratikte olmadığımız tezi tam bir idealist kafanın ürünüdür. Varolan birşey başka türlü yok gösterilemez. Biz var olan pratiğimiz içinde binlerce bildiri, yayın da çıkarıyor; bunları gücümüz ölçüsünde dağıtmaya, doğru bulduğumuz görüşleri yaymaya çalışıyoruz.

Bizim yaygınlaştırdığımız fikirlere karşı mücadele edip etmemek, Menşeviklerin bileceği iştir.

Bırakalım menşevik idealistler, eğer mücadele etmezlerse, fikirlerimiz dağılmazmış, yayılmazmış gibi düşünsünler!

Ama bu bağıntıda şu soruları da sormadan geçemiyoruz:

Türkiye'de menşeviklerin dışında, bunların anladığı anlamda 'pratik sahnede yer alan' BAŞKA güç(ler) yok mu? Eğer varsa, bunlara karşı Menşeviklerin 'esas ideolojik mücadeleleri'nin belgeleri nerede? Bayram gibi özel bazı günlerde yazılmış bazı yazılar bu 'esas ideolojik mücadele'nin belgeleri olarak mı değerlendiriliyor?

Açıktır ki, Menşevikler ideolojik mücadeleyi, bir başka grup kendisine dokunduğu zaman hatırlıyor. Onun ideolojik mücadelede genel ilkesi şudur: 'Yaşa ve yaşat!!' Genel olarak ne kendisi başkasına dokunsun, ne de başkası kendisine!

MENŞEVİKLERİN ÖNERİMİZİ RED GEREKÇESİ

Menşevik YDB, somut olarak önerimizi neden reddettiğini gerekçelendirirken şöyle diyor:

"Sonuç olarak,

Önerinizi sizleri sınıf mücadelesinde CİDDİ BİR ÖRGÜT olarak görmediğimiz, ve esas olarak sizin çürümüş 'orjinal' görüşlerinizi bugüne kadar yapılan TARTIŞMALARDA yeterli ölçüde teşhir ettiğimiz gerçeğinden dolayı reddediyoruz." (abç) (Büyük harfler bize ait)

Önce burada, yukarıda incelediğimiz ve dolaylı olarak bizim 'pratik sahnede yer almadığımız' iddiasına dayanan gerekçeye yer verilmediğini saptamamız gereklidir.

Diğer bir nokta ise, bizim 'ciddi bir örgüt olmadığımız' iddiasıdır. Devrimci kitleler derhal, bu gerekçenin YENİ olduğunu farkedeceklerdir. Biz şimdiye kadar kendimizin örgüt olarak değerlendirilmediğini biliyorduk. Şimdi öğreniyoruz ki biz esasında örgütmüşüz, ama CİDDİ BİR ÖRGÜT değilmişiz!

İşte menşevikler böyledir! Onlar için 'özeleştiri', 'değişik gerekçe' diye bir problem pek yoktur. Bunlar dün örgüt olmadığımız gerekçesiyle tartışmalardan kaçıyorlardı. Bugün tartışmadan 'ciddi bir örgüt olmadığımız' gerekçesiyle kaçıyorlar! Bu değişikliği yaparken özeleştiri yapmak gereğini de hissetmiyorlar.

Yarın menşeviklerin bir BAŞKA gerekçeyle tartışmadan kaçmaya cağının tek bir garantisi yoktur. Gerekçeler değişmektedir. Ama menşeviklerde değişmeyen birşey vardır: O da sistemli bir biçimde ideolojik mücadeleden kaçmak!

Menşevikler, esas gerekçelerinin, bizim çürümüş 'orjinal' görüşlerimizi bugüne kadar yapılan tartışmalarda yeterli ölçüde teşhir ettikleri gerçeği olduğunu söylüyorlar.

Şimdi biraz da bunun üzerinde duralım.

Menşevikler burada 'tartışmalardan' bahsediyorlar. Açıktır ki bu tartışmalar YAZILI TARTIŞMALAR DEĞİLDİR. Çünkü onların bunu söylemesi, soğuk bir şaka yapmak olurdu. Bizim birdizi temel ve daha az önemli konularda Menşeviklere yönelttiğimiz yazılı eleştirilerimizin hemen hemen tamamı henüz cevaplandırılmış değildir.

Öyleyse geriye öncelikle KARŞILIKLI SÖZLÜ TARTIŞMALAR kalıyor. Yani, Menşevikler ayrılık esnasında yaptığımız sınırlı sayıdaki ortak tartışma toplantıları ile bizim çizgimizi teşhir etmişler! Hem de 'yeterli' olarak !

Şimdi biz bu konuda Menşeviklerin Merkez Komitesinin yaptığı bir değerlendirmeyi aktarmak istiyoruz. Menşevik Merkez Komitesi, Bolşevik çizgiyle ilgili olarak Temmuz 1981 sıralarında şu değerlendirmeyi yapıyordu:

" (K)'ın (Kastedilen çok "M-L"! 2.Konferanstır! -BN) siyasi seviyesinin düşüklüğü alınan kararların siyasi temellendirilme açısından rahatça görülebilir... (K)'ın siyasi çalışma ortamı olarak yetersizliği ise, revizyonist Troçkist YD çizgisine karşı mücadelenin eksikliklerinden kolayca gözlemlenebilir. Bu çizgiyle mücadelenin ilk aşaması başarıyla sonuçlanmıştır, ama bu çizgi henüz ideolojik ve siyasi olarak yeterince mahkum edilememiş; bu çizginin savunucusu yoldaşlar yeterince ikna edilememiştir." (Menşevik MK'nin 'MK Raporu' türünden 1981 Temmuz aylarında dağıttığı yazılardan, s.2) (abç)

Görüleceği gibi aynı dönem hakkında Menşeviklerin Merkez Komitesi başka, Menşeviklerin Yurtdışı Bürosu başka iki tespit yapıyor.

Biz olabilecek demagojilere karşı 1981'den bu yana; yurtdışında ortak tartışma yapılmadığını tespit etmek istiyoruz. O halde geriye iki şey kalıyor. Ya geçen zaman içinde bizim görüşlerimiz kendiliğinden çürümüş, "yeterli ölçüde teşhir" olmuştur! Ya da bunlar KENDİ toplantılarında, palavralarla, siyasi olmayan mücadelelerle bizi "yeterli ölçüde teşhir" ettiklerini düşünüyorlar.

Gerçekten de güzel 'teşhir etme' metotları!

İşin aslında ise bunlar, geçen süre içinde, kitleler içinde bize karşı malum "mücadele araçlarından" pek az vakit bularak siyasi yanımızla ilgilenmişler; bizi siyasi olmayan temelde teşhir etmeye çalışmışlardır. Kitlesini siyasi olarak eğitme yi gerçek görev olarak kavramayan bir siyasetin, kitlenin bu durumundan yararlanarak bize karşı düşmanlık yaratmış olabilmesi de normaldır...

İşte Menşeviklerin ortak tartışma toplantısı önerimizi reddetmelerinin "asıl" gerekçesinin durumu da budur.

MENŞEVİKLERİ BAŞKALARINDAN AYIRAN ŞEY NEDİR?

Menşevik YDB, bizim 'miskinliğimiz', 'lafta ise komünistliği kimseye bırakmayan yapımız' (mücadeleciliğimiz demesi gerekirdi!) hakkında kitlesine, kitlesinin anlayacağını sandığı dille mesajını verdikten sonra, aynı temelde 'kendisi' hakkında da biraz palavra atmak ihtiyacını hissediyor. Bunu ya-

parken de biraz çamları deviriyor! Ama önemli mi? Maksat vaziyet idare edilsin!..

Menşevik YDB şöyle diyor:

" Sizin bu durumunuza karşın, bizler sınıf mücadelesinin önümüze çıkardığı teorik ve pratik sorunları çözmeye çalışan, çok yönlü görevleri omuzlama durumunda olan bir konumdayız. BU KONUMUMUZ BİZLERİ BÜTÜN OPORTÜNİST-REVİZYONİST-TROÇKİST CEPHEDEN KALIN ÇİZGİLERLE AYIRMAKTADIR!"(abç)

Gördünüz mü Menşevikleri kendi dışlarındaki gruplardan ayıran (hem de kalın çizgilerle ayıran) şeyin ne olduğunu?

Biz şimdiye kadar bir grubu bir başkasından ayırdeden temel ögenin siyasi çizgi olduğunu biliyorduk. Yanlış biliyormuşuz. Menşevikler bize başka bir temel ayırdedici kıstas öğretiyorlar:

SINIF MOCADELESİNİN ÖNÜMÜZE ÇIKARDIĞI TEORİK VE PRATİK SORUNLARI ÇÖZMEYE ÇALIŞMA, ÇOK YÖNLÜ GÖREVLERİ OMUZLAMA DURUMUNDA OLMA !

Gerçekte bu açıklama Menşeviklerin dışlarındaki oportünist - revizyonist gruplardan ayrılığını değil, esasta BİR OLDUĞUNU göstermektedir. Çünkü bugün istisnasız TÜM GRUPLAR, kendi açılarından Menşeviklerin deyimiyle sınıf mücadelesinin önlerine çıkardığı teorik ve pratik sorunları çözmeye çalışıyorlar, ve bu anlamda çok yönlü görevleri omuzlama durumunda bulunuyorlar. Bu noktada örgütler arasında "kalın çizgi" ayrımı bulmaya çalışma genel olarak saçmadır. Ama nedense Menşevikler dışındakilerle aralarındaki kalın çizgi ayrımını tam da tüm gruplar için ortak olan noktada arıyor. Bu yaklaşıma göre İDEOLOJİK-SİYASİ ÇİZGİ ayrılığı menşevikleri diğerlerinden kalın çizgilerle ayıran temel öge DEĞİLDİR!

Ne diyelim? Menşevikler her zaman yanlış söyler diye bir kural yok! Nitekim burada söyledikleri gerçekten de doğrudur. Menşevikler ideolojik-siyasi hat bakımından esasta genel revizyonist-oportünist cepheden ayrılmamaktadır. Menşeviklerin yukarıdaki sözleri bir gerçeğin teslim edilmesidir.

Biz ise gayet berrak olarak açıklıyoruz ki, varolan haliyle ideolojik-siyasi çizgimiz, bizi oportünist-revizyonist-Troçkist cepheden kalın çizgilerle ayırdeden temel ögedir!!

ORTAK TARTIŞMA TOPLANTISI MI, SALON TOPLANTISI MI?

Menşevik YDB, siyasi tartışma eylemlerini (toplantı da bir eylem biçimidir) "canlı pratik"in dışında, canlı pratiğe alternatif olarak gösterdikten sonra, bizim ortak tartışma toplantısı önerimizi de "salon tartışması" şeklinde göstererek şöyle diyor:

" Canlı pratik dururken, kitlelere İ.Kaypakkaya yoldaşı kimin savunduğunu gösterebilmenin aracı olarak önerdiğiniz 'salon tartışması' ne anlama gelir?"

Önce, bizim somut olarak önerimizin, Menşeviklerle birlikte ortak örgütlenmiş, ortak tartışma toplantısı olduğunu saptamamız gereklidir. Bu belgeli olarak ortadadır. Menşevikler de mektuplarının başında bunun böyle olduğunu:

" İ.K. yoldaşın ölüm yıldönümünde 'İK yoldaşı anmak ne anlama gelir?' konulu ORTAK TARTIŞMA ÖNERİNİZİ dile getiren mektubunuzu almış bulunuyoruz"

diyerek doğrulamışlardı.

Ama mektuplarında biraz ilerleyince, önerimiz 'salon tartışması' biçimine dönüştürülüyor. Bu açık SİYASİ SAHTEKARLIĞIN amacı, devrimci kitlelerde 'salon tartışması' ya da 'salon sosyalistliği' denilen şeye karşı duyulan haklı tepkiden yararlanmaktır. Bu tepkiyi bize karşı düşmanlık biçiminde hareket geçirmektir. Ortak tartışmanın "salon tartışması" olarak yorumlanması, aynı zamanda Menşeviklerin kamuoyu önünde açık tartışma toplantılarından neyi anladıklarının da bir işaretidir.

Biz, Menşeviklere siyasi bir ortak tartışma toplantısı yapmayı önerdik. Ortak Tartışma Toplantısını diğer bazı toplantılardan ayıran yanlar vardır. Ortak tartışma toplantıları, ortak olarak örgütlenir; gündemi ortak olarak saptanır; konuşma zamanından eşit olarak yararlanılır, vb. Ortak tartışma toplantılarında iki tarafa devrimci kitlelerin önünde eşit koşullarda mücadele etme olanağı sağlanır.

Herhangi bir örgütün düzenlediği toplantı ise, açıktır ki bir örgütün düzenlediği bir toplantıdır. Ortak tartışma toplantısının tersine burada gündem tek yanlı saptanır; konuşma hakkını toplantıyı düzenleyen ayarlar, vb.

7 Ocak toplantısı, bizim Menşeviklerle birlikte yaptığımız ORTAK TARTIŞMA TOPLANTISI idi. Bizim 18 Mayıs için Menşeviklere yaptığımız öneri ORTAK TARTIŞMA TOPLANTISIdır.

Menşevik YDB yüzsüz bir şekilde ortak tartışma toplantısı önerimizi "salon tartışması"na dönüştürüyor; bizim diğer tür toplantılara göre kitle önünde tartışma açısından üstünlüğü açık olan ortak tartışma toplantısı önerimize karşı, alternatif olarak KENDİ toplantılarını öne sürüyor.

Bizim önerdiğimiz ortak tartışma toplantısı "salon tartışması" oluyor; fakat Menşevikler toplantı yaptılar mı bu "salon tartışması" olmuyor! (Herhalde yurtdışında da "açık hava" veya arazi toplantıları düzenliyorlar!)

Bizim ortak tartışma toplantımız "canlı pratiğin" dışında bir şey oluyor, ama Menşeviklerin KENDİ toplantıları canlı pratik mücadelelerinin 'bir parçası' oluyor.

Menşevikler ortak toplantıdan kaçmak için işte böyle kıvırtıyor; renkten renge giriyorlar...

7 OCAK'TA BAŞKA, 23 MART'TA BAŞKA...

Menşevik YDB, resmen merkezi olarak önerdiğimiz ortak toplantıdan kaçabilmek için gösterdiğimiz noktalardaki oportünist pozisyonlarına bir başka yönü daha; gerçekleşmiş bir ortak tartışma toplantısına değinmeme; ve onu geçiştirme oportünist tavrını ekliyor.

Bolşeviklerin önerisinin ilk cümlesi, 7 Ocak ortak tartışma toplantısıyla başlamaktadır. Bu toplantı, Bolşeviklerin tam da yola çıkış gerekçesidir.

Bolşevikler tam olarak şöyle demektedirler:

" Arkadaşlar,

Sizin Stuttgart ve çevresindeki sempatizanlarınız ile; bizim aynı bölgedeki sempatizanlarımız arasında 7 Ocak'ta yapılan ortak tartışma toplantısı, görüşümüze göre sorunların kitleler önünde tartışılması açısından, açık kamu oyu önünde ideolojik mücadele açısından olumlu bir adımdır.

Biz, bu adımın tek örnek olarak kalmaması gerektiğini, bir dizi konuda ortak tartışma toplantılarının düzenlenmesinin yararlı olacağını düşünüyoruz."

Menşevik YDB, somut bir ortak toplantıdan bahseden, ve bundan yola çıkarak 18 Mayıs'la ilgili toplantı öneren bu yazıya karşı verdiği cevapta, BU KONUDA bir mezar sessizliği tavrı takınıyor.

Neden? 7 Ocak'ta Bolşeviklerle Menşevikler arasında bir ortak tartışma toplantısı olmadı mı? Menşevikler bu ortak toplantıyı bir çağrı ile duyurmadılar mı?

Bu soruların cevabı evet'tir. Ama Menşevikler buna rağmen bu olgudan tek kelime ile bahsetmiyor, sessizce geçiştirmeye çalışıyorlar. Bu da sebepsiz değildir.

Menşeviklerin çıkardıkları çağrıda, açık bir biçimde Bolşeviklerle, Bolşevikleri bir örgüt olarak kabul ederek ortak bir tartışma toplantısı örgütlediklerini açıklamışlardı. Bu toplantıyı 'ideolojik mücadeleyi geliştirmenin bir aracı olarak' değerlendirmişlerdi. "...yurtdışı koşullarında olsa bile yapılan siyasi tartışma ve toplantıların" devrimci güçlerin mücadelesine hizmet edeceğini belirtmişlerdi.

Menşevik YDB ise, 23 Mart tarihli bu yazısında, yukarıda sayduğumuz noktalarda tamamen ters pozisyonları ileri sürüyor.

İşte Menşeviklerin durumu böyledir !

Stuttgart'ta durum onu gerektirdiğinden, ortak toplantıya evet ! Ama bir başka zaman, aynı temelde bir ortak toplantıya TAMAMEN DEĞİŞİK GEREKÇELERLE hayır! Ve tek bir özeleştiri, hata tespiti yok!

Menşeviklerin orada söyledikleri de doğrudur. Onların tamamen tersi de olsa, burada söyledikleri de doğrudur!

İşte çok merkezi(!) ve de çok ideolojik mücadeleci(!) Menşeviklerin somut iki bağıntıda tavırlarının bazı yönleri bunlardır.

İSPATSIZ İDDİALAR; SEVİYESİZ ADİLİKLER: NEREYE KADAR?

Belli bazı noktalarını incelemeye çalıştığımız, Menşevik YDB nun yazısı yarım daktilo sayfası kadar. Bu yazı içinde gerçekten üzerinde siyasi olarak tartışılması mümkün olan sadece bir-iki paragraf vardır.

Onun ötesinde söyledikleri şeyler 1981 yılının başlarından bu yana geçen dört yıllık süre içinde, bir numaralı adamların - dan son numaralı adamlarına kadar hepsinin yararlandıkları

belli başlı sermayelerinden oluşuyor: "sınıf mücadelesinden kopmuş, köşesine çekilmiş, miskin ruh halini ifade eden yapı nızla, yılgınlığa kapılmış, komünistliği lafta kimseye bırak mayan bir yapıdasınız...", "orjinal teori", "görülmeyen pratiğiniz", "İK yoldaşın ardına gizlenme", vb. vb.

Tüm bunlara, biraz da Menşeviklerin kendilerine dizdikleri öv güleri eklediniz mi, elde edeceğiniz şey, Menşeviklerin dört yıldır bozdurup bozdurup harcadıkları, ama görünüşe bakılırsa hala tüketememiş oldukları sermayedir. Menşevik YDB, bu ya zısında da sermayeden yiyor.

Yukarıda ortaya koyduğumuz dört yıllık sermayeye kervanı götürmekle yükümlü üç-beş Menşevik öyle bir iştahla saldırmışlar ki, söylediklerini kulakları bile duymuyor. Söylediklerinin siyasi anlamını bile düşünmüyorlar. Yeter ki, devrimci kitlelerde Bolşeviklere karşı tepki doğuracak kelimeler kullanılmış olsun.

Biz bir kez daha menşevik "sermayeye" karşı siyasi tavrımızı takınalım.

Sınıf mücadelesinden kopmak, gerçekten de, siyasi bakımdan köşesine çekilmek demektir. Sınıf mücadelesinden kopmak demek, toplumda varolan birçok sınıftan birisinin çıkarları doğrultusunda bilinçli çalışmadan vazgeçmek demektir. Sınıf mücadelesinden KOPMAnın, 'köşesine çekilme'nin başka siyasi anlamı yoktur.

Böyle bir durumda bizim sınıf mücadelesinden kopmuş olduğumuz biçiminde bir genel iddia ancak menşevik idealistlere özgüdür. Biz hem sınıf mücadelesinden kopmuşuz, ve köşemize çekilmişiz, fakat nasıl oluyorsa, 'komünistliği' de lafta da olsa kimseye bırakmıyormuşuz!

Bu iki şey, aynı anda bir arada olur mu? Menşevikler diyor ve oluyor!!

Bunlar kendi içlerinde gerçekçi olmak için, hiç olmazsa bizim, proletaryanın çıkarları doğrultusunda sınıf mücadelesinden koptuğumuzu vb. söylemek zorundadırlar. Ama bunu söyledikleri anda da, bizim, şu ya da bu sınıfın çıkarları doğrultusunda da olsa sınıf mücadelesini sürdürdüğümüzü kabul etmek zorunda kalacaklar. Ama o zaman da sermaye tükenecektir! Onlar sermayeyi tüketmemek için gerçekçi olmamaya; devekuşu siyaseti yapmaya bile razılar.

Menşevikler bizim için bunların davası varlıklarını kanıtlamaktır diyorlar. Bizim varlığımızı kanıtlama gibi özel bir problemimiz yok. Çünkü biz varız ve varolduğumuzu biliyoruz. Varlık kanıtlama gibi özel problem Menşeviklere aittir. Örneğin menşevik pratik içinde özel kanıtlama çabalarının (pardon, palavralarının) her türlü araçlarını bulabilirsiniz.

Menşeviklerin ortak tartışma önerimize karşı YDB adına yazdıkları yazının durumu bazı yönlerden işte böyledir.

* * *

Bizim Bolşevikler olarak Fransa'da ortak tartışma toplantısı için öneri götürdüğümüz bir diğer siyaset DHB idi.

Biz şu belgeyi gönderdik:

" TKP/ML Hareketi görevlilerine 1.4.1984

Biz, size, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın öldürülüşünün yıldönümünde bir ortak toplantı yapma önerisi getiriyoruz.

Eğer cevabınız genel olarak olumlu ise, ortak bir randevu tespit ederek üzerinde konuşmamız gereklidir.

Cevabınız olumsuz ise, neden olumsuz olduğunu gerekçeli yazılı olarak iletmenizi talep ediyoruz. (En geç 15 Nisan 1984'e kadar.)

Devrimci selamlarımızla.

TKP/ML Bolşevik
Fransa görevlileri

Not: Biz, TKP/ML Fransa görevlilerine de, yukarıdaki temelde bir çağrı yapıyoruz."

DHB'cilerden, bu bildiriyi yazdığımız güne kadar yazılı bir belge gelmedi. Sözlü olarak bizle ortak bir tartışma toplantısı yapmayacaklarını açıkladılar.

Onların bu tavırları da, tipik oportünist bir tavırdır. Yapılmış resmi bir öneriye cevap verme gereği bile hissetmeyen gayri-ciddi bir tavırdır.

Elimizde yazılı belgeleri olmadığı için gerekçeleri üzerinde duramıyoruz. Ama şu olgudur: Bunlar da somut bir ortak tartışma önerisinden kaçmışlardır!

* * *

Devrimciler!

Marksizm-Leninizme sempati duyanlar! Yoldaşlar!

Biz, 20 Mayıs 1984 tarihinde Paris'te Bolşevikler olarak gerçekleştireceğimiz "PARTİ İNŞASI VE İBRAHİM KAYPAKKAYA" konulu toplantıda genel olarak parti inşası konusunda içimizdeki ve dışımızdaki yanlışlar üzerine tartışmaya çalışacağız.

Biz bütün devrimcileri, devrimin sorunları üzerinde Marksizm Leninizmin öğretilerini incelemeye, araştırmaya, öğrenmeye çağırıyoruz. Bu çabaların bir parçası olarak yaptığımız toplantıya aktif bir tarzda katılmaya çağırıyoruz.

* Açık kamuoyu önünde ideolojik mücadelenin koşullarını yaratmaya; bunun önündeki engelleri yıkmaya çağırıyoruz!

* Menşevik yöneticilere rağmen toplantılarımıza katılmaya; yazdıklarımızı okumaya çağırıyoruz!

* DHB taraftarlarını 'proleter enternasyonalizmi' lafları ile devrimci pratikten uzaklaştıklarını görmeye, DHB yöneticilerine rağmen toplantımıza katılmaya çağırıyoruz.

Tüm devrimci arkadaşları siyasi tartışma toplantımıza katılmaya davet ediyoruz!

****

(S.55'TEN DEVAM)

içinde olmadığı gibi, "KÜRTLER" isimli eserin yazarı olan BAZİL NİKİTİN'in açıklamaları ile de tam bir uyum göstermemektedir.

Kürt örgütlerinin, Newroz'un doğuşuna temel olarak anlattıkları Demirci Kawa olayı, ve bu olayın yorumlanışı hakkında Bazil Nikitin eserinin "Kürtlerin Kendi Kökenleri Hakkındaki Kanıları" başlıklı bölümünde şöyle demektedir:

" Şimdi, doğubilimcileri Kürtlerin Hint-Avrupalı kökenden olup olmadığı konusunda kıyasıya çatıştıran tartışmanın özünü bilmekteyiz. Kürtlerin kendi düşüncelerine gelince, bu konuda, Emir Şeref Han Bidlisî tarafından 1596'da Farsça olarak yazılan tarihi Kürt eseri Şerefname'yi okumakla bir fikir edinebiliriz. Bu eserin yazarı, önsözünde, Pişdadi'ler tahtından Cemsid'in yerine geçen ve bu mitolojik İran hanedanının 5. kralı olan zalim Zohhâk efsanesini anlatır. Zohhâk garip bir derde yakalanmış, her omuzunda yılan biçiminde çıkıntılar türemiş. En marifetli hekimler Zohhâk'ı iyileştirememişler. Şeytan, Zohhâk'a bu dertten kurtulması için bir delikanlı beynini kullanmasını salık vermiş. Böylece her gün iki genç kurban edilmeye başlanmış. Bu işle görevli cellat, çok iyi yürekli bir kişi olduğundan kurbanlarına acımış. Bunun üzerine iki yerine bir delikanlı kurban edilmeye başlanmış ve ikincisinin yerine bir koyun beyni konulmuş. Bu şekilde ölümden kurtulan genç lerin, gidip vahşi ve ulaşılmaz bir dağlık bölgede saklanmaları gerekiyormuş. Bunlar zamanla çoğalıp Kürt kavmini meydana getirmişler, tarım ve hayvancılıkla uğraşmaya başlamışlar.

Her ne olursa olsun, yine Zohhâk konusuna dönersek, şurası da kayda değer ki Morier'ye göre, o tarihte her yıl 31 Ağustos'ta Demavend'de İran'ın zalim Zohhâk'tan kurtuluşu kutlanıyar ve bu bayram Ayd-ı Kürdî (Kürt bayramı) adını alıyordu..." (age, s.46-47)

Bu uzun aktarmadan sonra, alıntı ile, gerek Kürt örgütleri - nin söyledikleri, gerekse İranlı arkadaşların söyledikleri a rasındaki farklılıklar ve benzerlikler açıkça ortaya çıkmaktadır. Bunların neler olduğunu özetlemeyi gereksiz görüyoruz.

Yöntem üzerine ... Ya da Marksizm - Leninizm yalnızca bir yöntem midir ?

Elimize Türkiye'den, Bolşevik Partizan'ı okuyup inceleyen bir devrimcinin Aralık 1983 tarihli, "Yöntem üzerine" başlıklı bir yazısı geçti. Bize gelen bilgiye göre, bu yazıyı kaleme alan arkadaş, "Proletaryanın Kurtuluşu" adlı yayın organının çevresinde olan bir arkadaştır.

Yazı görüşüme göre **bugün** Türkiye devrimci hareketi içinde özellikle yurtdışında (ama yazının ispatladığı gibi yalnızca yurtdışında değil!) gelişen **tipik** bir sapmaya örnek olduğu için; ve ayrıca Bolşevik Partizan'da ortaya konan bazı görüşlerle doğrudan polemiğe giren bir yazı olduğu için, aynen yayınlamak; yazıyla birlikte bu yazıya karşı takınılan tavrı devrimci kamuoyuna sunmak doğru olacaktır.

Sözünü ettiğim, **bugün** özellikle yurtdışında geliştiğini ve tipik olduğunu söylediğim sapma, en kısa deyimi ile Marksizm - Leninizmden yalnızca **yöntemi** almayı öneren; Marksizm-Leninizmin yöntem dışındaki öğretilerinin savunulmasını **dogmatizm** olarak gören ve gösteren sapmadır. Bu **sapma**, sorunları kökten çözme adına ortaya çıkan bir sapmadır. Varolan problemlerin büyüklüğü; üst üste alınan yenilgiler, bu akım savunucuları tarafından Marksizm-Leninizmin revizyonuna değil; onun "dogmatik" bir biçimde savunulmasına bağlanmakta; "köklü çözüm" olarak, Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili öğretilerinin (en azından şimdilik!) bir yana bırakılması; onun yerine "diyalektik materyalizme" sarılınması öğütlenmektedir. TKP/ML(B) içinde ve çevresinde de benzer bir tartışmanın yürüdüğünü Bolşevik sayı 8'de yayınlanan belgelerden görmek mümkün. Orada da tartışılan sorun, burada da tartıştığımız sorun, özü itibarı ile bir ve aynı sorundur: Bugün Marksizm-Leninizmin kavranılması ve savunulmasında kavranacak esas halka nedir? Buna bir bölüm kişi, öncelikle Marksizm-Leninizmin felsefe alanındaki doğrudan eserlerine dayanarak 'diyalektik materyalizmin' öğrenilmesi diye cevap veriyor. Bu cevabın üzerinde yükseldiği mantık şudur:

'Diyalektik materyalizm, Marksizm-Leninizmin olaylara bakış açısı, ve yöntemidir. O Marksizm-Leninizmin temelidir. Başımıza ne bela geldiyse, diyalektik materyalizmi doğru dürüst kavramamaktan gelmiştir. Bizler şimdiye kadar Marksizm-Leninizm adına, onun yöntemini kavramadan, hep onun sınıf mücadelesiyle ilgili öğretilerini ezbere savunduk. Yaptığımız dogmatizmdi; skolastizmdi. Marksizm-Leninizmde **temel** olan neyse önce o kavranmalıdır. O kavrandı mı, biz dünya olaylarını doğru bir şekilde çözümleyebiliriz. Önümüzde duran sorulara doğru cevaplar verebiliriz. Bu yüzden yapılması gereken öncelikle Marksizm-Leninizmin felsefe alanındaki eserlerini incelemek, böylece diyalektik materyalizmi kavramaktır.'

Bu köktenci görünüşlü mantık, gerçekte Marksizm-Leninizmin diyalektik materyalist bir yöntem ve bakış açısı ile ortaya koyduğu sınıf mücadelesi ile ilgili sonuçları; Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi için ortaya koyduğu **ilkeleri** bir kalemde silip atma (en iyi ihtimalle soru işareti haline getirme) noktasında konaklayan bir sapmanın mantığıdır. Bu sapma Marksizmde **belirleyici olanın**, onun sınıf mücadelesi için bir eylem kılavuzu; sınıf mücadelesinde **proletaryanın elinde** dünyayı değiştirmek için bir silah olduğunu kavramayan; Sınıf Mücadelesi-Sosyalizm biliminden bağımsız, ondan "özgürleştirilmiş" bir "Marksizm"in bir abes olduğunu kavramayan akademist bir sapma; tipik bir aydın sapmasıdır.

Şimdi yazı ile polemik içinde bu dediklerimizi açıklamaya çalışalım. Yazı şöyle:

Yöntem üzerine

Devrimci hareket içerisindeki buhranın derinliği, çözüm için farklı arayışları da yoğunlaştırmaktadır. Bunalıma karşı farklı tondaki tepkiler, şimdiye kadar salt tepki olarak kaldı ve çözümsüzlükte iyice kronikleşti. Burjuva bilincinin sınırlarını aşamayan çeşitli türdeki düşünceler yerleşik bir karakter kazanmış olduğundan ve aynı zamanda da bunu aşma yönünde ki uğraşılar daha ziyade olgunun görünen yanına bel bağladığından, genel mantığa yönelmediğinden mevcut durumu aşmak kolay olmayacaktır. Buhranı çözüme dönüştürmek, Marksist-Leninist mantığın kavranması ve yoğun bir çabayla yerleşik düşünce biçimlerinin yadsınmasıyla olacaktır. Bu bağlamda, devrimci hareketi, yerleşik düşünce biçimi haline gelmiş olan skolastizme karşı açılacak bir mücadele cephesi, yeni bir alternatife doğru gitmenin başlangıç noktasıdır. TKP/ML(B)'nin mantığını değerlendirirken de soruna bu açıdan yaklaşmak istiyoruz. Yani devrimci hareketin sorunlarına yaklaşım ve yeni bir alternatif meselesi.

TKP/ML(B) de devrimci hareket içerisinde derin bir buhranın varlığına işaret ediyor ve kendi mantık bütünlüğü içerisinde bunu aşmanın yollarını arıyor, esas olarak da kendi gelişimini işin garantisi olarak görüyor. Kendi deyimleriyle parti in şa sürecinin tamamlanması veya partinin birinci aşamasından ikinci aşamasına geçiş, bunalımın çözüm yolu. Çeşitli grupların, hareketlerin veya partilerin kendilerini alternatif görmeleri bir yana (çünkü her ortaya çıkan kendisinin alternatif olduğunu iddia eder) asıl olan, gerçek anlamda bir alternatifin nasıl bir temele sahip olacağıdır. TKP/ML(B) çok iddialı ve keskin çıkışların yanında, alternatifin temelinin ne olacağı konusunda tam bir kararsızlık içerisindedir. Kendi mantıklarını irdeleyerek bunu ortaya koymaya çalışalım.

Önce TKP/ML(B)'nin kendi geçmişine bakış açısı ve çıkardığı sonuçları genel mantıksal çerçeve bağlamında ele alalım. (Şunu da hemen ifade edelim ki, esas amacımız TKP/ML(B)'nin çeşitli düşüncelerini veya pratik tavrını bir bütün olarak ele almak değil, genel mantık çerçevesini ortaya koymaktır.) Bu konuya ilişkin olarak Bolşevik Partizan'ın 8. sayısında şu görüşlere yer veriliyor:

> "... Bizler bir dizi konuda modern revizyonist düşünceler le (bu konuda diğer devrimci siyasetlerle kıyaslandığında en olumlu pozisyonda olmamıza rağmen) bağımızı tam olarak koparamamıştık; bir dizi sağ ve 'sol' sapmacı görüşü doğru Marksist-Leninist görüşler yanında savunuyorduk; işçi sınıfı içerisinde önemli bir çalışmamız yoktu ve bu çalışmanın önemini kavramamıştık. Herşeyden önce ve en önemlisi henüz gerçek anlamda bir proletarya partisi, Bolşevikleşmiş bir parti yaratma önümüzde çözülmemiş bir görev olarak dururken, bu işi esasta çözülmüş bir görevmiş gibi görüyor, bu alandaki görevleri affedilmez bir şekilde küçümsüyor, aslında kendiliğinden gelişen hareketin peşinde yürüyorduk." (sf.13)

Bu pasajın irdelenmesine geçmeden önce "TKP/ML Hareketi"nin aynı tür bir özeleştiriyi 1979'de yaptığı "konferans"ta, yaklaşık olarak aynı kelimelerle ifade ettiğini belirtelim.(*) Hatta "TKP/ML Hareketi" öyle orijinal tespitler yapıyor ki, işçi sınıfı içerisinde çalışmaya yönelmeyi Marksist olmanın kriteri haline getiriyor. "TKP/ML Hareketi" (DHB) İleri'nin 1982 Nisan'da çıkan 5. sayısında aynen şöyle diyor:

> " Çalışmanın işçi sınıfı içerisinde yoğunlaşması gerektiğini belirten konferans (sözü edilen 1979 konferansıdır. — bn), böylece işçi sınıfının tarihsel rolünü kavradığını gösterdi."

Çalışmayı işçi sınıfı içerisinde yoğunlaştırmanın, proletaryanın tarihsel rolünün kavranmasıyla özdeşleştirmenin saçmalığı bir yana (bu mantık aynı zamanda işçi dalkavukluğuna varır) TKP/ML(B)'nin yukarıda aktardığımız anlayışını aynen paylaşan "TKP/ML Hareketi" (DHB) buradan kalkarak Marksist-Leninist olduğu sonucuna varıyor.(**) DHB'liler için asıl neden, yani proletaryanın tarihsel rolünü kavrayamamak vs. hareketin "genç" oluşudur. (Bu gidişle pek yaşlanacağa da benzemiyorya.) DHB'lilerle daha fazla uğraşmadan TKP/ML(B)'nin yukarıda aktardığımız anlayışının irdelenmesine geçelim; tabii ki bu arada DHB'lilerin düşüncelerini de eleştirmiş olacağız.

Bolşevik Partizan'a göre, modern revizyonizmle bağlar koparılamamış, bir dizi sağ ve 'sol' görüşler savunuluyormuş, işçi sınıfı içerisinde önemli bir çalışma yokmuş ve bunun önemi aşırı ölçüde küçümseniyormuş; aslında kendiliğinden gelişen hareketin peşinde yürünüyormuş — tamı tamına bunlar söyleniyor. Peki bütün bunlardan sonra sizin "Marksist" kalmanızı sağlayan olumlu yan neydi? Tabii bunun yolu da bulunuyor. Bü

tün bu olumsuzlukların içinde (eğer olumsuzluk denirse) öyle bir nokta bulunuyor ki, iş bütünüyle katırıyor. Doğru Marksist(!) görüşlerin yanında diğerlerini de savunuyorlarmış. Her şey berbat ama işin içinde az da olsa "Marksist" görüşlerin olması, herşeyi halledivériyor. Aynı zamanda daha sonra orta ya çıkabilecek pürüzleri de şimdiden aynı kayna dahil etme - nin yolunu bulmak için, ".. Bugün hatalarımızın kaynaklarını ortaya çıkarma süreci içinde, bu sürecin henüz başlarında - yız" (aynı yerde) deniyor. Bu gidişe devam edilirse, ömürler bu hataların kaynaklarıyla geçecek her halde.

Sorunun bu kısmı şimdilik bir yana, eğer bunalıma çözüm getirme konusunda yeni bir alternatif olunduğu iddia ediliyorsa, yeni bir mantık bütünlüğü ortaya konmalıdır. Yeni bir mantık bütünlüğü de ancak ve ancak hakim mantığın yadsınması temelinde olabilir. Ama Bolşevik Partizan yeni bir mantıktan ya a olmadığını işin başında belli ediyor. Bir çuvalın içerisin de arpa ile buğdayı ayıklar gibi olumsuzluk denizinde olumlu damlacık arıyor. Varılacak yer aynı denizde boğulmaktır. Aslında yukarıdaki pasajda söylenenlerden sonra insan daha değişik bir sonuca varacağını zannediyor; oysa geçmişteki düşünce biçimini tümden yadsımayı gerektirecek şeyler söylendi ği halde, bu söylenilenlerin önemi bir nebze olsan kavranmadığından; sarılacak bir dal bulup, işin içerisinden sıyrılıveriyorlar. "Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrama" tümcesi nin ikide bir tekrarlanışı ise, bu sıyrılış için önemli bir mevzi hizmetini görüyor. Onlara göre Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranmayan tarafları da kavrandıkça meselelere çö züm getirilecek, parti inşa süreci ilerleyecek, tabii bu ara da da hataların kaynağına inilip inilmediğinin hiçbir ölçüsü yok. Bu mantığı daha açık olarak görebilmek için yine Bolşevik Partizan'a başvuralım:

> " Oportünist ve revizyonistlerden ayrıldığımız yan, bizim Marksizm-Leninizmin belirli ilkelerini kavradığımız ölçüde savunmamız olmuştur. Bizi oportünist örgütlerden ayıran temel yan; İbrahim Kaypakkaya yoldaşın özde Marksist-Leninist mirasına sahip olmamız ve bu "miras" temelinde bu nu geliştirecek, küçük de olsa adımlar atmamızdır." (agy)

İşte size TKP/ML(B)'yi diğer akımlardan ayıran nitelik farklılığı ! Öyle ki bunları söylemekle hiçbir şey söylenmiş olmuyor. Çünkü devrimci olduğunu iddia eden hemen herkes "Marksist-Leninist" olduğunu da iddia etmektedir. Bu konuda ayrı bir özelliğin olmadığı açık. Bu sadece kendi hakkında söylenilen bir şey, kendisinin ne olduğu ayrı bir mesele. Yani 'ben şuyum' demekle o şey olmak arasındaki ayırım. İ.Kaypakkaya'nın düşüncelerini savunma konusunda ise TKP/ML(B)'den daha a tak olanlar var. Denecektir ki, bizim kavradığımız ölçünün de recesi farklı, o zaman ölçünün derecesine bakalım.

Bu noktada esas olarak Marksist yöntemin yadsınmasıyla karşı karşıyayız. Hem de bu yadsıma "ML" terimi her cümle içerisin de defalarca kullanılarak yapılıyor. Marksizm-Leninizmin ilkeleri öyle bir ele alınıyor ki bu konuyla yeni karşılaşan bi risi hemen bir sihirli değneyi anımsayacaktır. İyi ile kötüyü ayırdeden, her hastalığa karşı iyi gelen bir reçete gibi sunuluyor Marksizm-Leninizm. Marksizm-Leninizm diye diye onun gerçek özü iğdiş ediliyor.

Marksizm, toplumsal olguların evrimini gerçek iç bağıntıları ve tarihi gelişimi içerisinde değerlendirmeyi ve toplumun ge lişim dinamiğini açığa çıkarmayı öngören bir bütünsel tarih teorisidir, bir yöntemdir. Mantık bütünlüğüdür. Marks. Kapitalizmi irdeleyerek onun iç bağıntılarının evrimini ortaya koymuş, ekonomik-toplumsal biçimlenmenin evrimi konusunda bi limsel bir yaklaşım bütünlüğü oluşturmuştur. Kapitalizmin yad sınmasının zorunluluğu ve proletaryanın geleceği temsil etme si sorunu, bu mantık bütünlüğü çerçevesi içerisinde açıklık kazanmıştır. Lenin ise bu mantık bütünlüğünü özümleyerek, ye ni koşulları bilimsel bir şekilde analiz etmiş ve çözüm yollarını ortaya koymuştur. Bu anlamda da Marksist teorinin zen ginleşmesini, gelişimini ileri bir noktaya ulaştırmıştır. Marksist teorinin kavranmasına ilişkin olarak Lenin, "Halkın Dostları"nda şunları yazıyor:

> " Marksistler, Marks'ın teorisinden, yalnızca onun toplumsal ilişkileri aydınlatmak için mutlaka gerekli olan son derece değerli olan yöntemlerini koşulsuz alırlar ve dolayısıyla da ilişkiler üzerine yargılarının ölçütünün, soyut şemalarda ve buna benzer saçmalıklarda değil, bu yargının doğruluğunda ve gerçekliğe uygunluğunda bulurlar." (sf.78 -79)

Meselenin bu yanı, yani Marksizmin bütünsel bir mantık, bir yöntem olduğu bir kenara bırakılırsa ister istemez belli kalıplarda donmuş ölü bir ilkeler yığınıyla karşılaşırız. İlkelere bağlı olunduğu üzerine ne kadar yemin edilirse edilsin, boş. Çünkü ilkeler uğruna yöntemden vazgeçiliyor. Eğer biz Marksizmin bütünsel bir yöntem olduğuna karşı çıkmıyoruz denecek olursa, onlara şunu hatırlatırız: "Oportünist ve revizyonistlerden ayrıldığımız yan bizim, Marksizm-Leninizmin belirli ilkelerini kavradığımız ölçüde savunmamız olmuştur". Bu sözler ve sık sık ifade edilen buna benzer değerlendirmeler Marksizmin bütünsel bir teori olduğu gerçeğine taban tabana zıttır. Marksist bilgi teorisini görecelik seviyesine indirmektir, bilinemezciliği meşrulaştırmaktır, inancılığa kapıları aralamaktır. Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrayıp kav ramadığınızın veya ne derece kavradığınızın, veya hangi ilkelerini kavradığınızın, veya geriye kalanları ne zaman kav rayacağınızın ölçüsü ne? Ayrıca kavrayıp kavramadığınızı nereden biliyorsunuz? Eğer Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrama derecesini ölçen bir alet bulduysanız, tez elden piyasa ya sürün de herkes nasiplensin, boyunun ölçüsünü alsın.!

İnsan bir kere ipin ucunu kaçırdı mı, artık gerisi geliyor. Marksizm bütünlüklü bir yöntem, bakış açısı olarak kavranmayınca, fetişleştirme yolu seçiliyor, derecelere indiriliyor, seçmeciliğe varılıyor. Falan ilkesini kavradık ama ötekini kavramadık, ama olsun bir kısmını kavramıştık ya esas olan bu dur, bizim niteliğimizi tayin eden de işte o kısmıdır. İşte görecelik, işte bilinemezcilik, işte düalizm.!

Marksizm, görecelik düzeyine indiriliyor. Çünkü olgular hakkında doğru bilginin elde edilebileceği ve eylemin de bu doğ ru bilgi temeli üzerinde yükselmesi gerektiği hasıraltı ediliyor. "Kavradığımız ölçüde" veya "Hataları ortaya çıkarma sü recinin başındayız" denerek geleceğe sığınılıyor, olgular bu lanıklaştırılıyor, maddenin iç bağıntılarının, niteliğinin kavranabileceği gerçeği tersine çevriliyor. Kesin bir hükme varmaktan kaçınma ve hep bir boşluk bırakarak, nesnel gerçek le duyumlar arasındaki ilişkiyi idealistçe yorumlama -hepsi- aynı kapıya çıkar. Bolşevik Partizan'ın mantığı kendi nesnel gerçekliklerini de suya düşürmektedir. Çünkü bir sürü şey say dıktan sonra "Biz hatalarımızı kavrama sürecinin başındayız" demek nesnel gerçeğin bilinebilirliği olayını kabullenmemektir. Eğer olaya bilimsel olarak yaklaşılırsa, mutlaka nesnel gerçeğin iç bağıntılarını ifade eden doğru bilgiye ulaşılır. Ama eğer olgulara, duyumlara güvenilmiyorsa o zaman nesnel gerçeğin kendisi tehlikeye girer. Bilgi teorisinde mutlaklık bir kenara bırakılırsa, herşey görecelilik düzeyine kurulur ve sonuçta inancılığa iyice yaklaşılır.

Marksizm, bilinemezciliğe feda ediliyor. Çünkü, sözde hatalar değerlendiriliyor ama hataların kavranıp kavranmadığı konusunda şüpheler mevcut. Eğer hatalar biraz daha kavranırsa, bi raz daha hata çıkabilir (çıkmayabilir de) mantığı. Düşüncele rin gerçeği yansıtıp yansıtmadığı konusunda şaphecilik.

> "..Materyaliste göre duyumlarımız nesnel gerçeğin biricik ve kesin imgeleridir: Bu kesinlik şimdiden en sonuna dek kavranmış olduğu anlamında değil de, herhangi bir başkası nın bulunmadığı veya bulunamayacağı anlamındadır." (Lenin "Materyalizm ve Ampiriokritisizm" s.135)

Gözden kaçırılan tam da bu "kesin"liktir.

Marksizm, düalizmle özdeşleştiriliyor. Çünkü, birşeyin kavrandığı ölçüde savunulacağı veya savunulduğu söyleniyor da, kavranıp kavranmadığı konusunda şüpheye düşülüyorsa hem kavranıp hem kavranmamış olur. Birkaç ilkeyi doğru kavramak ve savunmak, birkaç ilkeyi kavrayamamak, onların yerine diğer il kelere ters şeyler savunmak yani ikisini birarada savunmak ve bunu da meşru görmek. Marksizmin, bir bilinen yanı, bir de bi linmeyen yanı; bildikleri yanına göre Marksist olunuyor, bilinmeyen yanına göre sağ ya da 'sol' hata. "Hata" tespit edi lince, biz meselenin bu yanını göremiyorduk deyip işin içinden kolayca çıkılacaktır.

Bir başka nokta da "miras" sorunudur. "..Bizi oportünist örgütlerden ayıran temel yan, İ.Kaypakkaya yoldaşın özde Marksist-Leninist mirasına sahip olmamız ve bu miras temelinde bu nu geliştirecek küçük de olsa adımlar atmış olmamızdır" deni lerek mirasın önemi vurgulanıyor. Eğer temel buysa, temelin tek sahibi Bolşevik Partizan değil. Çünkü ondan evel bu teme le sahip çıkanlar var. O zaman bu temelin bir değil birkaç ta ne sahibi olduğu kabul edilmelidir. Miras'ın nasıl bölüşüleceği bizi ilgilendirmez ama, aynı temeli savunup da diğerlerini oportünizmle suçlamak pek de mantıklı bir iş olmasa gerek. Yok eğer "geliştirecek küçük de olsa adımlar atmış olmak" işin yörüngesini değiştiriyorsa o başka. Bolşevik Partizan'ın mirasa ne derece sadık kaldığı veya ne kadar geliştirdiği ayrı bir konu olduğundan fazla derine inmek gereksiz.

Söz mirastan açılmışken verasetçilerden bir başkasının DHB' nin soruna nasıl yaklaştığına kısaca değinelim. Burada da Marksist yöntemin seçmeciliğe ve düalizme feda edilmesi ile karşı karşıyayız. "TKP/ML Hareketi"nin konferans belgelerinde o kadar saçma sapan bir yaklaşım var ki, mirasa sahip çıkalım derken, herşeyi eline yüzüne bulaştırmışlar. Olguların görünen yanlarının teori düzeyine yükseltilmiş şekli olan mev cut yaklaşımlara, Marksizm-Leninizmin ilkelerini cila olarak sürüştürmeye kalktıklarında usta bir cilacı olamadıklarından birçok yeri de ala-bula bırakıyorlar. Birkaç tane ilkenin kav ranışı, birkaçının kavranmayışı hatta diğerlerini kapsayacak bir kavrama yok ama ne hikmetse, onun kapsamı içindeki bir-

kaç şey kavranmış ve sonuçta Marksist-Leninist olma şerefi el de edilmiş. Konferans belgelerinde okuyoruz:

" TKP/ML Hareketinin platformu; sosyo-ekonomik yapı anlayışı, devrimin karakteri, özü, devrimde sınıfların mevzilenmesi, devrimin yolu, emperyalizm anlayışı, enternasyonalizm, modern revizyonizme karşı mücadele, ittifaklar ve faşizm anlayışlarında doğruları savunuyordu." (Proleter Devrimci Partinin Yolu, sayı 5)

Hemen altında şunları okuyoruz:

" Çelişkiler anlayışı, çağın değerlendirilmesi, siyasi mücadele anlayışı ve kitle çizgisi, milli mesele konuları ise esası bakımından hatalı kavranıyordu."

Alt alta iki paragrafı aldık, bu incileri. Emperyalizm anlayışı, devrimin karakteri, özü, devrimin yolu, modern revizyonizme karşı mücadele konusunda doğrular savunuluyormuş, ama işe bakın ki çelişkiler anlayışı, çağın değerlendirilmesi, siyasi mücadele anlayışı vb. esası bakımından hatalı kavranıyormuş! Pes doğrusu!

Bir kere çelişki maddi bir olgu olarak görülmüyor. Daha doğrusu maddi hareketin kendisi olarak görülmüyor. Çelişkiler anlayışının yanlış olması demek, olguların iç yapılarını ve geçiş bağlantılarını ve geçiş bağıntılarını kavrayamamak veya tek taraflı kavramak demektir. Ama, DHB'lilere göre çelişki anlayışı yanlış ama gene de bir dizi konuda doğru düşünebiliyorlar. Çelişkinin bilinci yadsıması süreci, maddi varlığın bünyesindeki çatışmanın duyu organları vasıtasıyla bir imge yaratması süreci değil midir? Eğer maddi varlığın yapısı çelişkileri doğru bilince çıkarılamıyorsa, yani maddi varlığın kendi gerçek çelişkilerinin dışında başka çelişkiler düşünülüyorsa, bu demektir ki maddi varlığın kendisi doğru kavranmıyor. Ama DHB'liler maddi varlığı kavramışlar, şanssızlık o ki, çelişkiler anlayışı "esası bakımından hatalı". Çelişki bir yana madde bir yana. Diyalektik tekrar maddeye karşı çıkarılıyor. Hegel de böyleydi ama o zamanın toplumsal koşullarında Hegel'in bir şerefi vardı.

İkincisi, nasıl oluyor da emperyalizm, devrim vs. doğru değerlendiriliyor da, çağ "esası bakımından hatalı" değerlendiriliyor? DHB'liler çelişkiyi maddeden attığı gibi emperyalizm, devrim vb. gibi olguları da çağdan atıyor. Çağın dışında bir emperyalizm, devrim vb. gibi anlayışı çelişkisiz madde kadar saçmadır. Çağ, insanların maddi hayatlarının, üretim tarzlarının belli kesitleridir. Çağı kavramak belli bir tarihi dönemdeki insan ilişkilerini kavramaktır. Çağ bir bütün olarak doğru kavranmadan da insan ilişkilerinin doğru kavranacağı şeklinde bir düşünce ileri sürmek saçmalığı iyice arttırmaktan başka birşeye yaramaz.

Bu değerlendirmelerden sonra sonuçta "TKP/ML Hareketi Marksist-Leninist genel çizgiye sahipti"(aynı yer) denerek, Marksizmin bir türlü çorbası olduğu ispatlanmaya çalışılıyor. Daha doğru bir ifadeyle çorbanın içinde bir tane nohut bulup çorbaya nohut çorbası deyip işin içinden çıkıyorlar. Marksizmin bir yöntem, mantık bütünlüğü olarak kavranmadığını, seçmeciliğe ve düalizme indirgendiğini burada da görüyoruz.

Şimdi tekrar Bolşevik Partizan'ın göreceli ve seçmeci mantığına dönelim. Yukarıdaki pasajda Marksist bir temelin varlığından sözediliyordu. Eğer Marksist-Leninist bir temel varsa ilkelerin kavranması sorunu, bu temelin yükseltilmesi şeklinde mi olacak, yoksa yeni bir yaklaşıma mı varacak? Bildiğimiz kadarıyla Marksist bir temel ancak ve ancak Marksist yöntemin ürünü olarak yaratılabilir. Bolşevik Partizan Marksizm-Leninizmin kavranma derecesini bile saptayamamış durumdayken, Marksist bir "miras" neyin nesi? "Hatalarımızı ortaya çıkarma sürecinin henüz başlarındayız" deniyor, tabii ki "kavrama süreci" ilerleyince temelin nasıl bir temel olduğu da iyice açığa çıkmış olacak. Varsayılan temelin akıbeti konusunda şimdilik iddialı konuşuluyor, fakat bir de açık kapı bırakılıyor. Eğer temeli bir kenara bırakacak olurlarsa, o zaman da "zaten biz hatalarımızı kavrama sürecinin başındayız" demiştik, "şimdi bunu daha iyi kavrıyoruz" diyerek işin içinden sıyrılmanın zeminini şimdiden yaratmış oluyorlar. Bu mantıkla ileriki süreçte de, ancak bugünkü hatalar tespit edilir, o zamanki hatalar da geleceğe havale edilir vb. Bilinemezciliğin, göreceliğin sonu yok.

Gelelim meselenin bir başka yanına. Mirasa sahip çıkılıyor, küçük de olsa geliştiriliyor veya geliştirilmiyor, buna itirazımız yok. Ama, miras'ın meşhur incileri neler acaba? Doğrusu merak konusu. Onlar da DHB'liler gibi sıralayacaklardır herhalde; Marksizmin felan ilkesi savunuluyor, bir başkası savunulmuyordu vs. diye. Kavranılanların ve kavranılmayanların aritmetik toplamı: Marksizm.! (***)

Marksizm bir yöntemdir. İnsanlığın zamanımıza kadarki kültür birikimlerinin üstün bir sentezidir. Toplumsal olguları incelemenin perspektifidir. Bu perspektif, bilimsel düşünce tarzı gökten zembille inmemiştir. O zamana kadarki düşünsel gelişimin, bilimsel bir mantık temeline oturtulmasıyla gerçeklik kazanmıştır. Klasik Alman felsefesi, Klasik İngiliz ekonomisi ve Fransız siyasal edebiyatı Marksist yönteme varışın üç saçayağıdır. Marksist yöntem ne klasik Alman felsefesine, ne Klasik iktisada ne de ütopyacı sosyalizme indirgenebilir. O bir yeni yöntemdir. Bu alandaki düşüncelerin aşılması temeline dayanmaktadır, yani onları yadsımıştır. Klasik iktisadın çeşitli buluşları Marksist mantığın içinde yer almamış mıdır? Tabii ki almıştır. Fakat önceki tüm bilimsel buluşlar, yeni mantığın içinde erimiş, yeni mantığın bir unsuru durumuna gelmişlerdir. Hegel Diyalektiğin babasıdır, ama Hegel'ci biçimiyle diyalektik Marksist yöntemle taban tabana çelişir. Hegel diyalektikçidir, ama diyalektiği o dönemdeki siyasal sisteme feda edebilmiştir. Marks, Diyalektiği Hegel'den almıştır; ama ayaklarının üzerine dikerek. Ütopyacı sosyalizm de Marksist yöntemin, praxis felsefenin oluşumuna bir önkoşul olmuştur; ama ütopyacılık bilimsel bir temelde aşılarak. Eğer Bolşevik Partizan'ın mantığını kullanacak olursak, Marksizmi, bu üç alandaki gelişimin matematiksel bir toplamı olarak gerekir. Evet, Ricardo'dan, Hegel'den, Feuerbach'dan bazı temel düşünceleri alınmıştır, hangi düşüncelerin alındığı da bellidir; fakat Marksistfelsefe, ayrı nitelikte, bütünsel bir karakter taşır. Eğer Bolşevik Partizan'ın ve DHB'nin mantığını ilerletecek olursak, Marksizmin Hegel'den alınan ilkesini kavrayıp, Feuerbach'ınkinin kavranamadığı, Ricardo'dan alınanın kavrandığı, Fransız siyasal tarihinden alınanların kavranamadığı veya kavrama sürecinin sırayla devam ettiği sonucuna varılabilir. Marksizmin derece derece kavranması teorisi bundan başka hiçbir yere varmaz.

Bolşevik Partizan'ın kendisini "oportünistlerden ayıran temel" olarak gördüğü "miras"a yaklaşım, bir "ilk itiş" arama anlayışının en tipik göstergesidir. Çünkü, "temel" olarak kabul edilen düşüncelerin hiçbirine sahip çıkmıyor, ama gene de kendilerine bir ilk çıkış noktası bulmak zorunluluğunu duyuyorlar. Eğer sözü edilen "miras"a esas olarak sahip çıktıklarını söylerlerse şu hatırlatmayı yapmak zorunda kalırız: "ML ilkelerin kavrandığı ölçüde, bundan yola çıkarak Türkiye gerçeği bilimsel bir şekilde incelenmek, Türkiye devriminin program ve taktik sorunları çözülmek zorundadır." (Bolşevik Partizan'ın 1 Mayıs özel sayısı, 1983) Bu sözlerden de anlaşılıyor ki, Türkiye gerçeği bilimsel bir şekilde incelenmemiştir, program ve taktik sorunları çözülmemiştir. Oysa İ.Kaypakkaya bütün bu sorunlara kendi mantığı içerisinde bir çözüm getirmiştir. Hem bu getirilen çözüme yan çiziliyor, hem de "özde ML mirasa" sahip çıkılıyor, dahası, diğer örgütlerden ayrıldıkları temel olarak görülüyor. Bolşevik Partizan'ın 8. sayısında da aynı mantığa rastlıyoruz:

" Bizde, bugün, partinin yerine oturmuş, ilkeli ve temelli bir ideolojik-siyasi çizgisinin olmadığını; amacımızın öncelikle bunu yaratmak olduğunu; bunun için çalıştığımızı söylüyoruz." (Hariçten gazel üzerine, sf.37)

Eğer "yerine oturmuş, ilkeli, temelli bir ideolojik - siyasi çizgi" yoksa, sizi diğer akımlardan nitelik olarak ayıran ne? İ.Kaypakkaya'nın da mı yerine oturmuş bir çizgisi yoktu?

Bildiğimiz kadarıyla Bolşevik Partizan, Partizan'a muhalefet olarak doğmuştur ve kendine göre yeniden şekillenmiştir; peki bu süreci tayin eden ne? Ayrıca diğer hareketleri, özellikle de Partizan'ı durmadan ideolojik mücadeleye davet ediyorsunuz (Bolşevik Partizan'ın 9. sayısında Partizancıların ideolojik mücadeleden kaçtıkları özellikle vurgulanıyor) bu mücadelede siz hangi silahı kullanacaksınız. Silahlanmak için savaş çıkarılmaz, silahlanılır, silahla savaşılır. Eğer biz Marksist-Leninist ilkeleri kavrama konusunda samimiyiz diğerleri samimi değildir diyorsanız, bu sadece sizin birer iyiniyetli insan olduğunuzu gösterir, ama asla Marksist olduğunuzu değil. Hemen şunu da ekleyelim ki, ideolojik-siyasi çizginin yokluğundan bahsedilemez; her akımın, partinin veya grubun mutlaka bir çizgisi vardır; ama hangi sınıfın hizmetinde olduğu ayrı bir mesele. Çünkü örgüt bir eylemdir; eyleme yön veren de bir mantıktır; örgütün kendisi bir amaç haline gelse bile ortada yönlendirici bir mantık, bir çizgi vardır. Her eylemin bir felsefesi vardır; netlik bir felsefedir, eklektizm de; Monizm de bir felsefedir, düalizm de. Çizgisizlik de bir çizgidir, eylemdir, mantıktır. Yani çizgisizlikten sözedilemez. Çünkü, insan bir eylemde bulunuyorsa, ona yol gösteren bilincidir, (bilincin oluşumuna hangi faktörlerin etki ettiği ayrı bir sorun). Bilinç de insan eyleminin değişimine bağlı olarak —ki insan eylemini tayin eden, maddi hayatın üretim tarzıdır— değişmek zorundadır; ama her dönem, mutlaka bilincin aldığı bir şekil vardır. İşte kişinin, grubun veya partinin çizgisi, içinde bulunduğu andaki düşünce yapısıdır, olguları kavrayış ve çözüş yöntemidir. Bolşevik Partizan kendi ideolojik-siyasi çizgisini inkara kalkışırken aynı zamanda, insan eylemi ile bilinci arasındaki ilişkiyi de tersyüz etmektedir. İşin tuhaf yanı, bir yandan "miras"a sıkıca sahip çıkılırken, öte yandan kendi varlık temellerinin tümü inkar ediliyor. Geriye şu kalıyor: Marksist ilkeler öğrenildikçe, sorunların kerte kerte çözümü!
... nereye varır, orasını allah bilir.

Yepyeni bir tespitmiş gibi ikide bir öne sürülen "parti inşa sı" meselesinde de aynı mantığı görmek mümkün. Marksist-Leninist bir partinin olmadığı tespitini yapan Bolşevik Partizan kendi varlık temelini parti ile özdeşleştirerek, partinin 1. aşaması sonucuna varıyor. Burada da bir mantık bütünlüğü kurmaya çalışarak, birinci aşama da, ilkelerin kavranması süreci olarak adlandırılıyor. İlkelerin kavranması sürecinin ne zaman tamamlanacağı, ikinci aşamaya ne zaman geçileceği meçhul. Bu mantıkla herhalde bir toplantı veya konferansta Marksizmin ilkelerinin "tam" olarak kavrandığı sonucuna varılıp, ikinci aşamaya geçiş ilan edilir. Tabii ki bu sürecin uzunluğu veya kısalığı, örgütün örgüt olarak varlığını meşrulaştırma sürecine bağlı olacaktır. İşin başında Marksist yöntemden uzak kalındığından, örgütün proletaryanın tarihi rolünü gerçekleştirmede bir araç olma işlevi yadsınıp, amaç haline getirilme süreci hızlanacaktır. Bu momentte, teori de örgütün ihtiyacına göre şekillenecektir. Nasıl ki "miras" şimdilik tutulan dalsa, gövde genişledikçe, tutulacak yeni dallara ihtiyaç olacaktır. İşte size partileşme sürecinin esası! (Kahin değiliz ama, bu mantığın terkedilmemesi, kaçınılmaz olarak o noktaya götürecektir.)

Bakın Bolşevik Partizan kendisini, parti konusunda, diğer gruplardan nasıl ayırıyor:

> " Biz kendimizi bütün oportünist-revizyonist guruplardan BU KONUDA MARKSİZM-LENİNİZMİN BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI ÖĞRETİSİ Nİ KAVRADIĞIMIZ ÖLÇÜDE SAVUNMA VE UYGULAMA NOKTASINDA AYIRIYORUZ." (Bolşevik Partizan sayı 2, sf.16)
> ("12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta")

İşte size iri puntolarla yazılmış bir inci daha: Ne derin tahlil değil mi?! Parti konusunda da Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavradıkları ölçüde savunmaları, onları keskin Marksistler yapıyor. Ama 'sol' içerisinde hemen herkes Marksizm-Leninizme göre hareket ettiğini söylediğine göre, iri puntolarla yazılmış anlayışla onlar arasındaki fark ne? Herhalde Bolşevik Partizan'ın ölçüsü, yani kavrama derecesi biraz daha farklı! Gene de emin olamıyoruz, çünkü Bolşevik Partizan kendi tespit ettiği "Marksist olmanın derecesini ölçme aletinin adını" bir türlü söylemiyor!

Marksist-Leninist ilkeleri fetişleştirme konusunda epeyce mesafe katedilmiş olduğundan, parti konusunda da Marksist-Leninist ilkenin savunulduğu (pardon! kavrandığı ölçüde) söylenmekle, sağlam bir zemin yaratıldığı zannediliyor. Ama temel çürüktür. Çünkü kavramanın derecesi belli değildir; eğer kavramanın derecesi çok zayıf çıkarsa (ki herhalde hataları kavrama süreci ilerledikçe bu derecenin durumu da ortaya çıkar), bu demektir ki, ilkeyi tam olarak savunma derecesine gelmek için daha çok ekmek yenecek! Diğer konularda olduğu gibi, Marksizm-Leninizmin parti konusunda da öyle hazır reçeteleri yoktur. Marks, proletaryanın tarihsel fonksiyonunu ortaya koymuştur. Örgüt anlayışı da bu fonksiyonun kapsamı içerisindedir. Lenin ise, proletaryanın tarihi fonksiyonuna uygun örgüt anlayışının temellerini atmıştır, bizzat canlı örneğini yaratmıştır. Proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesi örgütlü eylemin dışında mümkün değildir. Örgüt ve mantık birbirine sıkıca bağlıdır. Örgütlenme genel mantığın somut bir göstergesidir. Sözün kısası, her ülkede geçerli olacak bir örgüt reçetesi yoktur. Sadece bu konuda da farklı yöntemler vardır. Ayrıca, parti ilkesinin kavrandığı ama diğer bazı ilkelerin kavranmadığı şeklinde bir sav da mantıklı değildir. İlkeler yöntemin birer unsurudur. Yöntem, ilkelerin, çeşitli konular daki ifadelendirilmesidir. Çeşitli ilkelerin laf olarak tekrarlanması, yöntemin bir bütün olarak kavrandığını göstermez. (Marksist-Leninistliği dilinden düşürmeyen 'sol' hareketin bir bölümü emperyalizm, devlet vs. konularında ilkelerin kavrandığını iddia eder, ama gene de "üç dünya teorisi" gibi teorileri savunmaktan geri durmaz. Dünyayı değerlendirirken "üç dünya teorisi" esas, lafa gelince Marksist-Leninist ilkeler) Marksizm-Leninizmin mantık bütünlüğü kurulmadan da, Marksist bir örgüt inşa edilemez. O zaman iş mantık sorununda düğümlenmektedir. Bolşevik Partizan'ın bu konuda söylediği de bilinemezciliğin açık bir örneğinden başka bir anlam taşımıyor. Bunalımın derinliğini gizlenmesi, izlenen yolun mantıki sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Devrimci hareketin içerisinde bulunduğu çözümsüzlüğü aşabilmek veya oraya doğru yönelebilmek için, öncelikle çözümsüzlüğün kaynağına yönelmek gerekir. Proletarya partisinin olmadığı sadece bir sonuçtur. Bu sorun köklü bir şekilde kavranmadığı sürece partinin yokluğu, sadece, kendisi parti olmayanların, veya henüz parti olmayanların iddiası olarak kalacaktır. Kendi kendini parti ilan ettiğinde ise sorun bitecektir. Bu bakımdan, şimdiye değin alışılageldiği üzere kurulan partilerden farklı, hem de nitelik olarak bir yol izlemek zorundur.

Öncelikle şu saptamayı yapalım ki, Türkiye'de Marksist bir hareket yok. Oysa Marksizm-Leninizm adına hareket ettiğini söyleyen, onun birtakım ilkelerinin kuranı-kerim gibi her adım başı tekrarlayan sayılamayacak kadar çok grup var. Şimdiye dek Marksizm-Leninizmin adı yayıldı, onun devrimci özü, yöntemi bir kenara bırakıldı; belli ilkeleri kalıplaştırılarak kendiliğindenciliğe, ekonomizme ve maceracılığa cila olarak kullanıldı. Bu yerleşik düşünce biçimi varlığını koruyor. Bu düşüncenin yıkılması oldukça zor bir iş. Marksist-Leninist bir hareketin yaratılması için, bu engelin güçlü bir darbeyle yıkılması, Marksizm-Leninizmin yönteminin açığa çıkarılması zorunlu. Marksist-Leninist teorik bir temel atmanın tek çıkış yolu budur.

Toplumun gelişim dinamiğinin ortaya konması ve çeşitli sınıfların hareketlilik düzeylerinin tespiti ancak, şimdiye dek kalıplaşmış düşüncelerle hesaplaşma süreci içerisinde mümkündür. Ekonomik, siyasal ve toplumsal koşulların analizi burjuvazinin fikir üretim mekanizmasına karşı proletaryanın özüne uygun fikirlerin konması ve bunun propagandası ve aynı zamanda bunun sürekliliğinin sağlanması — işte Marksist-Leninist bir örgüte doğru gitmenin yolu. Bir başka deyişle Marksist-Leninist yöntemin, yani Diyalektik Materyalizmin ışığında, günümüz koşullarını analiz ederek, bilimsel bir teorik çerçeve oluşturmak gerekli. İlkelerin tekrarı değil, olguların çözümü esastır; olguların çözülüp çözülmediği veya nasıl çözüldüğü ise mantığın en somut göstergesidir. Marksizmin devrimci özünün esası, sürecin bilimsel bilgi ışığında çözümünü ön görür, pratikten kopuk düşünce skolastizmdir.

Marksist-Leninist bir mantığa sahip olup olmamak sorununa gelince, bu ulusal çerçeveli bir sorun değildir. Yani bu konudaki gerilik, ters kavrayış ülkenin ekonomik koşullarıyla ve ya mirassızlıkla açıklanamaz. (Ama ne yazık ki yapılan bütün "özeleştiri"lerde, "hareket gençti", "daha fazlası beklenemezdi" vs. deyip hatalar erdemleştirilmektedir.) Çünkü Marksizm evrensel bir teoridir, yöntemdir. Bunun kavranması sorunu sübjektif bir olaydır. Teorinin öğrenilmesi ise meselenin sadece bir yanıdır; bir teoriyi bilmek, o mantığı özümlemek ve savunmak anlamına gelmez. Teorinin pratik eyleme yol göstermesi gerekir; tabii teorinin kendisi de bu süreçte zenginleşir, daha kapsamlı hale gelir. Teorinin pratik olguları ne derece çözümleyebildiği, olguların iç çelişkilerini ve dinamizmini ne derece ortaya koyabildiği sorunu, pratik adımların yönünü tayin eder. Proleter alternatifi yaratma sorununa bu bağlamda bakmak zorunluluğu vardır.

Kapitalizmin kendini yeniden üretme olayına bağlı olarak, burjuvazinin fikir üretimi de sürekliliğini korur. Burjuvazinin ideolojik yapısını oluşturan fikirler, koşulların değişimine göre toplumsal olguların iç çelişkilerini ve gelişim dinamiğini gözardı edici, onun üstünü örtücü bir işlevi yerine getirir. Olguların iç bağıntılarının ve gelişim dinamiğinin, açıkça hiçbir şey katılmaksızın ortaya konması ise proletaryanın sınıf karakterinin gereğidir. Burjuvazinin yeni fikirler le toplumun tüm kesimlerini etkileme ve yönlendirme faaliyeti sürekliliğini korurken proleter cephede bir boşluğun doğması, bir başka ifadeyle, burjuvazinin fikirleriyle boy ölçüşebilecek ve bu anlamda da sürecin net olarak görülmesini sağlayacak ciddi bilimsel bir çabanın olmayışı, kapitalizmin ömrünün uzatılmasından başka bir sonuç doğurmayacaktır. İşte günümüzde böyle bir boşluk mevcuttur. Bu boşluğu doldurmanın yolu, Marksist-Leninist yöntemin ışığında, günümüzdeki sorunlara ışık tutmak ve proletaryanın mücadele sürecini ileriye doğru götürmektir.

Türkiye "sol" hareketinde Marksist yöntemin kavranması konusunda ciddi bir adım atılamadığından daha ziyade Marksizm-Leninizmin bazı ilkelerinin söz olarak tekrarından öteye geçilemediğinden, sorunları kavrayışta, ampirik yaklaşımı aşamamıştır. Daha ziyade sorun olarak ele alınan şeyler küçük burjuvazinin ve köylülüğün esas hedeflerinin çözümü çerçevesini aşmamaktadır. Özellikle bugün ciddi bir şekilde ele alınması ve çözümü enternasyonalist bir karakter taşıyan Sosyal-emperyalizm, sosyalizmin inşası ve emperyalizmin günümüz koşullarındaki yeniden üretim sürecinin devamı ve buna bağlı olarak da, burjuvazinin yeni taktiklerine karşı sağlam proleter taktiklerin oluşturulması v b. gibi konular bir kenara bırakılarak, sözde "köklü" çözümlere yönelinmiştir. Ayrıca Türkiye'nin gelişim dinamiğine yaklaşımda da tam bir açmazın içerisine sürüklenilmiştir. Hala, ülkede kapitalizm gelebilir mi gelemez mi, mücadele kırlardan mı yoksa şehirlerden mi başlamalı; milli görevler mi öncedir yoksa demokratik görevler mi vb. türündeki tartışmalar işin odağını oluşturmaktadır. Demokratik devrim ile Sosyalizm arasındaki ilişki sorununda ise, sosyalizm bir kenara bırakılıp, demokratik devrim mutlaklaştırılmıştır. Tabii ki proletarya-burjuvazi çelişmesi de, aynı kafayla, tali bir çelişme olarak ele alınabilmektedir. Bu mantıkla demokratik devrimin sorunlarından ötesini görmek mümkün değildir. Demokratik görevleri sosyalist görevlere tabi kılmak mümkün değildir. İşte bu bağlamda, ülke "sol" hareketinin karakteristik çizgisini, demokratik devrimciliğin oluşturduğunu söylemek hiç de abartma olmaz. Marksizm-Leninizmde mokratik görevlerin cilası haline getirilmiştir.

Marksist bir devrimciler örgütünün yaratılması, herşeyden evvel, bütün hatları ile yerleşmiş bu mantığı aşmakla mümkün -

dür. Bu da, Marksist bilgi teorisinin ışığında gündemdeki olguları çözümleyerek, her alanda burjuvaziye karşı sürekliliğini koruyabilen bir mücadele cephesi açarak gerçek haline gelebilir. Sorunun esası, proletaryanın bilincini karartan, çeşitli türden burjuva düşüncelerinin niteliğini, bizzat olguların gerçek durumlarını ortaya koyarak açığa çıkarmaktır. Bu tabii ki üstün bir teorik formasyonu gerektirir, soyutlama gücünü gerektirir. Bundan dolayı, Marksist-Leninist yöntemin özümlenmesi için gösterilecek çaba günümüz koşullarında tayin edici bir öneme sahiptir.

Marksist-Leninist yönteme sahip olunup olunmadığının ölçütü de, burjuvaziye alternatif bir politikanın oluşturulup oluşturulamadığına, yine aynı bağlamda, proletaryanın yolunun açılıp açılmadığına veya bu mantıkla sürece müdahale edilip edilmediğine bağlıdır. Ama sürece birdenbire müdahale etmek elbetteki mümkün değildir, fakat bu yönde sağlam adımlarla ilerlemek, gerçek anlamda bir müdahaleye yol açacaktır. Bugün önemli olan, bu yönelime sahip olunup olunmadığıdır. Ama şunu da açık-seçik görüyoruz ki, proletaryanın tarihi misyonu kavranamamış ve sorunların çözümü konusunda da tam bir açmazın içine düşülmüştür. Marksist-Leninist yöntemin çeşitli şekillerde inkarı Marksist-Leninist ilkeleri savunma çığlıklarıyla atbaşı gitmiştir. Kimi zaman proletaryanın özüne yabancı olan "miras"lara kılıf olarak geçirilmiş, kimi zaman da, uluslararası planda savunulan çeşitli türden burjuva teorileri Marksizm-Leninizm ilkeleri şiarıyla süslenmiş, neticede her zaman Marksizm-Leninizmden uzak düşülmüştür.

Komünistler, demokrasi mücadelesinin mirasına da sahip çıkarlar, ama meselenin özü bu değildir; asıl sahip çıkılması gereken "miras" Marksizm-Leninizmin yöntemidir. Bu yöntem ile ulusal ve uluslararası planda, proletaryanın önündeki engellerin temizlenmesi yönünde atılacak adımlar, Marksist bir hareketin oluşum sürecini tayin edecektir. Parti ise bu gelişimin bir üst biçimidir; koşulları sürekli değiştiğinden ve değişime göre yeni analizler getirmek, yeni görevler saptamak anlamında ise parti bahsedilen sürecin bir evresidir. Partinin kendisi ise hiçbir zaman en üst biçimine ulaşamaz ; ulaştığı an parti olma niteliğini kaybeder. Yani parti olarak işlevi bitmiştir. Çünkü partinin en yetkin biçimi, sınıfsız topluma geçişe tekabül eder. Bu bakımdan, partinin birinci aşaması şudur; ikincisi şudur diyerek sözde orijinal tespitlere girişmek işi bulanıklaştırmaktan başka bir işe yaramaz.Teşekkül etmiş bir partiyi, on aşamaya bölmek mümkündür, iki aşamaya bölmek de. Fakat oluşmamış bir partiden bahsedilirken öyle hazır reçeteler sunmak, hiç de mantıklı bir yol değildir. Asıl tehlikesi de durumu kotarmanın teorisi haline getirmektir.

Mesele parti şöyle kurulur, böyle kurulur tartışması değildir; mesele proletaryanın önünü kararten teorik engellerin aşılması anlamında bir alternatifin yaratılması yönünde adımlar atmaktır. Partinin sağlam bir teorik temeli üzerinde hareket ettiği bir zemin olmalıdır. Bu teorik temel de, Marksist-Leninist yöntemin ışığında, mevcut sorunların analizi çerçevesinde oluşacaktır. Çalışmayı salt akademik bir çaba olarak düşünmemek gerekir. Teorik sorunların çözümü ve proletaryanın yolunun aydınlatılması ancak ve ancak örgütlü bir çalışmayla mümkündür. Araştırma-inceleme, propaganda, örgütleme faaliyetinin bütünlüğü sağlanmadan, ileri adımlar atmak olanaksızdır. Ama işin başında Marksist-Leninist yöntem hakkında şüphe duyulursa (ki Marksist-Leninist ilkeler edebiyatının altında yatan budur) hedef taştan kaybolur. Bunun gideceği yer ise, örgüt fetişizminin iyice derinleştirilmesidir. Bundan çıkış yolu Marksist yöntemin üzerine çöken kara dumanı yırtıp atmaktır.

Aralık 1983

(*) Aslında yazıda tüm olarak Bolşevik Partizan üzerinde durmak istedik, ama yaklaşım benzerliği o kadar net ki, DHB'nin mantığına da kısaca değinmeden edemedik.

(**) "TKP/ML Hareketi" de kendi geçmişini değerlendirirken, Bolşevik Partizan'ın kendisi hakkında söylediği "hataları" benzer bir şekilde dile getiriyor. (Bkz. Proleter Devrimci Partinin Yolu sayı:5)

(***) Bolşevik Partizan'ın "miras"ı değerlendirirken, hangi ilkelerin savunulup hangilerinin savunulmadığı konusunda bir değerlendirmeye raslamadığımızdan, bugünkü savundukları ile "miras" olarak kabul ettikleri şey arasındaki çelişkiden hareketle konuyu açıklamaya çalışıyoruz."

Önce yazıdaki temel sorunlar; yazı ile temel ayrılık noktalarımız üzerinde duralım.

1. VAROLAN DURUMUN DEĞERLENDİRİLMESİ; YA DA "HASTALIĞIN TEŞHİSİ"NDE AYRILIK

Yazı okunduğunda ilk bakışta varolan durumun değerlendirilmesinde yazı ile bizim aramızda bir birlik olduğu sanılabilir. Öyle ya, biz de, yazı da – sadece biz ve yazı değil, kendini bilmez, hayal aleminde yüzen dar bir kesim dışında bütün sol — "devrimci hareket içinde.. derin bir buhranın varlığı"ndan sözediyoruz.

Durumun değerlendirilmesi noktasında **kavram düzeyindeki bu birlik**, buhran kavramının içeriği doldurulmaya ve buhrandan çıkış yolu, yöntemi tartışılmaya başlandığı andan itibaren ortadan kalkıyor. Özellikle "tedavi yöntemleri" tartışmasında (ya da buhrandan çıkış yolu-yöntemi tartışmasında) söylenenler, hastalığın teşhisinde de lafta birleşilse bile gerçekte bir birlik olmadığını belgeliyor.

Şimdi var olan durumun değerlendirilmesi (veya hastalığın teşhisi) konusunda yazıda söylenenlere bağıntı içinde bakalım. Bu konuda yazıda savunulan temel tezler şunlar:

— "Devrimci hareket içinde derin bir buhran var..."

— "Bunalıma karşı farklı tondaki tepkiler şimdiye kadar salt tepki olarak kaldı ve çözümsüzlükte iyice kronikleşti. Burjuva bilincinin sınırlarını aşamayan çeşitli türdeki düşünceler yerleşik bir karakter kazanmış olduğundan ve aynı zamanda da bunu aşma yönündeki uğraşılar daha ziyade olgunun görünen yanına bel bağladığından, genel mantığa yönelmediğinden mevcut durumu aşmak kolay olmayacaktır."

— "..Yerleşik düşünce biçimi skolastizmdir..."

— "Türkiye'de Marksist bir hareket yok. Oysa Marksizm-Leninizm adına hareket ettiğini söyleyen, onun birtakım ilkelerini kuranı-kerim gibi her adım başı tekrarlayan sayılamayacak kadar çok grup var. Şimdiye dek Marksizm-Leninizmin adı yayıldı, onun devrimci özü, yöntemi bir kenara bırakıldı, belli ilkeleri kalıplaştırılarak kendiliğindencilige, ekonomizme ve maceracılığa cila olarak kullanıldı. Bu yerleşik düşünce biçimi varlığını koruyor."

— "Türkiye "sol" hareketinde Marksist yöntemin kavranması konusunda ciddi bir adım atılamadığından daha ziyade Marksizm-Leninizmin bazı ilkelerinin söz olarak tekrarından öteye geçilmediğinden, sorunları kavrayışta, ampirik yaklaşımı aşamamıştır."

Yazıda bu konuda söylenenler bunlar. Ve bunlar hiçbir yanlış anlamaya meydan bırakmayacak açıklıkta, berraklıkta sözler. Yazıya göre,bugün "devrimci hareket"(*) olarak adlandırdığı hareket içinde bugüne kadar hakim olan şey "burjuva bilincinin sınırını aşmayan düşüncelerdir."

Yerleşik düşünce biçimi skolastizmdir. Esas sorun "belli ilkelerin kalıplaştırılarak" "söz olarak tekrarından ileri geçilmemesi"dir. Ve "bugün Türkiye'de Marksist hareket yoktur."

İşte teşhis budur.

Biz bu teşhisle kökten ayrılıyoruz. Önce biz bugün Türkiye'de devrimci hareket değil ama "Marksist hareket" içinde hakim ve yerleşik olanın "burjuva bilincinin sınırını aşmayan düşünceler" olduğu tespitini reddediyoruz. Eğer sorun Marksist-Leninist hareket dışındaki devrimci hareket ise; o zaman bu hareket içinde "burjuva bilincinin sınırını aşmayan düşünceler"in hakimiyeti normaldir. Komünist, Marksist-Leninist olmayan devrimci hareketlerin ideolojisi burjuva ideolojisidir. Bu noktada yazar sorunu "devrimci hareket" biçiminde mümkün olduğunca geniş tutarak, gerçek sorunun tartışmasından kaçmaktadır. Genel olarak alındığında; "devrimci hareket"in tümü açısından ele alındığında, hakim olanın Marksist-Leninist hareket olmadığı, bu anlamda yerleşik olanın bugün yalnızca Türkiye'de değil, dünya çapında da burjuva düşünceleri olduğu tartışılmaz bir gerçektir. Ama bu gerçeğin yinelenmesinin bizim tartıştığımız bağıntıda hiçbir işlevi yoktur. (Tabii eğer Marksist-Leninist hareketi de devrimci hareket içinde ele alma, böylece onu yok sayma işlevi gördürmek için kullanılmıyorsa. Ki bağıntı içinde ele alındığında, işlevin bu olduğu görülüyor. -YN) Marksist-Leninistler açısından sorun genel olarak devrimci hareketin buhranından çok ve önce, "Marksist-Leninist hareketin" buhranı ve bundan çıkış yoludur. Yazı da esasta bunu tartışma iddiasındadır. O halde "devrimci hareket" genellemesi, bu tartışma bağıntısı içinde yersizdir.

Soruna böyle yaklaşıldığında; yani genel olarak sınırları yazı tarağından açıkça belirtilmemiş olan, bu anlamda ne idüğü belirsiz bir "devrimci hareket" değil de; sınırları berrakça çizili "Marksist-Leninist hareket" açısından yaklaşıldığında hakim olanın "skolastizm", "belli ilkelerin kalıplaştırılarak" "söz olarak tekrarından ileri geçilmemesi" tespiti de bütünüyle yanlış bir tespit, hastalığın yanlış bir teşhisidir. Hayır, Marksist-Leninist hareket açısından; yalnızca Türkiye

deki Marksist-Leninist hareket açısından değil, aynı zamanda bütün dünyadaki Marksist-Leninist hareket açısından hakim olan "skolastizm", "belli ilkelerin kalıplaştırılarak" "adım başı kuranı-kerim gibi tekrarlanması" değildir. **Hayır, hakim olan**, modern revizyonistlerin Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili ilkelerine karşı giriştiği haçlı seferinde; onların bu ilkeleri çarpıtmalarına karşı bu **ilkelerin tutarlı bir şekilde savunulmamış olmasıdır.** Ve yer yer, gerçekte **Marksizm-Leninizmin** ilkesi olmayan birtakım görüşlerin, Marksizm-Leninizmin "üst aşamaya yükseltilmesi" olarak savunulmuş olmasıdır. Marksizm-Leninizmin (Sınıf Mücadelesi-Sosyalizm bilimi alanındaki) ilkelerine saldırırken modern revizyonistler bu işi "dogmatizme" karşı mücadele adına yapıyorlardı. Onlar gerçekte içinde bulunulan anda gerçek tehlike olmayan bir sapmaya karşı mücadele maskesi altında revizyonizmlerini gizlemeye, haklı çıkarmaya çalışıyorlardı.

Onların "dogmatizme" karşı mücadelesi, gerçekte Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerine karşı mücadele; Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasını "dogmatizm" olarak gösteren bir mücadele idi.

Şimdi "Yöntem üzerine" yazısı da Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili ilkelerinin savunulmasını korkunç derece de küçümseyen; esas tehlikeyi "skolastizm", "belli ilkelerin kuranı-kerim gibi adım başı tekrarlanması" olarak görüp gösteren tavrı ile modern revizyonistlerin — "dogmatizme" karşı mücadele dönemindeki — konumuna benzer bir konumdadır.

Biz kesin bir şekilde şunu söylüyoruz: Marksist-Leninist hareketin esas hatası "ilkeleri kuranı-kerim gibi tekrarlamak", bu anlamda ilkeleri laf düzeyinde de olsa savunmak değil; **İLKELERİ** (yanlış anlamaya meydan vermemek için bir kez daha söyleyelim: Burada ilkelerden anladığımız, Marksizm-Leninizmin diyalektik bir yöntem, materyalist bir bakış açısı ile; ve Marksist Ekonomi Politik biliminin de ışığında, sınıf mücadelesi konusunda ortaya koyduğu ilkelerdir) **YETERİNCE VE TUTARLI BİR ŞEKİLDE KAVRAYIP, HER TORLO ÇARPITMAYA KARŞI SAVUNMAMAKTIR !**

2. BUHRANDAN ÇIKIŞ YOLU / YÖNTEMİ YA DA MARKSİZM-LENİNİZM YALNIZCA BİR YÖNTEM MİDİR ?

oooooooooooooooooooooooooooooooooo

Hastalığın teşhisinde ayrılığın, tedavi konusunda ayrılığı beraberinde getireceği açıktır.

Hastalığı Marksizm-Leninizmin ilkelerinin her türlü çarpıtma ya karşı yeterince ve tutarlı bir şekilde kavranıp savunulmadığı olduğunu söyleyenler; yani bizler, Marksizm-Leninizmin kavranılması ve savunulması çalışmamızda **merkeze** onun sınıf mücadelesi ile ilgili ilkelerini koyuyoruz. **Biz mücadelemizi öncelikle** Marksizm-Leninizmin ilkelerinin tanınmaz hale getirilmesine; revizyondan geçirilmesine, **REVİZYONİZME karşı yöneltiyoruz.** Ve Marksist-Leninistlere de bunu yapmalarını öneriyoruz.

Hastalığı "skolastizm" olarak tespit edenler; "ilkelerin kuranı-kerim gibi tekrarlarması olarak" görenler; mücadeleleri ni öncelikle "skolastizm" dedikleri şeye yöneltiyorlar.

Mesela biz, Marksizm-Leninizmin "Parti" konusundaki görüşlerini revizyonist-oportünist çarpıtmalara karşı savunduğumuz zaman; bu, "ilkelerin kuranı-kerim gibi tekrarlanması" anlamına geliyor. Yazının yazarı bu durumda şunları söylüyor:

> " Mesele parti şöyle kurulur, böyle kurulur tartışması değildir. Mesele proletaryanın önünü karartan teorik engellerin aşılması anlamında bir alternatifin yaratılması yönünde adımlar atmaktır."

Burada yazarın "sorun bu değildir" dediği şey; Marksizm-Leninizmin Parti konusundaki öğretilerinin savunulup savunulmaya cağı; bu ilkelere dayalı olarak parti inşasına girişilip girişilmeyeceği sorunudur! Başka birşey değil!

Eğer birileri çıkıp da, Marksizm-Leninizm adına mesela iki aşamalı parti inşasının "yalnızca kapitalist ülkelere özgü" olduğunu iddia ediyorsa; eğer birileri çıkıp Marksizm-Leninizm adına artık partinin "işçi sınıfı partisi" değil, bütün halkın partisi haline geldiğini iddia ediyorsa; eğer birileri çıkıp Marksizm adına, Leninizmin demokratik merkeziyetçilik ilkesinin "Rusya'nın despotik yapısı sonucu" Marksizmin deformasyonu olduğunu iddia edebiliyorsa; eğer birileri çıkıp parti içinde iki çizginin barış içinde birarada yaşayacağını ilan ediyorsa, eğer birileri çıkıp işçi sınıfının öncülüğünü ideolojik öncülük ile sınırlayan görüşleri Marksizm-Leninizm adına savunuyorsa, vs. vs., **o zaman Parti konusunda yapılacak ilk iş**, Marksizm-Leninizmin parti konusundaki öğretileri ni (ki bu öğretiler Marks, Engels, Lenin ve Stalin tarafından diyalektik materyalist bakış açısı ve yöntemle işçi sınıfının mücadelesinden çıkarılmış, pratikte doğruluğu onlarca kez ispatlanmış, ilkeleşmiş öğretilerdir) öğrenme, kavrama; bunları her türlü çarpıtmaya karşı savunma; partiyi bu öğretiler temelinde inşaya girişmektir.

Yazar için sorun böyle değildir. Onun "daha mühim" işleri var dır. "Parti şöyle kurulur, böyle kurulur tartışmasını bırakın!" Peki bırakalım! Ya ne yapalım?! "Proletaryanın önünü karartan teorik engellerin aşılması anlamında bir alternatifin yaratılması (Breh breh, ne laflar! Daha basit söylese herhal de pek şatafatlı olmamasından korkuyor. -YN) yaratılması yönünde adım atın!" Bu pek bilimsel(!) tespitin sahibine sormak gerek: Yukarda parti öğretisi konusunda bir dizi çarpıtma saydık. Bunların tümü bugün Marksizm-Leninizmin parti öğretisi adına, Marksizm-Leninizm; ya da Leninizme karşı Marksizm adına savunuluyor! Bunlar proletaryanın önünü karartan "teorik" engeller değil mi? Proletarya kendi öncü örgütünü yaratma mücadelesinde bu engelleni nasıl yıkacak? Parti konusunda Marksist-Leninist ilkeleri tutarlı bir şekilde savunarak değil mi? Bu soruya çok bilimsel yazarımızın cevabı açık ça ve kocaman bir "Hayır!"dır! Ona göre sorun şöyledir:

> " Partinin sağlam bir teorik temeli üzerinde hareket ettiği bir zemin olmalıdır. Bu teorik temel de Marksist-Leninist YÖNTEMİN IŞIĞINDA MEVCUT SORUNLARIN ANALİZİ ÇERÇEVESİNDE OLUŞACAKTIR!"

Önce dikkat edilsin: Yazar burada tartışma bağıntısında oportünist bir yöntemle konuyu değiştirmektedir. Bir satır önce tartıştığı konu Parti inşa etmede Marksist-Leninist öğretinin Parti konusunda ortaya koyduğu ilkelerin savunulup savunulmaması konusudur. Bu konuda "Parti şöyle kurulur-böyle kurulur" tartışmasını gereksiz gördüğünü (bunun sorun olmadığını) açıklamaktadır. Tam da bu konuda ne yapılması gerektiği sorusuna cevap vermesi gereken noktada; konuyu değiştirmekte, genel bir "Partinin teorik temeli" (Partinin Parti konusundaki görüşleri - bu konudaki temeli değil; genel bir "teorik temel". -YN) noktasına kaymaktadır. Ama bu onun ikincil hatasıdır.

Esas sorun bu noktada verdiği cevapta yatmaktadır. Eğer genel olarak "partinin teorik temeli ne olmalıdır" sorusu soruluyorsa; Marksist-Leninistlerin buna vereceği bir tek cevap vardır: Marksizm-Leninizm! Bütünlük içinde Marksizm-Leninizm bilimi!

Yazarın böyle bir soruya verdiği cevap ise değişiktik: Partinin teorik temeli bir bütün olarak Marksizm-Leninizm bilimi, Marksist-Leninist teori değildir! Hayır!

Partinin teorik temeli "Marksist-Leninist yöntemin ışığında" (Dikkat edilsin: Marksizm-Leninizmin değil; **yalnızca Marksist-Leninist yöntemin ışığında!** Marksizm-Leninizmde yazar yöntemden başka alınmaya değer birşey bulamamaktadır. Ve bu çok bilimsel pozlarda Marksizm-Leninizm adına yapılmaktadır. Skolastizme karşı mücadele; işte bu biçimlere bürünmektedir)"mevcut sorunların analizi çerçevesinde oluşacaktır."

Yazar açık bir biçimde Marksist-Leninist teorinin bütünlüğünü bozmakta; **Marksizm-Leninizmden yalnızca onun yöntemini** almayı kabul etmektedir. Bu Marksizm-Leninizmi bir yöntem derekesine düşürmekle birdir. Nitekim yazar yazı içinde bu konuda şu berrak tespitleri yapıyor:

— "Marksizm, toplumsal olguların evrimini gerçek iç bağıntıları ve tarihi gelişimi içerisinde değerlendirmeyi ve toplumun gelişim dinamiğini açığa çıkarmayı öngören bir BÜTÜNSEL TARİH TEORİSİDİR, BİR YÖNTEMDİR! MANTIK BÜTÜNLÜĞÜDÜR!"

— "MARKSİZMİN BÜTÜNSEL BİR MANTIK, BİR YÖNTEM OLDUĞU bir kenara bırakılırsa ister istemez belli kalıplarda donmuş ölü bir ilkeler yığını ile karşılaşırız."

— "Marksizm bütünlüklü bir yöntem, bakış açısı olarak kavranmayınca, fetişleştirme yolu seçiliyor..."

— "MARKSİZM BİR YÖNTEMDİR."

— "KLASİK ALMAN FELSEFESİ, KLASİK İNGİLİZ EKONOMİSİ (Ekonomi-politiği olsa gerek; bkz. Marks-Engels-Marksizm, s.18 -YN) ve FRANSIZ SİYASAL EDEBİYATI ("Genel olarak Fransız devrimci öğretileri ile birleşmiş olan Fransız sosyalizmi" olsa gerek; bkz. MEM, s.18. -YN) MARKSİST YÖNTEME (Marksizme değil -YN) VARAŞIN ÜÇ SACAYAĞIDIR!" (Yazarımız geçerken "zavallı Lenin"i düzeltiveriyor! -YN)

— "Evet, Ricardo'dan Hegel'den, Feuerbach'tan bazı temel düşünceleri alınmıştır, hangi düşüncelerin alındığı da bellidir. Fakat Marksist felsefe (Marksizm değil... yalnızca Marksist felsefe -YN) ayrı nitelikte bütünsel bir karakter taşır."

— "Şimdiye dek Marksizm-Leninizmin adı yayıldı, onun DEVRİMCİ ÖZÜ, YÖNTEMİ BİR KENARA BIRAKILDI."

— "Marksist-Leninist yöntemin özümlenmesi için gösterilecek çaba günümüz koşullarında tayin edici öneme sahiptir."

Bütün bu söylenenlerdeki tüm saçmalıklar üzerinde durmak uzun sürer. Biz öze, esasa bakmakla yetinelim. Öz; esas şudur: Ya zara göre Marksizm-Leninizm eşittir diyalektik materyalizm - dir. Marksizm-Leninizm bir yöntemdir!

Biz Marksizm-Leninizmin ne olduğu sorusuna Marksist-Leninist klasiklerimizin ağzından cevap verelim:

Lenin'e göre, "Marksizm, Marks'ın görüş ve öğretilerinin sis temidir." (MEM s.18) Marksizmin "üç kaynağı ve üç ögesi" var dır.

Marksizmin üç kaynağı "Klasik Alman felsefesi, klasik İngiliz ekonomi politiği, ve genel olarak Fransız devrimci öğretileri ile birleşmiş olan Fransız sosyalizmi"dir. (MEM, s.18) "Onun öğretisi felsefenin, ekonomi politiğin ve sosyalizmin en büyük temsilcilerinin öğretilerinin doğrudan ve dolaysız bir devamı olarak doğmuştur." (MEM, s.86)

Marksizmin üç ögesi vardır:

Marksist Diyalektik Materyalizm; Marksist Ekonomi Politik; ve Marksist Sınıf Mücadelesi öğretisi! (Bkz."Marksizmin Üç Kaynağı ve Üç Ögesi" yazısı)

Marksizm kesinlikle bunlardan biri veya ikisi değil; bunların tümüdür!

Lenin'de Marksizmi, onun bir ögesi olan "Marksist Diyalektik Materyalizm" ile eşitleme saçmalığı yoktur.(**)

Ama bu saçmalığı yapan yazarımız, saçmalığına şahit arama çabası içinde, Lenin sanki bu saçmalığı yapmış gibi göstermeye çalışıyor. Lenin'den şu alıntıyı yapıyor:

" Marksistler, Marks'ın teorisinden yalnızca onun toplumsal ilişkileri açıklamak için mutlaka gerekli olan son derece değerli yöntemlerini hiçbir koşula bağlamadan almakta ve bu nedenle de ilişkiler konusunda yargılarının ölçüsünü soyut şemalarda, buna benzer saçmalıklarda değil, bu yargının doğruluğunda ve gerçeklere uygunluğunda bulmakta dırlar."

Biz daha önce bu alıntı konusunda tavır takındık. O tavrı bir kez de burada yineleyelim:

Bu alıntıdan oportünist ve revizyonist unsurlar Lenin'in Marx tan yalnızca yöntemi almayı savunduğu sonucunu çıkartıyorlar. Alıntıyı dikkatle okuyan her kişi, Lenin'in bunu savunmadığı nı; yöntemleri alma noktasında, Marksistlerin "hiçbir koşula bağlamadan" bu işi yapacaklarını savunduğunu görür. Bu, Mark sistlerin yalnızca yöntemleri değil, onun dışında daha bir di zi öğretiyi de — yöntemlerin tersine — belli şartlara bağlı olarak alıp savunacakları anlamına gelir. Nitekim Lenin, Sta lin ve Marksist-Leninistler öyle de yapmışlardır. Onlar yalnızca yöntemi (Lenin'in burada yöntemden anladığı Diyalektik Materyalizmdir) kayıtsız-koşulsuz almışlar; diğer öğretiler konusunda ise şartların değişikliği gerektirdiği noktalarda değişiklik yapmışlar, Marksist-Leninist teoriyi geliştirmişlerdir.

Marksizmi salt Diyalektik Materyalizme indirgemeye çalışan - lar; Marksizmi salt diyalektiğin belli kanunlarına indirgeme ye çalışanlar, gerçekte onun devrimci özüne karşıdır.

Lenin Marksist teorinin bu şekildeki yorumcuları hakkında şun ları söylemektedir:

" Marksizm, onların yorumladıkları biçimde, hemen hemen mal sahibinin emeğine dayanan kişisel mülkiyetin kapitalist dü zende nasıl bir diyalektik gelişmeye uğradığı, nasıl kendi kendini inkara dönüştüğü ve daha sonra toplumsallaştırıldığı öğretisine indirgenmiştir. Ve ciddi bir tavırla, Marksizmin toplumbilimsel yönteminin bütün belirli özel - liklerini, SINIF MÜCADELESİ ÖĞRETİSİNİ ve ARAŞTIRMANIN DOĞ RUDAN DOĞRUYA AMACINI, yani proletaryanın bunları kaldırmasına yardımcı olmak için, bütün uzlaşmaz çelişki ve sömürü biçimlerini açığa çıkarma amacını bir kenara bırakarak, Marksizmin bütün içeriğinin bu 'şema'da yattığını ka bul etmişlerdir." (Lenin, "Halkın Dostları Kimlerdir?", Bü tün Eserler, cilt 1, s.333, Ülke Yayıncılık)

Marksistler için, Marksist teorinin kuşkusuz en önemli özelliği, onun "eleştirel" ve "devrimci" olmasında yatmaktadır. Lenin bu konuda da şunları söylemektedir:

" Diğer yandan Marks, teorisinin bütün değerinin 'özünde e leştirel ve devrimci' olması gereğinde yattığını kabul ediyordu. Gerçekten de, bu sonuncu nitelik tam ve kesin olarak Marksizmin yapısında vardır. Çünkü bu teori, çağdaş toplumdaki bütün uzlaşmaz çelişki ve sömürü biçimlerini ortaya koyma, bunların evrimini izleme, geçici niteliklerini, farklı bir biçime dönüşmelerinin kaçınılmazlığını göstermeye ve böylece bütün sömürüyü elden geldiğince çabuk ve kolayca ortadan kaldırmada bir araç olarak proletaryaya hizmet etme görevini doğrudan doğruya önüne koymuştur. Bütün ülkelerdeki sosyalistleri kendine çeken bu teorinin karşı konulmaz çekiciliği, tam olarak ve kesinlikle en üs tün bir biçimde bilimsel olmak (toplumsal bilimlerin son sözü olarak) niteliğiyle devrimci olmak niteliğini birleş tirmiş olması olgusunda yatmaktadır; teori bunları rastge le ve yalnızca, öğretinin kurucusunun kendi kişiliğinde bir bilim adamının ve bir devrimcinin niteliklerini bir - leştirmesi yüzünden birleştirmiyor, tersine, bu işi kendi içinde ve ayrılmaz bir şekilde yapıyor. Burada teorinin gö revinin, bilimin hedefinin gerçek ekonomik mücadelesinde ezilen sınıfa destek olmak şeklinde tanımlandığı bir gerçek değil midir?" (age, s.334-335)

Dünyayı değiştirme amacı dışında; proletaryayı ve onunla bir likte tüm insanlığı kurtuluşa götürme için bir araç olma ama cı dışında bir diyalektik; bu amaçlar dışında bir materyal - izm, Marksizm değildir. Bu amaçlar dışında bir Ekonomi-Politik, o Marksist değer teorisini vb. kullansa da, Marksizm de ğildir.

Lenin, "az da olsa, Marks konusunda bilgisi olan bir kişi" - nin "sınıf mücadelesi teorisinin, onun bütün görüşler sisteminin ağırlık noktası olduğunu" reddedemeyeceğini berrak bir şekilde tespit etmektedir. (age, s.314)

(Bolşevik Parti İnşası Sorunu Üzerine, Bolşevik Sayı 7, s.53 -55)

Marks'ın teorisinden onun yalnızca "yöntemlerini hiçbir koşu la bağlı olmaksızın" almanın propagandasını yapan Lenin, bu alıntının alındığı "Halkın Dostları"nda, bir başka bağıntıda Rusya somutunun incelenmesinde neye dayanılması gerektiği so rusunu tartışırken şunu söylüyor:

" Bu teorinin Rusya'ya 'uygulanması' ancak MATERYALİST yön temin ve TEORİK ekonomi politiğin YERLEŞMİŞ UYGULAMALARI (abç) kullanılarak Rusya'daki üretim ilişkilerinin ve bun ların evriminin araştırılması olabilir." (age, s.267)

Görüldüğü gibi Lenin Marksizmden yazarımızın bizi inandırmaya çalıştığı gibi yalnızca onun yöntemini almaktan yana değil. Onu "koşulsuz" alıyor! Sorun budur!

Marksizm için geçerli olan bu tespitler; "emperyalizm ve pro leter devrimleri çağının Marksizmi. Genel olarak proletarya devriminin, özel olarak proletarya diktatörlüğünün teori ve taktiği olan Leninizm" (Stalin, "Leninizmin İlkeleri", Sorun lar, s.10) için de geçerlidir.

Marksizm-Leninizm kesinlikle yalnızca yöntem değildir. Marksist-Leninistlerin kendilerine temel almaları gereken teori, kesinlikle yalnızca Marksizmin yöntemi, ya da Marksist Diyalektik Materyalizm değildir. Onların kendilerine temel ala - cakları teori bir bütün olarak Marksizm-Leninizmin bilimidir. Marksizm-Leninizmi yalnızca bilimsel bir yönteme indirgeyenler gerçekte onun devrimci özünü boşultanlardır.

Bunu bizim yazarımız, Marksizmin **devrimci özünü** onun YÖNTEMİ İLE eşitleyerek; devrimci özü, yönteme indirgeyerek, Marks - izmde yöntemden başka **devrimci bir öz** olmadığını dolaylı ola rak söylüyor. Skolastizme karşı bu mücadele gerçekte bu nok tada revizyonizmin en kaba biçim lerinden biridir.

3. MARKSİZM-LENİNİZMİN ÖĞRENİLMESİNE NEREDEN BAŞLAMALI ?

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Biz bu bağıntıda bir sorunu daha kısaca tartışmak istiyoruz.

Yukarıda yazının temel yanlışlarından birinin — kuşkusuz en temel yanlışının — Marksizmin, diyalektik materyalizmle eşit lenmesi olduğunu; Marksizmin yalnızca yöntem olmadığını; onun Marksist Diyalektik Materyalizm; Marksist Ekonomi-Politik; ve Marksist Sınıf Mücadelesi-Sosyalizm öğretisini içeren bir bi lim olduğunu ortaya koyduk. Marksizmin üç bileşeni olduğunu; bunların hiçbirinin tek başına Marksizm olmadığını belirttik. Burada şu soru ortaya çıkıyor: Marksizmin (savunulması-uygulanması için) öğrenilmesine, kavranılmasına nereden başlanma lıdır? Yazar için, Marksizm-Leninizm zaten yalnızca yöntem ol duğu için, böyle bir soru sormaya gerek yoktur. Onun için Marksizm-Leninizmin öğrenilmesi demek diyalektik materyalizmin öğrenilmesi demektir. Bunun için de herhalde Marksizmin felsefe alanında doğrudan (mesela Anti-Dühring; Felsefe Defterleri; Materyalizm ve Ampiriokritisizm vb,) eserlerinin incelenmesi, öğrenme-kavrama işinin merkezine konacaktır. Mer keze konmak bir yana, **Marksizm bu olduğuna göre yalnızca bu yapılacaktır.**

Bunun ötesinde yapılması gereken, Marksist yönteme dayanarak "somut durumun somut tahlili"dir! Soruna böyle yaklaşıldığın da aslında Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili e-

serlerini incelemenin, hele bunu sistemli ve kollektif bir bi çimde yapmanın gereği hiç mi hiç yoktur! Öyle ya, bunlar "ölü ilkeler yığınıdır"! Bunların "Marksizmin devrimci özü" ile il gisi yoktur. Marksizmin devrimci özü onun yöntemidir! Yazar Marksizmin öğrenilmesinde nereden başlamalı sorununda bu sonuçlara açıkça varmıyor! Ama onun mantığı onu bu sonuçlardan başka hiçbir yere götürmez. Tabii eğer tutarlı ise!

Biz bu soruya cevap vermeden önce; birçokları gibi yazarın da çokça sözünü ettiği teorik çalışmadan ne anladığımızı ortaya koymak istiyoruz. Bizim bu konudaki görüşlerimiz şöyledir:

Marksist teori bir bilim olduğuna göre, diğer bilimlerin öğrenildiği gibi, onun da **öğrenilmesi** gerekir. Bu Marksist-Leninist teoriyi öğrenme işi, Marksist-Leninist teorinin toparlandığı kitaplar, özellikle ve öncelikle de Marksist-Leninist klasiklerin, Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in orijinal eserleri üzerinden yapılır. **Bu öğrenme işi en baştan itiba**ren işçi sınıfı hareketine öğrenilenlerin taşınması, öğrenilenlerin dünyayı değiştirmek için öğrenildiğinin bilincinde olunması, buna uygun davranılması vb. şartları ile **Marksist-Leninist teorik çalışmanın bir alanı**, bir bölümüdür. Eğer öğrenme, dünyayı değiştirmek için bir öğrenme değil, salt merak tatmin etme vb. amaçlarla bir öğrenme ise, kuşkusuz yapılanın Marksist-Leninist teorik çalışma olduğunu söylemek mümkün değildir.

İşte bu anlamda Marksist-Leninist bir grup veya partide yapılan kollektif **temel eğitim** çalışması, Marksist-Leninist teorinin kaynaklarından öğrenilmesi çalışması, Marksist-Leninist teorik çalışmanın alanı içindedir, onun bir bölümüdür. Bu çalışma kendine Marksist-Leninist diyenlerin **tümünün** mutlaka yapmak zorunda olduğu minimal teorik çalışmadır. Böyle bir teorik çalışmadan geçmeyenlerin, Marksist-Leninist teorinin en temel noktalarını Marksist-Leninist klasiklerin eserlerine dayanarak kollektif bir çalışma içinde öğrenmeyenlerin ve bunları her somut durumda uygulayacak şekilde kavramayanların; gerçek işçi sınıfı önderleri olması düşünülemez.

Ama **teorik çalışma** yalnızca Marksizm-Leninizmin temel doğrularının savunulmak için öğrenilmesi ile sınırlı değildir.

Bunun ötesinde, Marksist-Leninist genel doğruların, tek tek ülkelerin somutu ile birleştirilmesi, bu genel doğrulardan yola çıkarak ve onların ışığında tek tek ülkelerde devrim **programının yaratılması** çalışması da Marksist-Leninist "teorik çalışma"nın alanı içine girer. Aslında bu çalışma bir anlamda Marksist-Leninist Teorinin ülke somutuna **uygulanması** çalışmasıdır. Ve böyle bir çalışmaya, Leninizm öncesi "yüksek! teorisyenler!" burun kıvırarak bakmışlar; bunu teorik çalışmadan bile görmemişlerdir. İşte "Leninizmin İlkeleri"nde Leninizmin hasımlarının getirdiği söylenen, Leninizmin "teoriyle uzun boylu ilgilenmediği" suçlamasının temeli bu yanlış anlayıştır. Marksizm-Leninizmin ülke somutuna uygulanması çalışması da teorik çalışmanın bir bölümüdür; ve ilkeler kavranıldığı andan itibaren teorik çalışmanın önündeki esas görev budur.

Lenin mesela "Sosyal-Demokrat teorik görüşler artık yeterince temel özellikleri içinde aydınlanmış görünüyor" şeklinde bir değerlendirme yaptığı 1897 sonları için, "Sosyal-Demokrasinin pratik görüşleri, yani **siyasi program, çalışma düzeni, taktiği**"nin aydınlatılmasını görev olarak koyuyor. Kuşkusuz burada Lenin'in "pratik" görüşler dediği program, çalışma düzeni, taktikler de, Marksizmin ülke somutu ile birleştirilmesi, bu anlamda **uygulanması** anlamında bir teorik çalışmayı gerektirir.

Marksist teorinin uygulanması anlamında bir teorik çalışma hakkında Lenin şöyle diyor:

> " Bu teorinin Rusya'ya 'uygulanması' (Uygulanması sözcüğünü Lenin '' içine alıyor. Çünkü bu yalnızca bir anlamda uygulamadır. Bir başka anlamda uygulama değil, henüz uygulama için teorinin yaratılması çalışmasıdır. -YN) ancak ve ancak MATERYALİST yöntemin ve TEORİK ekonomi politiğin yerleşmiş uygulamaları kullanılarak, Rusya'daki üretim ilişkilerinin ve bunların evriminin ARAŞTIRILMASI olabilir." (age, s.267)

Yine Lenin, geride 10 yıllık çalışmada Marksistlerin kendilerini Marksist genel doğruları öğrenip, propaganda etmekle sınırladıkları bir teorik birikim dönemi bulunan bir ortamda, aydınlardan beklenen teorik çalışmanın ne olduğu sorusuna şu cevabı veriyor:

> " Sosyalist aydınlar, ancak hayallerini terkettikleri, Rusya'nın istenen değil gerçek gelişmesinde, olanaklı olan değil, gerçek toplumsal ekonomik ilişkilerinde destek arama ya başladıklarında verimli bir çalışma yapmayı umut edebilirler. Ayrıca aydınların TEORİK çalışmaları, Rusya'daki ekonomik uzlaşmaz çelişkilerin bütün biçimlerinin ve ardından gelen gelişmelerinin incelenmesine yönetilmelidir; siyasal tarihin, hukuksal düzenin, özelliklerinin, ya da yerleşmiş teorik önyargının onu gizlediği her yerde bu uzlaşmaz çelişkiyi açığa çıkarmaları gerekir. Gerçeklerimizin belirli bir üretim ilişkileri sistemi olarak bütün bir tabakalar sunmaları, çalışan halkın sömürülmesinin ve mülksüzleştirilmesinin bu sistem altında zorunlu olduğunu göstermeleri, ekonomik gelişme tarafından belirlenen bu sistemden çıkış yolunu da göstermeleri gerekir." (age, s.300)

İşte o dönemde Lenin'in teorik çalışma olarak adlandırdığı, ve o günün esas ihtiyacı olan teorik çalışma öncelikle bu teorik çalışmadır.

Ama **teorik çalışma** yalnızca bununla da sınırlı değildir.

Nasıl ki Marksizmin konusu olan toplum durağan değilse, Marksizm de durağan değildir. Engels, "Materyalizmin her yeni bir buluşla yeni bir çehre kazandığını" söylüyordu. Gerek doğa bilimlerinin gelişmesi, gerekse toplumların gelişmesi, Marksizmin gelişmesi zorunluluğunu beraberinde getirir. Marks ve Engels Marksizmi kendilerine kadar olan dönemdeki bütün bilimin verileri ışığında inşa etmişlerdi. Lenin, Engels'ten kendine kadar olan dönemde bilimin yarattığı en önemli yeni şeylerin materyalist felsefe temelinde genelleştirilmesi ve anti-materyalist akımların geniş bir eleştiriye tabi tutulması büyük görevini başardı.

Bugün bilimin ve tekniğin Lenin'den-Stalin'den bu yana yaptığı büyük ilerlemeler gözönüne alınırsa; bugün Lenin-Stalin'den bu yana toplumsal yaşamda görülen muazzam değişmeler göz önüne alınırsa; ve bütün bu gelişmelerin bugüne dek Marksist Leninist bir çözümlemesinin yapılmadığı gözönüne alınırsa ; **Marksizm-Leninizmin geliştirilmesi** anlamında bir **teorik çalışmanın** muazzam kapsamı da önümüze çıkar.

Kısaca toparlarsak, Marksist-Leninist **teorik çalışma**, dünyayı değiştirme amacı ile şu üç alanda yapılacak çalışmaları kapsar:

* Marksizm-Leninizmin öğretilerinin bütünlük içinde **öğrenilmesi**, kavranması çalışması
* Marksizm-Leninizmin genel doğrularının, ülke somutuyla birleştirilmesi; Marksizm-Leninizmin ülke somutunda **uygulanması**, ülke devrim programının taktiklerinin çıkartılması için yapılan çalışma (Bu alanda bütün dünya için komünistlerin kabul ettiği bir genel platformun; genel çizginin olmadığı şartlarda; bütün dünyadaki komünistlerin üzerinde birleşeceği genel çizginin ortaya çıkartılması çalışması öncelik kazanır; ve ülke devrim programı için yapılan çalışma Dünya Komünist Hareketinin platformunu-ortak çizgisini çıkarma çalışmasına bağlı olarak ele alınır)
* Marksizm-Leninizmin yeni gelişmelerin ortaya çıkardığı yeni sorulara cevap verebilecek şekilde **geliştirilmesi** çalışması.

Bütün bu alanlardan, içinde bulunulan anda hangisinin teorik çalışma içinde en acil olanı, en önde geleni olduğu; içinde bulunulan somut duruma bağlıdır. Her halde, bütün parti açısından, **öğrenme** anlamında bir teorik çalışma her anın **sürekli** görevidir.

(Bolşevik Parti İnşası Sorunu Üzerine, Bolşevik sayı 7, s.55-58)

Bizim teorik çalışmanın ne olduğu, onun neleri kapsadığı, teorik çalışmanın alanlarının ne olduğu sorusuna verdiğimiz cevap böyledir.

Bugün Dünya Komünist Hareketinin ve bizim içinde bulunduğumuz durumda biz teorik çalışmanın bilinçli olarak öne alınmasını gerektiğini savunuyoruz. Ama çokça teorik çalışmadan söz dip, teorik çalışmanın alanları arasındaki farkları bile kavramayanların; daha Marksizmin en temel ilkelerinden bile habersizken, büyük bilgin pozlarında Marksizmin ilerletilmesi gerektiğinden bolca demvuranların ve çok laf ettikleri halde bu noktada hiçbir şey yapmayanların, ve yapamayacak olanların tersine biz şunu söylüyoruz:

Teorik çalışmanın bir dizi alanı içinde bugün bizim açımızdan (bütün Dünya Marksist-Leninist Hareketi açısından da bu böyledir) öne çıkarılması gerekli olan, **Marksizm-Leninizmin birincil kaynaklarından bütünlük içinde öğrenilmesi için Marksist-Leninist temel eğitim çalışmasıdır.** Partinin bütün yaşamı boyunca sürekli bir görev olan bu görev, bugün parti üyelerinin Marksist-Leninist teori konusundaki bilgisizliği, kollektif bir temel eğitimden geçmemişlikleri gözönüne alındığında, özel önem kazanan, ve parti çalışmalarının merkezine konması gereken bir çalışmadır.

Marksist-Leninist temel eğitime bağlı olarak, bütün Parti Uluslararası Komünist Hareketin genel hattı üzerine yürütülen teorik çalışmanın ve tartışmanın içine çekilmelidir. Çünkü ancak bu genel hattın çizilmesi ile, Türkiye devriminin programını bütünlük içinde ortaya koymak da mümkün olacaktır. Bunun için izlenebilecek yöntem, bugüne kadar bu alanda yapılanların kollektif bir biçimde değerlendirilmesi; eksik görülen noktalarda tartışmayı ilerletecek taslakların hem kendi içi-

mizde, hem Dünya Komünist Hareketi içinde tartışmaya sunulmasıdır. Bu çalışma teorik çalışmanın bugün için hayati önemde bir alanıdır. Ve genel hat ortaya çıktıktan sonra bugünkü büyük önemini yitirecektir.

Teorik çalışmanın bu alanı; bir başka deyimle "Marksist-Leninist ilkelerin modern revizyonizme, ve her türden oportünizme karşı savunulması" çalışması olarak da adlandırılabilir.

Teorik çalışmanın bu ilk iki alana bağımlı olarak ele alınması gereken üçüncü bir alanı; Türkiye'deki oportünizm ve revizyonizmle hesaplaşma ve Türkiye somutunun Marksist-Leninist ilkeler ışığında incelenmesi; Türkiye devriminin programının yaratılması alanıdır. Bu alanda yapılması gereken, ve yapılabilecek ilk şey, Marksist-Leninist ilkelerin yeterli açıklığa kavuştuğu her alanda Türkiye'deki oportünizm ve revizyonizmle hesaplaşmaktır. Bu, dışta ileri kesime götürülecek propaganda çalışması için mutlak gerekliliktir. Böyle bir teorik çalışma bütün parti tarafından değil, parti içinde bu işle görevlendirilmiş özel görevli yoldaşlar tarafından yürütülür. Parti içinde Marksist-Leninist temel görüşlerde birlik sağlandığı noktalarda yapıldığı için, artık uygulama alanına giren bu teorik çalışmayı bütün partinin birlikte yapması gerekli değildir. Bu işi mesela Merkez Organın yazı kurulu yapar.

Bunun yanında, Türkiye somutunun incelenmesi ve programın tamellerinin ortaya konması çalışması vardır. Öncelikle Dünya Komünist Hareketinin program parçalarının ortaya konmuş olduğu noktalarda, Partili belli yoldaş ve kurumlara, bunların Türkiye somutuna uygulanması görevi verilir. Ve bunlar daha sonra Parti içinde tartışılıp kararlaştırıldıktan sonra program parçaları haline gelirler. Teorik çalışmanın bu alanı; Uluslararası Komünist Hareketin genel çizgisinin ortaya çıkarılması görevinin henüz çözülmemiş olduğu günümüzde sınırlı, teorik çalışma alanında esas gücün aktarılmadığı alan olmak zorundadır. Ama güç ölçüsünde bu alanda da çalışmalar yapmak mutlak görevdir.

Teorik çalışmanın bir başka alanı, Marksizm-Leninizmin ilerletilmesi diye ifade edebileceğimiz alandır. Bu alanda da yazı içinde ortaya koymuş olduğumuz gibi, yapılması gereken çok şey vardır. Ama Marksizm-Leninizmi ilerletme görevi derin bir teorik bilgiye; ideolojik sağlamlığa ihtiyaç duyar. Marksizm Leninizmi ilerletebilmek için önce onun kavranması gerekir. Marksizm-Leninizmi kavrayıştaki sığlığımız gözönüne alındığında, bugünkü seviyemizle Marksizm-Leninizmi ilerletme görevini çözemeyiz. O halde bu alandaki teorik çalışma görevleri, önemli ölçüde bundan önce saydığımız teorik çalışma görevlerinin çözümüne bağlı olarak ele alınmak zorundadır ve bu alan da bugün partinin bu tür bir çalışma içine çekilmesi mümkün ve doğru değildir.

Teorik çalışma alanları içinde saydığımız "Uluslararası Komünist Hareketin programını yaratma" çalışması, bugün Bolşevik Parti gibi böyle bir çizgiyi üreten bir merkezin yokluğunda, ve bizim de bu merkez olmadığımızın bilincinde olarak, en baştan itibaren diğer ülkelerin Marksist-Leninist grupları ve partileri ile birlikte, onlarla sıkı bir işbirliği, işbölümü temelinde yapılmaya çalışılmalıdır. Bunun yolu, var olan Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın olarak değerlendirilen parti ve grupların bu alanda yaptığı çalışmaları izlemek; onların ortaya koyduğu belgeleri kendi partimiz içinde tartışmaya sokmak, değerlendirmek, tartışma sonuçlarını ortaya koyarak, bunlar üzerine açık ideolojik mücadele yürütmekten; bunun dışında, bizim ortaya koyduğumuz belgeler üzerinde de onların aynı çalışmayı yürütmesini sağlamaktan, bunun için çalışmaktan geçer. Bunun yanında, Marksist-Leninist olarak görülen gruplarla, bizzat bu çalışmayı birlikte planlamak; işbölümü temelinde belgeleri ortaya çıkarmaya da çalışmak gereklidir. Bu, Dünya Marksist-Leninist Hareketinin yeniden birliğine doğru atılan bir adım olur. Ancak özellikle eski kardeş örgütlerimizle yaşadığımız son tecrübelerden de öğrenmeli, bu konuda aceleci davranmamalı; özellikle herhangi bir grup veya partiyi Marksist-Leninist olarak değerlendirme de, kardeşlik ilişkisi kurmada daha titiz olmalıyız. Bugün Uluslararası Komünist Hareketin birliği için çalışma, öncelikle bu hareketin üzerinde yeniden birleşebileceği platformu çıkarmak için yapılan çalışma ve bu alanda sürdürülen ideolojik mücadele olarak kavranmalıdır.

(Bolşevik Parti İnşası Sorunu Üzerine, Bolşevik S.7, s.110 - 112)

Bu söylediklerimiz tabii ki henüz Marksist-Leninist temel eğitim çalışmasında, Marksizmin hangi alanından yola çıkılması gerektiği; hangi eserlerine dayanılması gerektiği sorusuna cevap vermiyor.

Bu konuda verdiğimiz cevap şudur:

o Marksizm-Leninizmin birincil kaynaklarından bütünlük için
o de öğrenilmesi için Marksist-Leninist temel eğitimde Mark
o sizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili ortaya koydu-
o ğu sonuçları; ilkeleri içeren eserlerden — bir başka de-
o yimle Sınıf Mücadelesi-Sosyalizm öğretisinden — başlanma-
o lıdır.

Böyle yapılmasının temel sebebi, Marksizmin sınıf mücadelesi öğretisinin Marksist Diyalektik Materyalizme ve Marksist Ekonomi-Politiğe dayanarak, bunların toplumun gelişmesine uygulanması sonunu ortaya konmuş; bu anlamda hem diyalektik materyalist bakış açısı ve yöntemi; hem de Marksist Ekonomi Politiğin görüşlerini içeren bir alan olmasıdır.

Diyelim ki Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi ile ilgili birtakım sonuçlarını içeren "Devlet ve Devrim"i inceleyen; bu inceleme içinde hem diyalektik materyalist bakış açısı ve yöntemi; hem de Marksist ekonomik çözümlemeleri birlikte alacaktır. Çünkü ortaya konan sonuçlar bunlar temelinde konmuştur, bunları da içermektedir.

Diyelim ki Marksizmin parti konusundaki, proletarya diktatörlüğü konusundaki, milli meseledeki; vb. sınıf mücadalesiyle ilgili ilkelerini inceleyenler, onu gerçekten dünyayı değiştirmek için bir araç olarak kullanmak amacıyla inceleyenler; bu inceleme içinde diyalektik materyalist bakış açısı ve yöntem ve Marksist Ekonomi Politiğe de dayanacaktır. Çünkü bu sonuçlar bunlara dayanılarak ortaya konmuştur.

Marksizm-Leninizmin öğrenilmesinde sınıf mücadelesi ile ilgili öğretilerin çıkış noktası, başlangıç noktası olarak alınması, bir bilimin öğrenilmesine, bilimin gelişmesi içinde geldiği **en son noktadan** başlanması (Bu, pratikten çıkarılmış; pratikte doğruluğu ispatlanmış sonuçların doğruluğunu kabul etme, onları soru işareti haline getirmeyi kabul etmeme; onlara dayanma anlamına gelir) şeklindeki bilimsel **öğrenme yöntemi** ile doğrudan bağıntılıdır. Bu şekilde bir başlama aynı zamanda **Marksizmin sınıf mücadelesinde kullanılacak bir silah** olduğu gerçeği ile de bağıntılıdır. Marksizm-Leninizmin sistemli temel eğitimine onun sınıf mücadelesi ile ilgili öğretisinden başlanması ve Marksizm-Leninizmin sınıf mücadelesi alanındaki ilkelerinin diyalektik materyalizm ve ekonomi-politiğe dayanması, bu anlamda onları da içerdiği gerçeği, hiçbir şekilde; Marksizmin bu iki alanının da **doğrudan** bu iki alana ait temel eserlerin kollektif eğitimi temelinde öğrenilmesi gerekliliğini ortadan kaldırmaz. Bizim tartıştığımız gereklilik-gereksizlik değil; nereden başlanacağı sorunudur.

Biz bu anlayışlardan yola çıkarak, içinde bulunduğumuz durum da Marksizm-Leninizmin öğrenilmesi için en iyi yolun SBKP(B) Tarihi'nin kaynakları ile eğitimi olduğunu düşünüyoruz. SBKP (B) Tarihi Kısa Ders'in kaynakları ile eğitimi Marksizmin üç alanında da temel eserlerinden önemli bir bölümünün, çıkış noktası sınıf mücadelesi ile ilgili eserler olmak kaydıyla incelenmesi demektir.

4. MARKSİST BİLGİ TEORİSİ Mİ ? İDEALİZM Mİ ?

oooooooooooooooooooooooooooooo

Yöntem yazısında Marksizm-Leninizmi yalnızca bir yöntem derekesine indirgeyerek, ona karşı en kaba revizyonist bir saldırı yönelten; Marksizmin sınıf mücadelesi ile ilgili öğretisindeki ilkelerini ise işe yaramaz ilan eden; bu noktada bilinemezciliğin savunucusu olan yazar; yavuz hırsız ev sahibini bastırır misali, bir başka bağıntıda bizi Marksist bilgi teorisi yerine bilinemezciliği savunmakla suçluyor.

O bunu şöyle yapıyor:

Önce bizden ("Demokrat Türkiye"nin sorularına verdiğimiz cevapları içeren bir yazıdan) bir alıntı yapıyor. Bu alıntıda biz geçmiş dönemde yaptığımız hataları açık bir şekilde ortaya koyuyoruz.

Yazar yorumunda bu hatalarımızı sayıp, bu kadar hata yapan Marksist olur mu? sorusunu soruyor.

Ardından "Marksizmin bütünsel bir yöntem, bütünsel bir mantık" olduğu şeklindeki Marksizmi yönteme indirgeyen harika! tespitten sonra; bizim

> " Modern revizyonistlerden ve oportünistlerden ayrıldığımız nokta, Marksizm-Leninizmin belirli ilkelerini (ki bunlardan savunduklarımızın ne olduğunu birçok yerde saydık) kavradığımız ölçüde savunmak olmuştur"

sözlerimiz hakkında:

> " Marksizmin bütünsel bir teori (Kastettiği diyalektik materyalizmin bütünselliğidir. -YN) olduğu teorisine tabantabana zıttır. Marksist bilgi teorisini görecelik seviyesine indirgemektir, bilinemezciliği meşrulaştırmaktır, inancılığa kapıları aralamaktır. Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrayıp kavramadığınızın veya ne derece kavradığı

nızın, veya hangi ilkelerini kavradığınızın, veya geriye kalanları ne zaman kavrayacağınızın ölçüsü ne? Ayrıca kavrayıp kavramadığınızı nereden biliyorsunuz? Eğer Marksizm'Leninizmin ilkelerini kavrama derecesini ölçen bir alet bulduysanız, tez elden piyasaya sürün de herkes nasiplensin, boyunun ölçüsünü alsın.!"

diyor.

Şimdi bir an yazarın Marksizmin "bütünsel bir teori olduğu" tespitinde kastettiğinin gerçekten yalnızca diyalektik Materyalizm değil, Marksizm olduğunu varsayalım. (Aksi taktirde bu söyledikleri üzerine polemik yürütmeye değmez!) Hal böyle olsa idi, ortaya şu çıkardı: Marksizm bütünsel bir teori olduğuna göre, Marksizmin bir bölümünü savunanlar, Marksist olamazlar! Marksist olmak için Marksizmi bütünlük içinde kavramak ve savunmak gerekir! Şu veya bu noktada Marksizmden uzaklaşan Marksist olamaz! İşte yazarın söyledikleri ciddiye alınırsa, onun savunduğu görüşler bu biçime bürünür. (Marksizm yalnızca yönteme indirgendiğinde ise diyalektik ve materyalist olan herkes Marksist olur! Einstein Marksisttir! Darwin Marksisttir! Wernher von Braun Marksisttir! Pascal Marksisttir! Pastör Marksisttir! Ne kadar doğabilimcisi varsa Marksisttirler! Onlar anti-komünist de olsalar farketmez! Ne de olsa diyalektik materyalisttirler! -YN) Ona göre bunun tersini savunmak; Marksist-Leninist olmanın bütün tarihi dönemler için geçerli kıstaslarını koymamak; Marksist genel değerlendirmesinin belli dönemler için değişik talepler gerektirdiğini belirtmek; ona göre davranmak; "Marksist bilgi teorisini görecelik seviyesine indirmektir".

Doğrusu bu çok iddialı bir tespittir. O halde Marksist bilgi teorisinin ne olduğuna bir bakalım. Bu konuda Lenin'den birkaç alıntı yapalım:

" 1) Şeyler bizim bilincimizden bağımsız olarak, duyumlarımızdan bağımsız olarak bizim dışımızda vardır, çünkü, hiç kuşku yok ki, bu alizarin dün maden kömürü katranında vardı ve gene aynı ölçüde kuşku götürmez ki, dün bu alizarinin varlığı konusunda hiçbir şey bilmiyorduk ve ondan herhangi bir duyum almıyorduk.

2) İlkede, dış görüntü ile kendinde şey arasında hiçbir ayrım yoktur ve olamaz. Ancak bilinenle bilinmeyen arasında ayrım vardır. Bunun ya da ötekinin arasına özel sınırlar koyma gibi felsefi icatlar, kendinde-şeyin dış görüntünün 'ötesinde' olduğu konusunda icatlar (Kant), ya da bugün hala şu ya da bu yanı bilinmeyen ama bizim dışımızda var olan bir dünya sorununda kendimizi bazı felsefi bölümlerle ayırabileceğimiz ve ayırmamız gerektiği konusundaki(Hume) icatlar — bütün bunlar tamamen saçma, Schrulle, zırva ve uydurmadır.

3) Bilgi teorisinde, bilimin bütün öteki dallarında da olduğu gibi, diyalektik olarak düşünmek gerekir, yani bilgimizi hazır ve değişmez olarak görmememiz, bilginin bilgisizlikten nasıl çıktığını, nasıl eksik, tam doğru olmayan bilginin daha eksiksiz ve daha kesin bir hale geldiğini belirlememiz gerekir.

İnsan bilgisinin gelişmesinin bilgisizlikten yola çıktığı kabul edilince, alizarinin maden kömürü katranı içinde bulunuşu kadar basit milyonlarca deneyin, yalnız bilim ve tekniğin tarihinden değil, aynı zamanda hepimizin günlük yaşantısından çıkarılan milyonlarca gözlemin, bize, 'kendinde-şeyler'in 'bizim-için-şeyler'e dönüştüğünü, duyu örgenlerimizin bir dış nesneden gelen bir izlenimi aldığı anda 'dış görüntüler'in ortaya çıkışını, şu ya da bu engelin, varlıkları besbelli olan nesnelerin duyu örgenlerimiz üzerindeki etkisini önlediği anda 'dış görüntüler'in ortadan kayboluşunu gösterdiği görülecektir. Bundan zorunlu olarak çıkarılması gereken tek vardı —hepimizin günlük yaşamımızda yapmış olduğu ve materyalizmin, bilerek, bilgibilimin temeline yerleştirdiği vargı— şeylerin, nesnelerin, cisimlerin bizim dışımızda ve bizden bağımsız olarak var oldukları ve duyumlarımızın dış dünyanın imgeleri olduklarıdır." (Materyalizm ve Ampiriokritisizm, s.104-105 Sol Yayınları)

" Diyalektik, Hegel'in de zamanında açıkladığı gibi, göreciliğin, yadsımanın ve şüpheciliğin bir ögesini kapsar, ama diyalektik göreciliğe indirgenemez. Marks ve Engels'in diyalektik materyalizmi, elbette ki, göreciliği kapsar, ama ona indirgenemez; yani diyalektik materyalizm, bütün bilgilerimizin göreliliğini nesnel gerçeğin yadsınması anlamında değil, ama bilgilerimizin bu gerçeğe yaklaşması -nın sınırlarının tarihsel göreliliği anlamında kabul eder."

...

" Yaşamın, pratiğin görüş açısı, bilgi teorisinin ilk ve temel görüşü olmalıdır. Ve bu, profesörce skolastikliğin sonu gelmez uydurmalarını yolu üzerinden temizleyerek, kaçınılmaz bir biçimde materyalizme varır. Kuşkusuz, unutulmamalı ki, pratiğin ölçütü, aslında, insanın herhangi bir fikrini tümüyle hiçbir zaman, ne doğrulayabilir, ne de çürütebilir. Bu ölçüt de, insan bilgilerinin 'mutlak' bilgiler olmasına izin veremeyecek kadar 'belirsiz'dir; bununla birlikte idealizmin ve bilinemezciliğin bütün çeşitlerine karşı dinmez bir mücadeleye elverecek kadar da belirlidir. Eğer bizim pratiğimizce doğrulanan şey tek, son nesnel gerçek ise, bundan, bu sonuca giden tek yolun materyalist anlayış üzerine kurulu bilimin yolu olduğu sonucu çıkar. Örneğin, Bogdanov, Marks'ın paranın dolaşımı teorisini, yalnızca 'zamanımız' için nesnel bir gerçek olduğunu kabule hazırdır, ve, bu teoriye 'tarih-üstü nesnel' bir gerçek olarak bakılmasını 'dogmacılık' olarak nitelemektedir. Bu da yeni bir kafa karışıklığı. Napoleon'un 5 Mayıs 1821'de ölmesini sonsuz bir gerçek yapan aynı basit nedenden ötürü, bu teorinin pratikle uygunluğu da, gelecekteki herhangi bir koşulla değiştirilemez. Ama, pratiğin ölçütü —yani şu onyıllar içerisinde bütün kapitalist ülkelerin gelişme çizgisi— Marks'ın teorisinin şu ya da bu bölümlerinin veya şu ya da bu formüllerinin değil de, genel olarak bütün ekonomik ve toplumsal teorisinin nesnel doğruluğunu gösterdiğinden, burada Marksistlerin 'dogmacılığından' sözetmenin burjuva ekonomisine bağışlanmaz bir ödünde bulunmak demek olduğu açıktır. Marksistlerin paylaştıkları Marks'ın teorisinin nesnel bir gerçek olduğu görüşünden çıkarılabilecek tek sonuç şudur: Marks'ın teorisiyle çizilmiş yolu izleyerek nesnel gerçeğe (gene de onu sonuna dek tüketmeksizin) gitgide daha çok yaklaşıyoruz; herhangi başka bir yolu izleseydik, yalan ve kafa karışıklığından başka bir yere varmazdık." (age, s.144-145; 151-152)

Yani Marksist Bilgi Teorisi açısından soruna yaklaşıldığında sorun şöyledir:

Bilgi, bilgisizlikten çıkar; eksik bilgiden, tam doğru olmayan bilgiden, daha eksiksiz, daha kesin bilgi haline doğru gelişir.

Eğer Marksist Bilgi Teorisi bunu söylüyorsa; o zaman Marksist Diyalektik Materyalizmi, Marksist Ekonomi Politiği, Marksist Sınıf Mücadelesi öğretisi-Sosyalizm bilimini içeren **bir bilim olan Marksizmin öğrenilmesinin — onun bilgisinin edinilmesinin de — süreç işi olduğu** kabul edilmek zorundadır. **Marksizm bilimi diğer bütün bilimler gibi, bizim dışımızda, bizden bağımsız olarak vardır. Ve onlar nesnel gerçeğin bilgilerini içerirler. Bizim bu bilgileri kendi malımız haline getirmemiz süreç işidir. Bizim şu anda bu bilgilere sahip olmamamız, ya da yeterli bir biçimde sahip olmamamız; onların doğruluğunu ve varlığını ortadan kaldırmaz. Bugün bizim Marksizm konusundaki bilgimizin eksik olduğunu söylemenin 'bilinemezcilik'le ilgisi yoktur.**

Peki ama Marksizm konusunda bilgi eksikliğimiz bizim kendimize Marksist-Leninist dememizi soru işareti haline getirmiyor mu?

Bu konuda da Lenin'in söyledikleri, bize yolgöstermektedir:

Lenin, "Marks'ın teorisiyle çizilmiş yolu izleyerek nesnel gerçeğe gitgide daha çok yaklaşıldığı"nı söylüyor. Yani onun Marksist dediği kişiler, "Marks'ın teorisi (Dikkat edilsin— Lenin burada da genel olarak Marks'ın **teorisinden** sözediyor, yalnızca Marksist Diyalektik Materyalizmden değil. -YN) **ile çizilmiş yol"dan yürüyenler**; ya da **Marks'ın teorisini kendine temel alanlar** Marksisttir.

Bugün bunu Marksizm-Leninizm teorisini kendine temel alanlar Marksist-Leninisttir diye formüle etmek gerekir. Ama bu çok genel bir tanımdır. Ve Marksizm-Leninizmin bütün bilimler gibi süreç içinde kavranacağı bilindiğinde; Marksist-Leninist olmak için her dönem geçerli kıstaslar konamayacağı, her dönemde kendine Marksist-Leninist diyenler içinde **en az yanlış yapanların**; ve herşeyden önemlisi **Marksizm-Leninizmin devrimci özüne gerçek anlamda sahip çıkanların** —ağır hatalarına, sapmalarına rağmen— Marksist-Leninist genel değerlendirilmesi içinde yer aldıkları anlaşılır.

Mesela Lenin için 'sol komünizm'in temsilcileri olan K. Liebknecht ve Rosa Lüksemburg 'devrimci Marksist' idi. Bu devrimci Marksistlerin yaptıkları teorik ve pratik hataların, sapmaların ciddiyeti bilindiğinde; bizim yazarımızın kafası ile bunlara Marksist denmesi abestir! Ama Lenin diyor! Kimbilir, belki de Lenin 'bilinemezciliği' savunuyordur!!!

Yazar bize ilkeleri kavramanın ölçüsünün ne olduğunu biraz gırgırla karışık soruyor. Biz ciddiyetle cevap verelim: Ölçü ilkelerin bizzat kendisi; ve bunların Dünya Komünist Hareketi tarafından uygulamalarıdır!

Gırgırla karışık soruyor yazar: Ayrıca kavrayıp kavramadığınızı nereden biliyorsunuz? Ciddiyetle cevap verelim: Biz Marksizm-Leninizmi sınıf mücadelesinde uygulamak için öğreniyoruz. Ve kavrayıp kavramadığımızı ölçecek şaşmaz bir ölçü var elimizde: Devrimci pratik! Sadece bizim dolaysız pratiğimiz değil, bütün dünyada komünistlerin devrimci pratiği, tecrübeleri!

Bize bilinemezciliği savunma suçlamasını getiren yazar, Türkiye'de Marksist-Leninist hareket olmadığını savunuyor! Peki ama bay yazar, acaba bize neye dayanarak eleştiri getirdiği iddiasında? Marksizm-Leninizme değil mi? Eğer Marksizm-Leninizme dayanıyorsa —dayandığı iddiasında ise, ki öyle— o zaman "Marksist-Leninist hareketin yok"luğu tezi ne anlama geliyor? Marksizm-Leninizmi savunan üç kişi, beş kişi de olsa Marksist-Leninist bir hareketin varlığından sözetmek gerekir. Ama Marksizm-Leninizm adına konuşan yazar —bir yandan çok yükseklerden atarken— diğer yandan Marksizm-Leninizm adına konuşup konuşmadığı konusunda karar vermiş değildir! Bilmemektedir! İşte bilinemezciliğin savunulmasından sözedilecekse, tam da onun yaptığı budur!

4. BAZI "UFAK TEFEK ŞEYLER"

oooooooooooooooooooooooooo

Yukarıda yazı ile ayrıldığımız temel noktaları koyduk. Burada çok kısa tezler halinde de olsa, bunların yanında ikincil bazı sorunlarda da tavır belirtmek istiyoruz:

* DHB ile bizim tavrımızı karşılaştırmak kötü bir demagojidir.
* "Miras" konusunda: Lenin'in Lüksemburg'a karşı tavrı neyse, bizim de İbrahim Kaypakkaya'ya karşı tavrımız onun bendeki zeridir. Hatalarını red, devrimci Marksist olan şeylere sahip çıkıp geliştirme. Bir Komünistin gerçek anlamda savunulması da budur.
* "İkinci aşamaya ne zaman geçileceği meçhul": Eğer tarih istiyorsa, bu gerçekten meçhuldür. Ama ikinci aşamanın ne anlama geldiğini biz Lenin'e, Stalin'e dayanarak kesin bir biçimde açıkladık. Bu anlamda meçhul olan birşey yoktur. Tabii anlamak isteyene!
* " Marksizm-Leninizmin parti konusunda da öyle hazır reçeteleri yoktur."

  " Her ülkede geçerli olacak bir örgüt reçetesi yoktur."

  Gerçekten Marksizmin hiçbir konuda reçetesi yoktur. Ama Marksizmin birçok konuda olduğu gibi, parti konusunda da bütün ülkeler için geçerli **evrensel ilkeleri** vardır. "Reçetesi yoktur" lafı ardında, yazarın yokluğunu ilan etmeye çalıştığı tam da böyle evrensel ilkelerdir!
* Yazar teorik çalışmanın 'salt akademik' bir çalışma olarak kavranmaması gerektiğini; "araştırma-inceleme, propaganda örgütleme faaliyetinin bütünlüğünün sağlanması gerektiği" ni vurguluyor yazısının sonunda. Bu bizim yazar hakkında bütün saçmalıklarına rağmen "umutvar" olmamızı beraberinde getiriyor. O bu bağıntıda teorik çalışmayı sınıf mücadelesi için savunma konumunda. Bu noktada kendini en azından lafta akademistlerden ayırıyor. Bu olumlu birşeydir. Umarız diğer hatalarını görür.

Yazar yazısını:

" Ama işin başında Marksist-Leninist yöntem hakkında şüphe duyulursa (ki Marksist-Leninist ilkeler edebiyatının ardında yatan budur) hedef ta baştan kaybolur. Bunun gidecek yer ise örgüt fetişizminin iyice derinleştirilmesidir. Bundan çıkış yolu Marksist yöntemin üzerine çöken dumanı yırtıp atmaktır"

sözleri ile bitiriyor.

Bizim diyeceğimiz şudur:

Yazar, bütün yazısında, "Marksist-Leninist ilkeler edebiyatı" adını verdiği, Marksist-Leninist ilkelerin savunulması talebinin ardında yatanın, "Marksist-Leninist yöntem hakkında şüphe duyulması olduğu" şeklindeki tezini ispatlamamıştır. Yazısını böyle ispatlanmamış ve ispatlanması mümkün olmayan bir genel iddia ile kapamaktadır.

Ama yazarın bütün yazısı onun, **Marksizm-Leninizmi yalnızca bir yönteme indirgediğinin; Marksizm-Leninizmde yöntem dışında alınacak birşey olmadığını savunduğunun; bu anlamda Marksizm-Leninizmin diğer iki bileşeni hakkında, yani Marksist Ekonomi-Politik ve Marksist Sınıf Mücadelesi öğretisi hakkında "şüphe" duyduğunun açık belgesidir.** Yazar Marksizm-Leninizmi değil, diyalektik materyalizmi savunmaktadır. Yazar bu konumunda **ısrar etmesi halinde** iyi bir diyalektikçi ve materyalist olabilir! Ama bir Marksist-Leninist — asla!

1 Haziran 1984

İ. Güzel

(*) Ki o bundan anlaşıldığı kadarıyla hiç ayrım yapmadan, kendine Marksist-Leninist diyen bütün güçleri sayıyor. Biz bu kavramın içeriğinin bunca geniş doldurulmasına karşıyız. "Devrimci hareket"ten sözedildiği zaman, bizce bu kavram içinde devlete karşı konumları itibarı ile "devrimci" olan "hareket" girmelidir. Bu anlamda biz açıkça karşı-devrimci saflarda olan ve fakat yine de "sol" hareket içinde yer alan, Marksizm-Leninizm adına hareket eden Sosyal-emperyalizmin uşaklarının; ya da açık üç dünyacı revizyonistlerin (Aydınlık gibi) "devrimci hareket" içinde ele alınmasına karşıyız. Bunun dışında "devrimci hareket" ile "Marksist-Leninist hareket" de yazıda aynılaştırılmaktadır. Biz bunun da doğru olmadığı düşüncesindeyiz. "Devrimci hareket" yukarıda belirttiğimiz gibi niteliği "devrimci" olan hareketleri, grupları için de barındırırken; Marksist-Leninist hareket, içinde bulunulan anda yalnızca gerçek anlamda Marksizm-Leninizme dayanan, onu savunan güçleri barındırır. Bu anlamda "devrimci hareket"kavramı, Marksist-Leninist hareketi **de** içeren daha geniş bir kavramdır. Biz bugünkü durumda Türkiye şartlarında genel bir sınıflandırma yapıldığında, "Marksist-Leninist hareket" kavramı içinde kendimizi görüyoruz. Bizim dışımızda bugün Marksizm-Leninizme dayandığını ilan eden güçlerin içinde hakkında yeterli bir bilgiye sahip olduğumuz kesiminin gerçekte Marksizm-Leninizme dayanmadığını, bu anlamda Marksist-Leninist hareket içinde ele alınamacağını düşünüyoruz.

DHB, HK, Partizan, Güney, Kawa, Spartaküs gruplarını; bunun dışında Dev-Yol, Dev-Sol, Proleter Dayanışma gibi orta yolcu grupları devrimci örgütler olarak değerlendiriyor; bunları devrimci hareket kavramı içinde ele alıyoruz. Bunlardan 1982 sonunda bizim içimizden çıkmış olan Spartaküs dışındakileri, 12 Eylül sonrasında giderek reformcu konumlara doğru gelişen örgütlerdir. Bunların tümü hakkında bugün genel "devrimci" değerlendirmesi yaparken; bunların devrimciliğinin sınırlı olduğunu; bunların ideolojik konumları itibarı ile proletaryanın düşmanı olduğunu bir an bile unutmuyoruz.

Kendine Marksist-Leninist diyen güçler içinde Rus sosyal emperyalizminin uşaklığını üstlenenleri, yani TKP'nin iki kanadını (Doğu Alman ve İngiltere kanadı.. ya da Atılım/İşçinin Sesi kanadı), TİP, TSİP'i ve onlarla 'kardeşlik' ilişkilerine benzer ilişki içinde olan grupları devrimci hareket içinde saymıyoruz.

Aydınlık'ı da devrimci hareket içinde ele almıyoruz.

Bunlar dışındaki gruplar içinde Kurtuluş ve PKK hakkında devrimci ya da devrimci değil genel değerlendirmesini yapacak durumda değiliz. Rus sosyal emperyalizmine karşı tavırları itibarı ile bunların devrimci konumlarından giderek uzaklaştıklarını gözlemliyoruz.

Diğer gruplar hakkında genel bir değerlendirme yapabilecek kadar belge yok elimizde.

Biz "devrimci hareket" ile "Marksist-Leninist hareket"in aynılaştırılmasının önemli bir hata olduğunu düşünüyoruz. Böyle bir aynılaştırılma, yalnızca gerçek sorunların üstünü örtmeye hizmet edebilir.

(**) Dikkat edilsin, **Marksist** diyalektik materyalizmden sözediyoruz.. Çünkü "Marksist olmayan" diyalektik materyalizm ve diyalektik materyalistler de vardır. Bunu tabii Marksizmi diyalektik materyalizm ile bir ve aynı şey görenler anlayamaz. Marksist diyalektik materyalizmi, Marksist olmayan diyalektik materyalizmden ayıran şey; Marksist diyalektik materyalizmin, diyalektik materyalizmi **toplumların gelişmesine uygulaması; toplumun gelişme yasalarını ortaya koyması; ve gelinen aşamada proletaryanın toplumun en devrimci sınıfı olduğunu bilimsel bir şekilde ortaya koyması; proletaryadan yana açıkça taraf olması, bunu ilan etmesidir.** Lenin Mart 1922'de

" Her halükarda Rusya'da hala komünist olmayan (Siz isterseniz Marksist-Leninist olmayan deyin. -YN) kamptan gelen materyalistlere sahibiz, ve kuşkusuz oldukça uzun süre de sahip olacağız. Ve tutarlı ve militan materyalizmin tüm yandaşlarını (Komünist olmayanlarını da, Marksist-Leninist olmayanlarını da -YN) felsefi gericilikle ve sözde eğitilmiş toplumun önyargılarıyla savaşmak yolundaki ortak çalışmaya katmak bizim kesin görevimizdir" ("Militan Materyalizmin Önemi Üzerine", MEM s.548)

diyor. RKP bunun için "Marksizmin Bayrağı Altında" adında bir yayın organı çıkartıyor!

Lenin bu yayın organı çıkarken yazdığı ve yukarda alıntı yaptığımız yazısında şunları da söylüyor:

" Komünist Partisine mensup olmayan tutarlı materyalistlerle (Bakın siz şu Lenin'e! Komünist Partisine üye olmayan... Komünist olmayan, Marksist-Leninist olmayan "tutarlı materyalistler"den sözediyor. **Tutarlı** materyalist olmak için de aynı zamanda diyalektikçi olmak gerektiğini herhalde yazar da teslim etmek zorundadır. -YN) ittifaka

ek olarak, militan materyalizmin yapacağı çalışma için en az bu ittifak kadar, belki de ondan fazla önemli olan bir şey de materyalizme eğilim duyan ve sözde eğitim görmüş toplumda yaygın olan, idealizme ve kuşkuculuğa doğru moda felsefi sapmalar karşısında onu savunmaktan ve öğütlemekten korkmayan DOĞA BİLİMCİLERİ ile bir ittifaktır." (age, s.555)

Burada Lenin'in söyledikleri açıktır. Lenin Komünist materyalistlerin, Komünist olmayan tutarlı materyalistlerle; sadece onlarla değil, DOĞA BİLİMCİLERİ ile de ittifakını savunuyor. Çünkü bunları birleştiren, bu ittifakı mümkün kılan bir ortak temel vardır. O temel Marksizm değil ama "diyalektik materyalizm"dir. Bugün her **doğabilimcisi**; kendi alanında bilimsel sonuçlara varıyorsa, o noktada diyalektikçi ve materyalist olmak zorundadır. Ama onun "Marksist diyalektikçi ve materyalist olması" ve Marksist olması zorunlu değildir. Diyalektik Materyalizm ile Marksizmi eşitleyenler,

" Marksizmin toplumbilimsel yönteminin bütün belirli özelliklerini, SINIF MÜCADELESİ ÖĞRETİSİNİ VE ARAŞTIRMANIN DOĞRUDAN DOĞRUYA AMACINI, yani proletaryanın bunları kaldırmasına yardımcı olmak için bütün uzlaşmaz çelişki ve sömürü biçimlerini açığa çıkarma amacını bir kenara" bırakanlardır. (Lenin, "Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosyal-Demokratlara Karşı Nasıl Savaşırlar?", Bütün Eserler, Cilt 1, s.333, Ülke Yayıncılık)

NEWROZ ÜZERİNE

Yoldaşlar ve Devrimciler,

Biz iki Bolşevik Partizan okuyucusu olarak, bu yazımızda "NEWROZ"un dünü ve bugünü hakkında belli bir tavır takınmak istiyoruz.

Bizim bu tavrımızın, sınırlı bir araştırma ve inceleme temelinde edinilen sınırlı bilgi temelinde yükseleceği, okuyucu için açık olmalıdır. Bu yazı, Bolşevik Partizan içinde ve devrimci çevrede, konuya ilişkin **belli** bir tartışmanın başlangıcı olabilirse, yazı amacına ulaşmış olacaktır.

Çünkü konuya ilişkin takınacağımız tavır, her yönüyle sonuca bağlanmış kesin bir tavır yazısı olmaktan çok; konuya ilişkin araştırma ve incelemelerimiz sonucu varılan sonuçların toparlandığı, ve tartışmaya sunulduğu bir tavır niteliğini taşımaktadır.

İşte bunun bilincinde olarak, okuyucular yazımızı eleştirici bir gözle değerlendirmeli, ve tartışmaya katkıda bulunmalıdırlar.

Yoldaşlar ve Devrimciler,

Bildiğiniz gibi, NEWROZ Kuzey-Batı Kürdistan'da (Türkiye Kürdistanı) özellikle 1977/78 yıllarından bu yana yoğun bir şekilde Kürt milliyetçisi örgütler tarafından kutlanmaktadır.

Bizler gerek Partizan döneminde, gerekse Bolşevik Partizan olarak ortaya çıktığımızdan bu yana, konuya ilişkin, lehte ve ya aleyhte **hiçbir tavır** takınmayarak, "tarafsız" bir tutum izledik.

Bu tavır bizim için **kesinlikle** yanlıştır.

Bu yanlış tavır, bize göre, teşkilatımızın, özellikle İbrahim Kaypakkaya'dan sonra, genelde milli mesele, özelde Kürt milli meselesine ilişkin teorik ve pratik yönde bir dizi ağır sapmalar, eksiklikler içinde olmasıyla; birçok sorunda olduğu gibi bu konuda da sınıf mücadelesini arkadan takip eden durumumuzla bağıntı içindedir.

Biz hatamızın kaynağına ilişkin olarak ortaya koyduğumuz tezin detaylandırılmasının bu yazının görevi olmadığı gerçeğinden hareketle, konumuz olan "NEWROZ'UN DÜNÜ BUGÜNÜ" sorununa dönelim:

Bildiğimiz kadarıyla, bütün Kürt milliyetçisi örgütler, her yıl "Newroz"u kendi siyasi düşünce ve anlayışları temelinde kutlamaktadırlar.

Kürt örgütlerinin dışında, Devrimci Yol, Kurtuluş örgütlerinin de Newroz'u kutladıklarını biliyoruz.

Yine bildiğimiz kadarıyla, bizim dışımızda HK, DHB ve Partizan da Newroz konusunda olumlu veya olumsuz yönde hiçbir tavır takınmayan gruplar içindedirler.(1)

Biz bu yazımızla, bütün grupların konuya ilişkin tavırlarını inceleyecek değiliz. Böyle bir görev bugünün zorunlu ve önce likle çözülmesi gereken bir görevi de değildir.

Bu yazıda öncelikle, Newroz'u kutlayan Kürt örgütlerinin belli kesimlerinin konuya ilişkin tavırlarını inceleyeceğiz.

****
NEWROZ NEDİR? NASIL DOĞMUŞTUR?
****

Bu soruya Kürt örgütlerinin verdikleri cevaplar değişiktir. Mesela KAWA, Özgürlük Yolu, PKK ve RIZGARİYE KÜRDİSTAN (RK) grupları, Newroz'un anlamı ve önemine ilişkin olarak, bir efsaneye dayanarak, ortak bir noktada birleşirken, bu efsanenin yorumu, ve Newroz'un "tarihi geçmişi"ni değerlendirme alanında **önemli** farklı yaklaşımlara sahipler.

Yine bu noktada bir başka sorun, İran'da da kutlanan Newroz'un anlamı ve önemine ilişkin olarak, geçmişte PEYKAR içinde çalışma yürütmüş olan bazı İranlı devrimci arkadaşların verdikleri bilgilerin, açıklamaların, Kürt örgütlerinin açıklama ve tezleriyle önemli oranda uyumsuzluk içinde bulunmasıdır.

Biz bunun bilincinde hareket ederek, "Newroz nedir? Nasıl doğmuştur?" sorusunu yanıtlamaya çalışacağız.

Önce **KAWA** grubu: Kawa 1980 sonlarında çıkardığı anlaşılan "CEJNA NEWROZ PIROZBE" başlıklı bildirisinde konuyla ilgili olarak şöyle diyor:

" 21 Mart NEWROZ (yeni gün) bayramı Kürdistan halkının zulme, sömürüye ve sömürgeciliğe karşı başkaldırışının zafer le sonuçlandığı bir günün bayramıdır. Bir adıyla da 'isyan' demek olan NEWROZ'u, halkımız her yıl 21 Mart'ta dağlarda ateşler yakarak, silahlar sıkarak, sömürgecilerin karargâhlarını bombalayarak kutlar.

NEWROZ bayramı ülkemiz tarihinde nasıl doğdu ve anlamı nedir?

Mitolojiye göre Orta-Doğu'da yaşayan ve çok zalim bir hükümdar olan Dehak'ın iki omuzunda onulmaz yaralar çıkmış. Bu yüzden Dehak ölmemek için doktorların tavsiyesine uyarak her gün iki genç insanın beyinlerini yemeğe başlamış. Gençlerin beyinlerini getirmekle görevli Dehak'ın adamı, iki genç insanın beyinlerinden birinin yerine, bir hayvanın beynini koymuş ve böylece kurtardığı gençleri de bir mağaraya gizlemiş. Bu arada sıra demirci KAWA'nın oğullarına gelmiş. Ama demirci KAWA oğullarını teslim etmediği gibi, mağaradaki gençlerin ve halkın başına geçerek baskıya, zulme, sömürüye karşı başkaldırmış, kine, acıya karşı olan nefretini bilinçli bir şekilde örgütleyerek harekete geçirmiş ve zalim hükümdar Dehak'ın saltanatına son vermiştir. Baskıya, zulme, sömürüye ve sömürgeciliğe karşı KAWA nın önderliğinde gelişen bu direniş hareketi zaferle sonuçlanmış. İşte o zaman kahraman demirci KAWA bu günü, kimsenin kimseyi ezmediği bir günün başlangıcının simgesi olarak tespit etmiş ve halka bu günün şenliklerle kutlanması gerektiğini söylemiştir. Böylece Kürdistan halkı, eski baskı ve zulüm döneminin yıkılmasının simgesi olan NEWROZ (yeni gün) bayramını kutlamaya başlamıştır. Her yıl kutlanan NEWROZ bayramının biricik anlamı olan, baskıya, zulme, sömürüye ve sömürgeciliğe karşı mücadelenin zaferi ve bu zafere duyulan özlem asırlardır Kürdistan halkının özlemidir."

Kawa aynı konuyla ilgili olarak bir başka bildirisinde şöyle diyor:

" Zulme, sömürüye ve sömürgeciliğe karşı Kawa önderliğinde gelişen bu direnme hareketi zaferle sonuçlanmış, Kürdistan halkı kendisiyle birlikte Orta-Doğu halklarını da bu baskıdan kurtarmıştır."

Alıntıda birden fazla problem var.

Herşeyden önce, alıntıda sunulan düşüncenin **temel dayanak noktası bir efsanedir.**

Biz böyle bir tavrı kökten reddediyoruz. Böylesi bir tutum Marksist-Leninist bir tavır değildir.

Çünkü efsane denen şey, doğru ve doğruya yakın olay ve düşüncelerin yorumunu içinde barındırabileceği gibi; tamamen gayri bilimsel, doğaüstü "güçlerin" yarattığı söylenen bazı saf sataları da içerir, içermek zorundadır.

Kendine ben Marksist-Leninist bir grubum diyen her örgüt önce bu temel konuda tavır takınmak zorundadır. Eğer bir örgüt veya kişi, efsaneye dayanarak, onun doğruluğundan yola çıkarak düşünceler üretiyor, teori inşa ediyorsa; o tavır bırakın Marksist-Leninist olmayı, ciddi bir burjuva tavrı bile değildir.

Somut olarak bu bağıntıda KAWA grubunun tavrı, tepeden tırnağa kadar idealist bir tavırdır.

Şimdi bu genel bakış açısından hareketle, alıntıyı tezler halinde özetleyerek tavır takınalım:

— Newroz bir efsaneye göre zalim Dehak'ın saltanatının demirci Kawa önderliğinde halkın mücadelesi ile yıkılması demektir.

— Newroz "Kürdistan halkının zulme, sömürüye ve sömürgeciliğe karşı başkaldırışının zaferle sonuçlandığı bir günün bayramıdır."

— Newroz "kimsenin kimseyi ezmediği bir günün başlangıcının simgesi" ve bu günün "şenliklerle" kutlanması demektir.

— Newroz'un kelime anlamı "Yeni Gün"dür.

— Newroz Orta-Doğu halklarının da bayramıdır. Onları da Dehak zulmünden, sömürüsünden kurtarmıştır.

Tezler halinde özetlediğimiz alıntılarda öne çıkartılması gereken şudur:

Nasıl olur da, proletaryanın sınıf olarak tarih sahnesinde olmadığı bir dönemde, demirci Kawa önderliğinde — yani sanatçılar sınıfı — zafer kazanan bir halk hareketi, "zulme, sömürüye" son verebiliyor?

Dahası var: Nasıl oluyor da, bunca önemli sorunlarda bilinçli olarak tavır takınabilen Kawa, kendi çocuklarının öldürülmesine karşı çıkmadan önce, diğer gençlerin öldürülmelerine vs. karşı herhangi bir harekette bulunmuyor?

İşte bu vb. sorular KAWA ve onun gibi düşünen grupların cevaplamak **zorunda** olduğu sorulardır.

Bizim bu yorumumuz karşısında, bazı okuyucular KAWA grubuna haksızlık yaptığımızı, ona savunmadığı düşünceleri malederek saldırdığımızı düşünebilirler. Biz bu ve benzeri düşüncelere ve kaygılara yer vermemek için, KAWA'nın 1982'de çıkardığı "NEWROZ" isimli özel sayısından bir alıntı yapmak istiyoruz.

Orada şöyle diyorlar:

" Halk üzerinde, (Dehak -BN) bugünkü generaller cuntası gibi terör estiriyormuş. Bu zulüm ve teröre karşı Kürdistan halkı, KAWA adlı bir demircinin önderliğinde örgütlenerek Dehak'a karşı ayaklanmış ve zalim hükümdarın saltanatını yerle bir etmiştir. İşte bu zafer gününü — Kawa — zulmün, sömürünün bittiği, kimsenin kimseyi ezmediği günün başlangıcı anlamında 21 Mart'ı bayram ilan etmiştir."

Görüldüğü gibi, sorun gün gibi açıktır. Yani KAWA grubuna göre, demirci Kawa hareketinin zaferi, zulme, sömürüye son vermiştir. Ve bu zafer kimsenin kimseyi ezmediği bir günün başlangıcıdır. vs. vs. Ama ne gariptir ki, bütün bu harika teoriler, hep olmuş!! bitmiş!! gibi "çok sağlam" "kanıtlara" da yanıyor.

Zaten işin püf noktası tam da burasıdır.

Çünkü tam da bu alanda, iki dünya görüşü kıyasıya birbirine karşı, meydan okurcasına, çatışmaktadır.

Bir örnek verecek olursak: KAWA ve onun gibi düşünenler için sömürünün ortadan kalkması (veya kendi deyimiyle "bittiği"), proletaryanın partisi, dünya görüşü, Marksizm-Leninizm bilimiyle donanmış bir Komünist Partisi önderliğinde yapılan devrim, ve devrimin inşası sürecinde olabileceği gibi; (bu düşünce onların yayın organlarında genelde savundukları bir düşüncedir) demirci Kawa önderliğinde yapıldığı varsayılan bir halk ayaklanmasının zaferi ile de mümkündür. Bu yaklaşımın Marksizm-Leninizm ile hiçbir ilişiği yoktur, olamaz da. Biz bunu söylerken, Marksizm-Leninizm öncesi ütopist sosyalist; ilkel komünist eşitlikçi düşünce ve hareketlerin varlığını reddetmiyoruz. Sorun böyle hareketlerin gerçekte sömürüsüz bir dünya yaratamayacağının bilince çıkartılmasıdır. Marksist-Leninistler bunu yapmak zorundadır.

Görülen o ki, Kawa'dan arkadaşlar Newroz'a övgüler dizerken kendilerini bir hayli kaybetmişler; ne söylediklerini, yazdıklarını kulakları duymaz, gözleri görmez olmuş.

Yeniden alıntıda özetlediğimiz tezlerin yorumuna dönelim:

Kawa grubuna göre, Newroz Ortadoğu halklarının da bir bayramıdır. Onları da Dehak zulmünden kurtarmıştır.

İnsan sormadan geçemiyor: İyi güzel ama, sizin bu söyledikleriniz doğruluğunu kanıtlayan tek bir alıntı, tek bir kaynak vermiyorsunuz. Olmuş! ! Yapmışlar!! Kurtarmışlar!! vb. vb. gibi "kanıtlara" Marksizm-Leninizm den biraz da olsa nasibini alanların itibar etmeyecekleri açık değil mi?

Dahası var: Madem ki Kürt halkı demirce Kawa önderliğinde birleşerek Ortadoğu halklarını da "Dehak zulmünden" kurtarmıştır; o halde zafer kazanan ve de üstüne üstlük "zulüm, sömürü ve baskıdan" kurtulan bu halkların merkezi bir devlet çatısı altında birleştikleri, veya tersi yönde herhangi bir gelişmeleri hakkında neden hiçbir kanıtlayıcı bilgi verilmemektedir?

Bu ve benzeri sorulara doyurucu yanıtlar verilmediği müddetçe, Newroz'un nasıl doğduğuna ve anlamının ne olduğuna ilişkin, gerçekçi bir yanıt verilemez.

Bu sorun çözülmeden, Newroz hakkında hiçbir sorun yokmuş gibi davrananlar, veya bütün sorunları çözdüklerini iddia edenler, kendi kendilerini olduğu kadar, etkiledikleri kitleleri de aldatmaktadırlar. Son olarak, Newroz'un kelime anlamının yeni gün olmasına ilişkin ileride tavır takınacağımızı belirterek, Rızgariye Kürdistan'ın konuya ilişkin söylediklerini inceleyelim.

Rızgariye Kürdistan 12. sayısında şöyle diyor:

" 1981 yılının NEWROZ'una da geldik. Kürt halkı (ve daha başka Orta-Doğu halkları da) yeni bir Newroz bayramı kutlayacak. Newroz'un önemine ilişkin, politik olarak bugüne dek çok şey söylendi. Aldığı yeni biçim ve ulusal demokratik mücadeledeki yeri konusunda da birşeyler söylenmiştir. Ne ki tarihi kökleri, toplumsal fonksiyonları ve kültürel özellikleri konusunda söylenenler ise son derece az. Bir tarihi kültür mirasının günümüz koşullarına uyarlı biçimde toplumsal fonksiyon sahibi olması ve politik mücadelenin önemli araçlarından biri haline getirilmesi, kuşkusuz sözkonusu tarihi olayın (şey ya da olgu) tüm çerçevesiyle analiz edilmesine bağlıdır. Bu nedenle Newroz'u tüm yönleri ile incelemek, tarihimizin, kültürümüzün organik bir ögesi olan Newroz'u çağdaş bilimsel ölçüler içerisinde siyasal mücadelemizin de kopmaz bir ögesi haline getirmek, önümüzde bir görev olarak durmakta."

Alıntıdan anlaşıldığı gibi, Rızgariye Kürdistan Newroz'un 'tarihi kökleri'ne ilişkin olarak yazılanların yetersiz olduğunu, bu alandaki eksikliğin giderilmesinin önlerinde duran bir görev olduğunu tespit etmektedir. Biz, Rızgariye Kürdistan'ın bu tespite bağlı kalarak, bu görevi bütünüyle çözüp çözmediğini bilmiyoruz. Ancak bildiğimiz bir şey var: O da şudur ki, Rızgariye Kürdistan 1 3. sayısında, "NEWROZ DESTANI" başlıklı, Dr. Cemşid Bender imzalı bir yazı yayınlayarak, bu görevi çözme yönünden kendi açılarından ileri bir adım atmışlardır.

Biz, bu yazıda cansıkıcı bir yığın apur supur zırvalıklar olmasına rağmen, geniş bir bölümü buraya aktarıyoruz. Yazar şöyle diyor:

" Bilindiği gibi NEWRUZ Kürt halkının yarattığı bir bayramdır. Kürt halkının gerçeklerinden kaynaklanan bu bayram, bilahare İran ve Afgan halkı tarafından da benimsenmiş ve onlarca da kutlanagelmektedir.

Sosyolog Durkheim, bayramlara sahip olan bir topluluğun ULUSLAŞTIĞINI söyler. Günümüzde Türkiye'de görüldüğü gibi islamiyetten kaynaklanan şeker ve kurban bayramları dışında, 30 Ağustos gibi askeri bir harekatın, ya da bir devlet başkanı tarafından uydurulmuş 19 Mayıs Gençlik Bayramı ya da 23 Nisan Çocuk Bayramı gibi bayramlara da tesadüf edilmekte ise de bu bayramlar belirli bir süre sonra unutulup gitmektedir. (27 Mayıs Bayramının unutulması gibi.)

Oysa Kürt halkının yarattığı NEWRUZ BAYRAMI 2593 yıldan beri her yıl halkımız arasında kutlanmaktadır. Dünyada özgürlük adına yapılmış bir başkaldırmayı simgelemesi açısından da İNSANLIK TARİHİNİN TANIDIĞI EN ESKİ HÜMANİST BAYRAM OLMA niteliğini taşımaktadır.

ULUSAL BAYRAMIN ilk mucidi (yaratıcısı) Kürt halkı olmuştur!
SPARTAKUS başkaldırması (kölelerin), ya da İngiltere'de gö

rülen Ragna carta (insan hakları mücadelesi M.S.1215), Fransız İhtilali 1789 binlerce yıl sonra yaşanmış tarih - sel olaylardır ve bunlar da bayramlaşmıştır. Ancak Kürt u lusal bayramına göre bunlar çok yeni bayramlardır.

Dünyada, insanlık tarihinde iki ülke arasında yapılan İLK BARIŞ ANTLAŞMASININ DA Kürtler tarafından yapılmış olduğu nu GURCİYEF adlı Rus tarihçisi, eserinde belirtmektedir. Kürt halkı Mezopotamya uygarlığının ilk kurucusudur. Tüm uygarlıklar MEZOPOTAMYA'dan kaynaklanmaktadır. MEZOPOTAM- YA uygarlığı ÇİN, Mısır, YUNAN ve ROMA uygarlıklarından da binlerce yıl daha eskidir. Babil ülkesi GUTİ (Kürtlerin a tası) HURRİT'ler (Kürtlerin atası) tarafından kurulmuş ve daha sonra Kürt KUSSİ ülkesi tarafından işgal edilerek M. Ö. 1850'den başlayarak İRANLI SİRUS adlı kralın bu toprak ları işgal etmesine kadar yani M.Ö. 545 yılına kadar ge- çen 13 asır 15 yıl Kürtler bu topraklarda üstün bir uygar lık ve egemenlik yaratmışlar, tüm Anadolu'ya, bugünkü Irak ve Suriye'ye, günümüzdeki İran'ın yarısına sahip olmuşlar dır.

Bu KUSSİ egemenliği süresi içinde de 250 yıllık KÜRT MİT- TANİ imparatorluğu da yaşamış ve bu ülke günümüzdeki Ma- latya, Adıyaman, Van, Sivas, Erzincan, Kerkük, Musul, Sü- leymaniye, Hakkari bölgesinde egemenlik göstermiştir.

İşte NEWRUZ bayramı bu süreler içinde yaşamış tarihi olay larla bağlantılıdır. İlk kez NEWRUZ KUSSİ Kürt devletine (ki bu devletin tümü CEMŞİD adıyla anılmaktadır)(Not:Kürt MED devletine de FERİDUN adı verilmiştir) CEMŞİD'İN bugün İran'da olan Demawend Kürt şehrinden BABİL'İ işgal edişi sırasında bu şehre girerken yüzünün parlaması güneşe ben- zetilmiş ve efsaneye göre GÖKTE İKİ GÜNEŞ GÖRÜNDÜĞÜ şek- linde yorumlanmıştır ki, NEWRUZ'un başlangıcı tamamen bu olayla ilgilidir. Bir bahar gününe tesadüf etmesi nedeniy le doğanın uyanışı güneşin tan zamanı olarak simgelenmiş, ancak Babil'in Kürtler tarafından alınışını simgeler. Bu fetih tarihi M.Ö. 17. yüzyıla tesadüf etmektedir. Kürtle- rin yendiği kralın çocukları ise ünlü Hamurabi'nin çocuk- larıdır. Ancak CEMŞİD ülkesi (yani Kussi'ler) M.Ö. 1171 yı lında ASURLAR tarafından yenilerek işgal edilmiş ve Kürt- ler üzerinde karanlık bir dehak dönemi başlamıştır. ASUR- LULARIN kralları bu dönem içinde DAHHAK adıyla adlandırıl mışlardır. O dönemlerde devletler en ünlü kralın adıyla a nılmaktaydılar. (Günümüzde Amerika'nın Amerika Vaspusi o- larak adlandırıldığı gibi.) Bu karanlık dönem M.Ö. 612 yı lına kadar sürmüş ve bu tarihte KUSSİ kökenli demirci Ka- we usta, bir NEWRUZ bayramında halkın toplanmasından ya- rarlanarak başkaldırmış. Ateşler yakarak harekatın başla- dığını duyurmuş ve Kürt MED imparatorlarının da dışarıdan müdahalesi ile ASURLULARIN egemenliğine son vererek onla- rı tarihten silmiş ve ünlü Asur başkenti NİNİV'i ele ge- çirmişlerdir.

Böylece Kürt KUSSİ ülkesi ile MED Kürt ülkesi birleşerek yeniden egemenlik kurmuşlardır.

Bu tarihsel olaylar incelendiğinde NEWRUZ'un CEMŞİD'in Ba bil'i alması olayı ile, bilahare uzun yıllar sonra Kürtle rin demirci Kawe'nin önderliğinde başkaldırarak özgürlük- lerini elde etmiş olmaları olayının birbiriyle kaynaşma - sından doğduğu ve bütünleşme gösterdiği anlaşılmaktadır. Bu tarihsel olaylar tüm Önasya'yı ve İran'ı hatta Hindis- tan'ı bile etkilemiş ve Kürtlerin en eski kitabı olan ZEND AVESTA'yı o yıllarda benimseyen uluslardan İran, Afgan hal kı ile Hindistan'ın belirli bölümlerinde yaşayan halklar- ca benimsenmiştir.

Tarihsel gerçekler budur."

Bu uzun alıntıdan, bizim açımızdan öne çıkartılması gereken anlayışlar şunlardır:

— "Bayramlara" sahip olan bir topluluk, uluslaşmış demektir. Bu anlayışı, Kuran'ı Kerimi veya İncil'i doğru gören, onun a çıktan propagandasını yapan bir yayın organında okusaydık, hiç de hayretle karşılamazdık.

Ama ne gariptir ki, bu düşünceler Komünizm adına savunulmak- tadır. İşte utanç verici ve aşağılık olan da budur.

Sayın Cemşid beyefendi, izinde büyük bir sadakatle gittiği Kruşçev revizyonizmini daha da geliştirerek, Marksizmin "u - lus" tanımına yeni "katkılarda" bulunuyor.

Marksizm-Leninizm için "ulus, tarihsel olarak oluşan kararlı bir dil, toprak, iktisadi yaşam ve kendini kültür ortaklığın da dile getiren ruhsal biçimlenme birliğidir."

Ama öğreniyoruz ki, Marksizm-Leninizm için geçerli olan bu ta nımlama, Cemşid beyefendi ve Rızgariye Kürdistan için hiç de geçerli değildir. Onlar için Stalin'den aktardığımız anlayış elinin tersiyle bir kenara atılması gereken bir safsatadır. Marksist ustalara karşı Durkheim. İşte Rızgariye Kürdistan'- ın Marksizmi!

Yine yazarın mantığı ile hareket edildiğinde, Türkler demeye ceğim ama, **müslümanlar bir ulustur.** Çünkü onları birleştiren bir yığın dini bayramlar var. Dahası var, müslümanlar kapi- talizm öncesi de ulusturlar, çünkü ulus olmak için "Bayramla rın" olması yeterlidir. İşte Marksizm-Leninizm adına bu den li deli saçması safsatalar savunulabiliyor, daha da garibi, bir yığın insan bu tür zırvalıklarla rahatlıkla aldatılarak oyalanabiliyor.

Bütün bunlardan sonra, yazarın mantığı ile varılan yer:Kürt ler, Newroz bayramına kavuştuktan bu yana ulusturlar!!!!!

Diğer tezlere gelince:

— Newroz "..İNSANLIK TARİHİNİN TANIDIĞI EN ESKİ HÜMANİST BAY RAM OLMA niteliğini taşımaktadır."

Bununla ilgili fazla birşey söyleyebilecek durumda değiliz. Çünkü bu konuda konuşabilmek, tezler ortaya koyabilmek için; ileri sürülen iddianın doğruluğu veya yanlışlığına ilişkin so mut kanıtlar gerekli. Bu ise şu an için bizlerin elinde yok- tur.

Geçerken bir noktaya değinelim. Okuyucu burada "hümanist" bir bayram olarak nitelenen Newroz'a, ileride daha başka hangi ö zelliklerin atfedileceğine dikkat etmelidir.

— Newroz Babil'in işgali sırasında, Cemşid'in yüzünün parla masının güneşe benzetilmesi, ve Babil'in Kürtler tarafın- dan geri alınışı demektir. Ancak bu olay bir ilkbahar gü- nüne tesadüf ettiği için, "doğanın uyanışı güneşin tan za manı" olarak yorumlanmıştır. Halbuki Newroz "Babil'in Kürt ler tarafından alınışını simgeler."

Bu tezde dile getirilen anlayış, önceden parmak bastığımız te mel yanlışların bir devamı niteliğindedir.

Şöyle ki, yazar yukarıda özetlediğimiz tezini bir efsaneye da yandırmaktadır. Bu efsanenin ne kadar doğru olup olmadığı ya zarı hiç mi hiç ilgilendirmemektedir.

Şayet ilgilendirseydi, bir insanın yüzünün parlamasının güne şe benzetildiği, gökte iki tane güneş göründüğü vb şeklinde- ki efsanelerin birer safsata olduğunu ortaya koyardı.

Ama yazar böylesi bir tavır takınmaya hiç de niyetli değil - dir. Onun derdi çok başkadır. O bütün çabası ile, önceden bi ze bir "hümanist" bayram olarak tanıttığı Newroz'u, şimdi Kürtlerin silah zoru ile memleketleri olan Babil'i geri alma larının kutlandığı bir gün olarak tanıtmaya çalışıyor.

Tabii bu arada silah zoruyla kazanılan zafer gününün nasıl o lup da bir "hümanist" bayram olarak ele alınacağı, alınması gerektiği, sayın Cemşid beyin sırrı olarak kalmaktadır.

Devam edelim. Yazara göre Cemşid ülkesi M.Ö. 1171 yılında A- surlar tarafından işgal edilmiştir. Bu işgal Kürt halkı üze- rinde karanlık Dehak hükümdarlığının kurulması demektir. İşte bu işgale karşı "..KUSSİ kökenli demirci Kawe usta, bir NEW- RUZ bayramında halkın toplanmasından yararlanarak başkaldır- mış. Ateşler yakarak hareketin başladığını duyurmuş ve Kürt MED imparatorlarının da dışarıdan müdahalesi ile ASURLULARIN egemenliğine son vererek onları tarihten silmiş ve ünlü Asur başkenti NİNİV'i ele geçirmişlerdir.

Böylece Kürt KUSSİ ülkesi ile MED Kürt ülkesi birleşerek ye- niden egemenlik kurmuşlardır."

"Bu tarihsel olaylar incelendiğinde NEWRUZ'un Cemşid'in Ba- bil'i alması olayı ile, bilahare uzun yıllar sonra Kürtle - rin demirci Kawe önderliğinde başkaldırarak özgürlüklerini el de etmiş olayının birbiriyle kaynaşmasından doğduğu ve bütün leşme gösterdiği anlaşılmaktadır."

Bütün bu alıntılarda ortaya çıkan sonuç şudur: Newroz Babil' in Kürtler tarafından geri alınması, ve işgal edilen KUSSİ Kürt ülkesinin, işgalci güç ASURLARI "tarihten silerek" yeni den özgürlüğüne kavuşması demektir.

Rızgariye Kürdistan ve onun yazarı için, Newroz başka hiçbir anlamda kutlanamaz. İşte tam da bu noktada tartışılması gere ken **canalıcı** sorun şudur:

a) Babil'in Kürtler tarafından geri alınması, tarihin toplum sal ilerlemesi açısından hangi rolü oynamıştır?

b) Kürt ülkesi olarak tanımlanan KUSSİ'nin işgalci güç ASUR- LARA karşı ayaklanması ve elde ettiği zafer, üretici güçle- rin gelişimini, bu anlamda tarihin diyalektik akışını hangi yönde etkilemiştir?

Bu sorunlara hiç değinmeden kibarca geçiştirme tavrı,korkak oportünist bir tavırdır.

Cemşid beyefendi için önemli olan bu ve benzeri sorunlara do yurucu cevaplar arayabilme vs. değildir.

Onun için **önemli olan, bu hareketlerin Kürtlere ait olup ol- madığıdır.** Tabii ki bu yaklaşım ile Marksizm-Leninizmin hiç- bir bağı bulunamaz. Bu yaklaşım milliyetçi bir yaklaşımdır,

bu kafayla hareket edenlerin, Kemalistlerin ilan ettiği "Cumhuriyet" bayramına ve "Güneş Dil Teorisi"ne Türklerin saygıyla sahip çıkmaları gerektiğini "öğütlememeleri" kelimenin tam anlamıyla ŞAŞIRTICIDIR. ANLAMSIZDIR.

Biz yukarıda ortaya attığımız sorulara Marksist-Leninist temelde bir yanıt verebilmek için **önkoşulun**, sorunlara Marksist bir bakış açısı ile yaklaşılması gerektiğini düşünüyoruz. Ancak bu **temel önkoşulun** üzerine basarak yükselebilecek bir **somut** araştırması, doğru Marksist-Leninist sonuçlara varabilir. Tersi şu veya bu biçimde bizleri çıkmazlara, yanlışlara, bataklara sürükleyecektir.

İşte biz bunun bilincinde olarak, bu sorunun öyle basitçe çözülebileceğini düşünmüyoruz.

Çünkü bu sorunun çözümü için gerekli olan temel önkoşula sahip olmamıza rağmen, bu önkoşul üzerinde inşa edebileceğimiz, etmemiz gereken **somut** bilgiden yoksunuz.

Olaylar hakkında somut bilgiden yoksun oluşumuzun **temel** sebebi, konularla ilgili hiçbir sağlam bir belgenin bulunmayışıdır.

Bu sorunlarla ilgili gösterilen kaynak eserlerin ancak bir bölümünü doğrudan tanıyoruz. Ki bu eserler tam da bu konularda kendilerine temel dayanak olarak EFSANELERİ almaktadırlar. O kuyucu bunun bilincinde olarak, olaylarla ilgili somut araştırma ve tavır takınma açısından yazımızın eksik olacağını görmelidir. Ancak bu eksiklik hiçbir şekilde, konuya yaklaşımda kullandığımız Marksist-Leninist yöntemin yanlışlığı ve ya önemsizliğini göstermez.

Tam tersine, Rızgariye Kürdistan ve onun yazarı ile —aynı zamanda onun gibi düşünen bütün grup ve kişilerle— aramızdaki **en önemli ayrım**, olaylara yaklaşımda kullanılan YÖNTEMDİR.

Konuyu daha fazla uzatmadan, tartıştığımız sorun açısından öğretici olacağını düşündüğümüz için, Marks ve Engels'in 1840-1860'larda Polonya'nın bağımsızlığı istemi karşısında takındıkları tavrın, Lenin tarafından nasıl yorumlandığına değinelim.

Yüce Lenin, "Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı" eserinde, Rosa Lüksemburg'un "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" istemini kabul etmeyen, reddeden anlayışına karşı polemik içinde şunları söyler:

> " Pek iyi bilindiği gibi Karl Marx ve Engels Polonya'nın bağımsızlığı istemini etkin olarak desteklemeyi bütün Batı Avrupa demokrasisinin ve özellikle sosyal-demokrasinin görevi saymışlardır. 1840-1850 ve 1860'lar döneminde, Avusturya'da ve Almanya'da burjuva devrimleri döneminde ve Rusya'da da "Köylü Reformu" döneminde, bu görüş doğruydu ve tutarlı demokratik ve proleter tek görüştü. Rusya'daki ve Slav ülkelerinin çoğundaki halk yığınları henüz uykuday - ken, bu ülkelerde yığınları kucaklayan bağımsız demokratik hareketler yokken, Polonya'nın aristokratik kurtuluş hareketi, yalnızca Rusya bakımından değil, yalnızca Slavlık bakımından değil, bir tüm olarak Avrupa demokrasisi bakımından da pek büyük bir önem taşıyordu.
>
> Ama Marx'ın bu tutumu, 1860'larda ya da 19. yüzyılın üçüncü çeyreğinde doğru olmakla birlikte, 20. yüzyılda artık doğru değildir. Slav ülkelerinin çoğunda, hatta en geri Slav ülkelerinden birinde, Rusya'da bile, bağımsız demokratik hareketler ortaya çıkmıştır. Aristokrat Polonya yok olmuş, yerini kapitalist Polonya'ya bırakmıştır. Bu koşullar altında Polonya'nın istisnai devrimci önemini yitirmesi doğal bir şeydir."

Bu uzun alıntıdaki **temel** önerme şudur: Polonya'nın bağımsızlığını 1840-1860 yıllarında savunmak, tarihi toplumsal gelişme açısından tek doğru tutumdu. Çünkü o günün koşullarında Polonya'da halklar uyanarak burjuva demokrasisi için ayaklanıyorlardı, bu hareketin zaferi, henüz uykuda olan halk yığınlarının uyanışı ve harekete atılışını etkileyerek hızlandırabileceği gibi, "Avrupa demokrasisi bakımından da büyük önem taşıyordu."

1840-1860'larda doğru olan bu siyasal tutum, 20. yüzyılda artık geçerli değildir.

İşte Marks'ın yaklaşımının kısa özeti budur. Ve bu yaklaşım tamamen doğrudur. (Biz burada bu konuya ilişkin, sorunun bütün yönlerine tavır takınmayı gerekli görmüyoruz.)

Bize göre, Marks'ın bu temel yaklaşımı eskimediği gibi, bütün tazeliği ile yaşamaktadır. İşte bu bakış açısı ile Newroz sorunu ele alınmak zorundadır.

Rızgariye Kürdistan yazarının NEWROZ'u "Kürtlerin Babil'i geri almaları, ve Asurların Kürt ülkesi KUSSİ'den kovulması olarak" yorumlaması, işte tam da bu bakış açısından irdelenmelidir. Kürtlerin hareketi tarihte toplumsal gelişmenin ilerlemesinde hangi rolü oynamıştır?

Biz bu soruya, o günün koşullarının **somut analizi** temelinde bu yazımızda yanıt veremediğimiz için üzgünüz. Ancak bu sorunun önümüzde çözülmesi gereken bir görev olduğunu, bu görevin doğrudan doğruya Kürdistan tarihinin incelenmesi ile bağ içinde ele alınması gerektiğini belirtelim.

— Yazara göre Newroz, uluslararası bir niteliğe sahiptir. Ortadoğu halkları da Newroz'u kutlamaktadır.

Bu tez üzerine yoruma geçmeden önce, yazarın Newroz'un "sosyolojik ve tarihsel kökleri" üzerine yazdıkları kitaptan aktardığı bölümü olduğu gibi buraya aktarmak istiyoruz. Şöyle deniyor:

> " Zalim Dahhak'a karşı, Demirci Kawe'nin önderliğinde halk ayaklandı. Kurtuluşunu sağladı. Newruz, kurtuluşu, özgürlüğü muştulayan böyle bir zaferin bayramıdır. Aradan geçen binlerce yıllar, bu bayramın yarattığı bağımsızlık ateşini, tutkusunu söndürememiştir. Newruz'un insan haklarına ve bağımsızlığa yönelik bir başkaldırışı sembolize etmesi açısından, insanlık tarihinde önemli bir yeri olduğunu unutmamalıyız. Nitekim Newruz bayramının, diğer bazı uluslarca da kutlanmakta olması, onun evrenselleşen gücünü gösterir. Zulüme, sömürüye karşı başkaldırmak ve savaşmak, tüm insanlığın ortak niteliğidir. Kuşkusuz bu bayramın bağımsızlık ve özgürlük duygularıyla donanması, zulme karşı bir başkaldırışı simgelemesi, onun değişik toplumlarca benimsenmesine yol açtı.
>
> 'Newruz'un tartışma götürmeyen özellikleri şunlardır:
>
> ' -Zulme, sömürüye karşı ezilen ve sömürülen halkın ayaklanmasından kaynaklanan bir bayram oluşu,
> ' -Ayaklanma hareketinin Demirci Kawe gibi BİR EMEKÇİ OLMASI
> ' -Hareketin ve onun doğurduğu bayramın Kürt tarihi ve Kürt halkı ile ilgili bulunması
> ' -Özgürlük savaşını amaçlayan ve taçlayan bu bayramın evrenselleşerek başka uluslarca da benimsenmesi
> ' -İnsanlık tarihinin kaydettiği en eski özgürlük bayramı oluşu
> ' -2593 yıllık bir zaman süresi içinde devamlı her yıl kutlanan bir bayram oluşu.' (Bu bölüm yazdığımız kitabın 9. sayfasındadır.)"

Bu uzun aktarmada üzerinde önemle durmak istediğimiz birkaç konu var.

Birincisi, yazara göre Newroz "evrensel bir nitelik taşımaktadır". Çünkü Newroz "zulme, sömürüye karşı başkaldırmak ve savaşmak" gibi "tüm insanlığın ortak niteliği" gibi bir karaktere sahiptir.

İşte yazara göre Newroz'un genel tanımlaması budur. (Ancak bunun kaçıncı genel tanımlama olduğunu biz de sayamadık!!!)

Tabii ki böyle bir yaklaşımla aslında Newroz'un **bütün dünya proletaryası ve ezilen halklar** tarafından mutlaka kutlanılması gereken bir bayram olduğu sonucuna varılacaktır. Ama ne hikmetse, yazar kendi mantığını sonuna kadar işleterek bu sonuca varmıyor.

İkincisi, "Newroz'un tartışma götürmeyen özellikleri" başlığı altında sıralanan tezler içinde; Newroz'un "İnsanlık tarihinin kaydettiği en eski özgürlük bayramı oluşu" şeklindeki tez ile, Newroz "İNSANLIK TARİHİNİN TANIDIĞI EN ESKİ HÜMANİST BAYRAM OLMA niteliğini taşımaktadır" şeklindeki tezin birbiriyle ne kadar "uyum" içinde olduğu gerçeğidir.

Üçüncüsü, adı geçen kitaptan yaptığımız aktarmada şöyle bir cümle var: "Zalim Dahhak'a karşı, Demirci Kawe'nin önderliğinde halk ayaklandı. Kurtuluşunu sağladı. Newruz, kurtuluşu, özgürlüğü muştulayan böyle bir zaferin bayramıdır."

Oysa biz bu alıntının çok değil birkaç paragraf üstünde şu cümleyi okumuştuk: "..KUSSİ kökenli demirci Kawe usta, BİR NEWRUZ BAYRAMINDA HALKIN TOPLANMASINDAN YARARLANARAK BAŞKALDIRMIŞ.."

Yani Kawe önderliğindeki halk hareketinden önce Newruz bayramı VARDI. Kawe bu VAR olan bayramda halkın toplanmasından yararlanarak başkaldırdı.

Bütün bunlardan sonra, büyük bir gönül rahatlığı ile, Rızgariye Kürdistan yazarının dükkanında her renkten malın varolduğunu; isteyenin istediğini seçip alabileceğini belirtebiliriz.

****

NEWROZ'UN ULUSLARARASI NİTELİĞİ VE İRAN'DA NEWROZ NEDİR?

****

Biz bu başlık altında, geçmişte PEYKAR isimli bir devrimci grup içinde uzun süre çalışma yürüten, ancak PEYKAR'ın dağılmasından bu yana küçük gruplar şeklinde faaliyet gösteren dev

rimci arkadaşların NEWROZ hakkında bize yazılı olarak verdikleri bilgileri, ve bu bilgilerle, şu ana kadar incelediğimiz grupların tavrı arasındaki ilişkiye değinmek istiyoruz.

İranlı devrimci arkadaşlara göre Newroz:

" Bir Arria efsanesine göre, yazılı tarih öncesi, ilkbaharın ilk günü olarak kutlanır.

Gelişme şöyle olmuştur: Cem isimli bir şah, ilkbaharın ilk günü, tahta oturur. O tahta oturduğu bu günü, yeni bir dönemin başlangıcı olarak ilan eder.

Böylece ilkbaharın ilk günü, "Cem günü" olarak tanımlanır. Şah'ın felsefesine göre, dünyadaki bütün güzellikler, yenilikler, sevinçler ancak şahlar için vardır. Onlar olmadan bu ögeler olamaz. Halk yığınları bu olaydan sonra,her yıl ilkbaharın ilk gününde, (21 Mart'ta) en yeni elbiselerini giyer, en güzel yemeklerini yapar, imkanları ölçüsünde en zengin sofralarını kurar ve sevinç ve mutluluk dolu özlemlerle bu günü geleneksel olarak kutlarlar.

Newroz'un İran takvimine göre 21 Mart'ta kutlanması gerektiğini, bundan 800 yıl önce Hayyam isimli bir düşünür tespit etmiştir. İran takvimini de ayarlayan Hayyam'dır.

Şah gerici felsefesini yığınlar içinde iyice yerleştirmiştir.

Öyle ki, halk yığınları, Cem şahın içkisine güneşin vurduğunda parlamasını büyük bir şaşkınlık ve hayranlıkla izler; Cem şahın içkisine baktığında bütün dünyada olup bitenleri gördüğünü düşünürmüş.

Bunun içindir ki, halk yığınları Cem şahın içkisine "Cemşid" ismini — yani Cem'in ışığı/Cem'in nuru— koymuşlar.

Gerici felsefe, Cem şahı yığınların gözünde öylesine büyütmüş ki, yığınlar onun yenilmez bir otorite ve doğaüstü bir güç olduğuna inanmışlar. (Tıpkı müslümanların, Hazreti Ali'nin Zülfikar'ına mantıksız şekilde övgüler düzmeleri gibi.)

Yine halk yığınları, Cem şahın içkisine "Cemmeaa cehean - nem" — yani dünyayı gösteren cam — ismini koymuşlardır. Bu inanç temelinde Şah'a karşı herhangi bir başkaldırı eyleminin önceden, Cem şah tarafından tespit edileceğine de inanırlarmış.

Biz bu efsanede anlatılanların bütününün doğru olduğundan yola çıkmamakla birlikte, efsanede anlatıldığı şekilde bir "Cem şah" otoritesinin özellikle Asya türü üretim tarzının bulunduğu yerlerde anlaşılır olacağını düşünüyoruz.

Demirci Kawa önderliğinde gerçekleştiği söylenen halk hareketi ile Newroz'un HİÇBİR BAĞI, İLİŞİĞİ YOKTUR.

Demirci Kawa hareketi, İran'da "Mehrigan Bayramı" olarak 8 Ekim'de kutlanır. Bu başka bir efsaneye dayanır.

İran'da Newroz yığınlarca uzun yıllardan bu yana kutlanmaktadır. Yığınlar açısından Newroz, ilkbaharın ilk günün de evlerini temizleme, en güzel elbiselerini giyme, türlü türlü yemeklerle zengin sofralar hazırlama, sevinç ve mutluluk içinde, eş-dost ziyareti ile kutlanır.

Aslında Newroz gerçek anlamıyla bir tabiat bayramıdır. Çünkü 21 Mart'ta gece ve gündüzün uzunluğu ve kısalığı eşit hale gelir. Tabiat canlanır, bir anlamda karakış biter, insanlık soğuktan vs. kurtulur, yeni bir mevsim, yeni bir güne girerler.

Newroz bu anlamıyla kendi içinde tutarlı bir mantığın ürünüdür.

Komünistler Newroz geleneğine sahip çıkmalıdır. Bunu yaparken, Newroz'un devrimci mücadele için bir propaganda günü olarak kullanılması, sömürü düzenine karşı mücadele azminin kitleler içinde yerleştirilmesi temel alınmalıdır.

Bu kutlama, sizlerin (yani Türkiyeli devrimci grupların) yılbaşında, yılbaşını devrimci bir programla kutlamasına da benzetilebilir.

İran'da Şah döneminde Newroz yoğun bir şekilde kutlanıyordu. Şimdi Humeyni döneminde bu alanda da belli kısıtlamalar var.

Humeyni yönetimi, "Müslümanlar" için birkaç belirleyici bayram olduğunu, bunun dışındaki bayramların pek işe yaramadığını basında açıklayarak, ileride Newroz kutlamalarını yasaklamanın işaretini veriyor. (Tabii bu bir ihtimaldir.)

Son olarak, "Cemşid" vb. isimlerin İran'da çokça kullanıldığını da belirtelim.

Size bu konuda ileride daha geniş bilgi verebiliriz. Newroz üzerine Farsça'da epeyce kitap var. Mesela "Newroznameh" bunlardan biridir."

İranlı arkadaşlardan aktardığımız bu bilgiler, Newroz'un "uluslararası niteliği, tarihi kökü" ve somut olarak İran'da nasıl kutlandığına ilişkin bizlere epeyce materyal vermektedir.

Biz bu bilgilerin doğruluğundan yola çıkarak — yani İran'da Newroz'un yukarıda anlatıldığı biçimde yorumlandığı — somut olarak Kawa ve Rızgariye Kürdistan gruplarının söyledikleri arasında temelde farklılıklar olduğunu belirtmek istiyoruz.

Bunlar tezler halinde şöyle özetlenebilir:

— Newroz bayramı ile "Demirci Kawa hareketi"nin hiçbir bağı yoktur.

— Newroz "Babil'in Kürtler tarafından geri alınması veya KUSİ ülkesinin ASURLARA KARŞI zafer günü değildir.

— Newroz özelde bir "Kürt bayramı" değildir. Bir bütün olarak Arria soylarına aittir (ki bu Arria soyları içinde Kürtler, Acemler ve Türkler de vardı.)

— Newroz "gerçek anlamıyla bir tabiat bayramıdır." (2)

Bu çelişmeli yönleri koyduktan sonra, şimdi de NEWROZ'un Kürt örgütlerince nasıl kutlandığı sorununu ele alalım.

****

NEWROZ'U KÜRT ÖRGÜTLERİ NASIL KUTLUYORLAR ?

****

Bu soruna ilişkin elimizde en çok materyali olan grup yine KAWA ve Rızgariye Kürdistan'dır. Bunun için özellikle bu grupların belgelerine dayanacağız. Bunların yanında, PKK ve Özgürlük Yolu gruplarının da konuya ilişkin tavırlarına değineceğiz.

ÖNCE KAWA GRUBU:

Bu arkadaşlar, 1980 sonlarında çıkardıkları anlaşılan tarihsiz bildirilerinde konuyla ilgili olarak şöyle diyorlar:

" NEWROZ her toplumsal dönemde devrimci içeriğine layık bir şekilde kutlanmış ve bundan sonra da kutlanacaktır."

Ve devamla:

" Bir adıyla isyan demek olan NEWROZ'u halkımız her yıl 21 Mart'ta dağlarda ateşler yakarak, silahlar sıkarak, sömür gecilerin karargahlarını bombalayarak kutlar."

Alıntılarda altını çizdiğimiz yerlere dikkat edin!! Dikkat edin, çünkü ortaya atılan iddialar, palavralar öyle kolayca yenilir yutulur cinsten değiller.

Mesela Kürt halkının her "toplumsal" dönemde (Ne demekse bu artık! -YN) Newroz'u "devrimci içeriğine layık bir şekilde kutladığı" iddiasını ele alalım. Bu iddiayı bir an için gerçek kabul ettiğimizde, ortaya çıkacak olan tablo şudur: Kürt halkı her dönem "sömürgecilere" karşı isyan etmiştir. Çünkü Newroz bir adıyla da "isyan demektir."

İyi güzel ama, gerçek durumun böyle olmadığı, az-çok düşünebilen bir insan için aşikardır.

Eğer söylediğimiz doğru değilse, iddia sahipleri, Kürt halkının çok büyük bir kesiminin — somut Türkiye Kürdistanını tartışıyoruz — Kürt olduklarını dahi kabul etmeyen tavırlarını nasıl açıklayabiliyorlar? Dahası var, Türk milliyetçiliğinin zehiriyle beyinleri teslim alınan milyonlarca Kürt emekçisinin öteden beri ağırlıklı olarak faşist Türk devletini "oylarıyla" vs. desteklemesini nasıl açıklıyorlar? Palavrayı meslek edinerek sorunları "çözenler" bunu yapacak yerde, bu soruları somut verilerle yanıtlamalıdırlar.

Devam edelim. Her iki alıntıda da bir diğer ortak özellik şudur: Şu veya bu devrimci ve devrimci geçinen grupların **örgütlü insanlarının yaptığı eylemlerle, geniş apolitik halk yığınlarının** Newroz'u kutlama **geleneklerinin birbirine karıştırılması**, aralarındaki farkın sessizce hiç edilmesidir.

Mesela "sömürgecilerin" karargahlarının yer yer bombalanması şu veya bu devrimci ve devrimci geçinen gruplar tarafından yapılmıştır. Biz bunu kesinlikle yadsımıyoruz. Bizim derdimiz, bu yapılanın "Halkımız" yaptı!, yapıyor vs. şeklinde gösterilmesinin yanlış ve saçmalık olduğunu anlatmaktır.

Dahası var, eğer "halkımız" siz "Komünistler"in dışardan taşıdığı "sosyalist" bilinç olmadan da, "her toplumsal dönemde" Newroz'u "devrimci içeriğine layık bir şekilde" kutlayabiliyorsa, sizlerin "öncülük" görevi gereksiz değil mi? Yoksa yanılıyor muyuz??

Kawa'dan arkadaşlar, "Halkımız"a şu an için taşımadığı nitelikleri atfetme heyecanı içinde kendilerini epeyce kaybetmiş olacaklar ki, devamla şöyle diyorlar:

" Geçmiş mücadelelerden dersler çıkararak her geçen gün daha da zenginleşen granitten bir kaya gibi sağlam olan halkımız ve onun önderi Marksist-Leninist hareketimiz, sö -

mürgecilerin ve askeri faşist diktatörlüğün zulüm ve sömürü zincirini paramparça ederek mücadelesini daha da yüksek lere çıkarıyor, çıkaracaktır da."

Eh, ne de olsa halkımız geçmiş mücadelelerden "dersler" çıkarabiliyor, daha da önemlisi, 'halkımız' "granitten bir kaya gibi sağlam", o halde biz Marksist-Leninistlerin görevleri önemli ölçüde çözülmüştür. Öyle ya, ne de olsa "halkımız" bu vasıfları taşıdığına göre, devrim için hazır demektir!! Geriye kalan iş, "granitten kaya gibi sağlam" olan halkımızı örgütlemektir. Belki örgütlememize de pek bir gerek yok, ne de olsa onlar nasıl örgütlenileceğini de biliyorlar!! O halde göreve başına! Halkımızın yolunda ileri!!

İşte KAWA'dan arkadaşların mantığının konakladığı yer burası dır. Onlar kendilerinde genelde var olan bir hastalığı — bu hastalık palavra edebiyatı yapma, bunu yaparken Marksizm-Leninizmin ABC'si denebilecek ilkeleri bile "unutma" — bu bil diride de bolca devam ettiriyorlar.

Geçerken belirtelim, bizim burada tartıştığımız sorun, halk tabakası olarak isimlendirdiğimiz topluluk içinde yer alan sınıfların objektif konumları gereği sınıf olarak devrimci olup olmadıkları değildir. Bizim tartıştığımız sorun, "halkımız"ın gerçekten de Kawa'nın gösterdiği gibi, "granitten bir kaya gibi sağlam" olup olmadığıdır. Halkın granitten bir kaya gibi sağlam olmasından sözedebilmek için, onun mücadelesini verdiğimiz devrim için hazır ve kararlı olması gerekir. Bu da öyle iki kuru ajitasyonla olacak iş değildir. İşte sorunun özü de budur.

Aynı bildiride Kawa'dan arkadaşlar, Özgürlük Yolu vb. grupların "Newroz"un devrimci geleneğine sahip çıkamayacaklarını, çünkü bu grupların sosyal-faşist olduklarını söylüyor. (Geçerken belirtelim, aynı arkadaşlar 12 Eylül sonrası, "faşist Cunta"ya karşı bu gruplarla omuz omuza "devrimci" içerikli eylemler yaptılar, yapıyorlar.)

ŞİMDİ RIZGARİYE KORDİSTAN GRUBU:

Rızgariye Kürdistan'ın 12. sayısında konuyla ilgili şunlar söyleniyor:

" Ancak hayat devam ediyor. Ve, Kürt halkı bu yılki Newroz da da dağ başlarında özgürlük ateşlerini yakacak. Kurtarılmış silahlı bölgelerde binlerce peşmerge (partizan) el de silah, özgür bir vatan, sosyalizm, dayanışma vb. konuları içeren marşları hep birden söyleyecekler. Köylüler temiz elbiselerini giyecekler, merkezi köylere gidecekler, büyük ateşler yakacaklar, govendler tutacaklar ve birbirlerine özgürlük ve ekmek kavgasının şiarlarını aktaracaklar. Öğrenciler okullarında forumlar, toplantılar yapacaklar, ulusal demokratik mücadeleye ve Newroz'a ilişkin bildiriler yazıp dağıtacaklar. Topyekun bir halk baskıya, zulme, sömürüye karşı kinini, nefretini, düşmanlığını haykıracak."

Alıntıdaki temel yanlış şudur: Yazar geniş emekçi yığınları ile, örgütlü insanların Newroz'u kutlama amaç ve biçimini bir birine karıştırmaktadır. Mesela İran ve Irak Kürdistanı'nda "Peşmergelerin" kurtardığı alanlarda, peşmergeler önderliğin de kutlanan Newroz ile; geniş apolitik halk yığınlarının yeni elbiselerini giyinerek, "birbirini ziyaret ederek" vs. kutladıkları Newroz **bir ve aynı düşünce ve davranışın birer ifadesi değildir.**

Daha da önemlisi, her yılki Newroz kutlamaları "topyekun bir halkın baskıya, sömürüye karşı kinini, nefretini" dile getiren kutlamalar **hiç** değildir.

Son olarak, Rızgariye Kürdistan'ın söyledikleri ile KAWA grubunun söyledikleri tam da bu noktada birleşmektedir.

PKK GRUBU:

PKK bu yıl Newroz ile ilgili bir bildiri çıkarttı. Bu bildiride yazılan ve savunulanlar bir noktada KAWA ve Rızgariye Kürdistan gruplarının söyledikleri ile uyuşmaktadır. O da şudur: PKK da diğerleri gibi, Newroz'un geniş halk yığınlarınca kutlanma amacı ile, örgütlü insanlar tarafından kutlanma amacı ve biçimi arasında **hiçbir ayrım** yapmamaktadır.

Yine PKK Newroz'un, "Kürdistan Kurtuluş Mücadelesinin yepyeni boyutlara ulaşmasıyla daha **büyük bir anlam**" kazandığını; "sömürgeci zindanlarda isyan ateşini yakan Mazlum Doğanlarla" Newroz'un "halkımız tarihinde **yepyeni** bir varoluş mücadelesinin simgesi" olduğunu vurgular. PKK iradeci ve idealist yaklaşımı ile Newroz'a övgüler düzerken kendini hayli kaybetmiş olacak ki, "Ulusal Kurtuluş Mücadelemizin **çok daha güçlü ve örgütlü tarzda yeniden alevlendiğini gören düşman panik içerisinde sağa sola saldırmaktadır**" diyebilmektedir. (abç)

Kurusıkı atmada bizim Menşeviklere dahi taş çıkartan PKK, somut olarak Türkiye Kürdistanında siyasi ve örgütsel varlığını doğru dürüst koruyamadığı böyle bir dönemde, bu tür palavralarla kendi kendini ve çevresini avutabilmektedir.

Son olarak, PKK'nın bildirisinde demirci Kawa'nın "KUSSİ" soyundan değil de, "MED devletinin bir kahramanı olduğu"nu da öğreniyoruz. Bildiğiniz gibi, Rızgariye Kürdistan demirci Kawa'nın KUSSİ soyundan olduğunu savunuyor.

PKK, Newroz'la ilgili çıkardığı bildiriyle içini tam olarak dökememiş olacak ki, SERXWEBUN'un 1984 Nisan sayısında, "DİRENME VE İSYAN GELENEĞİMİZ NEWROZ'LAR NASIL KUTLANMALI?" başlıklı bir yazı yayınladı. Bu yazı içinde değinmeden geçemeyeceğimiz bir yığın İNCİ bulunmaktadır. Bunlar önem sırasına göre şöyle özetlenebilir:

— PKK'ya göre Kürdistan halkının EN ÖNEMLİ bayramı NEWROZ'DUR. Yazar Newroz'un anlamını ve önemini tartıştığı paragrafta aynen şöyle diyor:

" Halkımızın EN ÖNEMLİ kutlanması ve yaşanması gereken GÜNÜ NEWROZ'dur. Newroz, baskıya, zulme ve sömürgeciliğe karşı direnmedir. Newroz Kürdistan halkının TARİH SAHNESİNE ÇIKIŞIDIR. Günümümüzde Newroz kutlanacaksa, bu muhteva sına uygun olarak kutlanmalıdır." (abç)

Alıntıda çok açık bir biçimde PKK için Kürdistan halkının EN ÖNEMLİ gününün NEWROZ olduğunu görmekteyiz. Bu değerlendirme tam da 1 Mayıs değerlendirmesinin hemen altında yapılmaktadır. Böylece proleter enternasyonalizmi ile, PKK'nın Kürt milliyetçiliği, birbirine karşıt bir şekilde gözler önüne serilmektedir.

Bu kadar açık ve kaba Kürt milliyetçiliğinin neden enternasyonalizm olmadığı vs. üzerinde durmak bizce tamamen yersizdir. Okuyucu PKK'nın "enternasyonalistliğini" ve "komünistliğini" kendisi görebilecektir.

Aynı alıntıda bir sorun daha var. O da şudur: PKK'ya göre Newroz"Kürdistan halkının tarih SAHNESİNE ÇIKIŞIDIR". İnsan bu tanımlama karşısında kendini tutamayarak şöyle soruyor: Acaba Kürdistan halkı, Newroz öncesi "tarih sahnesinde" yok muydu? Dahası var: olmayan bir halk nasıl olur da "zalim Dehak"a karşı mücadele yürütebilir? vs. vs. Bu ve benzeri sorular uzatılabilir, ancak biz şimdilik yersiz buluyoruz.

— GÜNÜMÜZÜN NEWROZ'U SINIFSIZ TOPLUMA GEÇİŞİN BİR SİMGESİDİR.

Yazar bu anlama gelen tezini şöyle gerekçelendiriyor:

" Newroz, yeni güne, bahara serpilip-gelişmeye açılmanın GÜNÜYSE, bu halkımız açısından bağımsızlık ve özgürlüğe açılma, ona ulaşmanın ideolojik-politik-örgütsel hattını özümleme-özümletme, ona uygun ölçülere kavuşmak ve onun bahrını yaşatmak olmalıdır .

Eğer Newroz, halk olarak varoluşun tarihe maloluşuysa, Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'la doruğuna ulaşan ve YENİ BİR ANLAM KAZANAN GÜNÜMÜZ NEWROZ'UNUN DA SINIFSIZ TOPLUMA GEÇİŞ OLDUĞU DA BİLİNCE ÇIKARTILMALIDIR." (abç)

Görüldüğü gibi, alıntı çok açık konuşmaktadır. Buradaki açıklamalar üzerinde iki noktaya değinelim.

Birincisi, PKK için de Newroz aslında bir bahar bayramıdır, ancak bu bahar bayramına yeni bir anlam kazandırmak gerekli-dir. Bu yeni anlam kazandırma işi tabii ki "halkımız" adına yapılmaktadır.

İkincisi ise şudur: PKK, Mazlum Doğan vb. devrimci taraftarlarının Diyarbakır işkencehanelerinde faşist işkencecilere karşı yürüttükleri kahraman mücadeleyi adeta sömürmekte; Newroz'un "yeni" anlam kazanmasını, Mazlum Doğan'ın ve diğerlerinin öldürülmesi ile "AÇIKLAMAKTADIR". Böyle bir "açıklama" gayri bilimseldir. Buradaki mantıkla hareket edildiğinde, mesela NEWROZ'un bu "yeni" anlama, Mazlum Doğan değil de, neden başka bir PKK'lı devrimcinin katledilmesiyle ulaşmadığı soru labilir. Biz devrim için ölen neferler arasında hiçbir ayrım yapılamayacağı vb. türünden ilkel görüşlere karşı olmakla birlikte, PKK'nın yaptığı gibi, bir "önder"in öldürülmesi olayı ile "EN ÖNEMLİ" günleri olan Newroz'un "yeni bir aşamaya" ulaştığını açıklama tavrına da katılmıyoruz. Yine bu mantığa göre hareket edildiğinde, ilerde Mazlum Doğan'dan daha ileri bir PKK'lı katledildiğinde, PKK'nın Newroz'un "çok yeni" bir aşamaya ulaştığını ilan etmesi mantık gereği normaldir.

PKK'lı yazarın "sınıfsız topluma geçiş"ten vs. sözettiğini okuyan okuyucu, bu cümlenin devamında Newroz kutlamalarının Komünizm düşüncesi ve davranışına göre değerlendirildiği, veya değerlendirileceği kanısına kapılabilir. Ama ne yazık ki böyle bir kanı boşlukta kalmaya mahkumdur. Çünkü yazar bambaşka bir telden çalmaktadır. İşte kanıtı:

" İşte Newroz kutlanırken birey, HALK VE ÖRGÜT OLARAK KENDİMİZİ NE KADAR ULUSAL KURTULUŞÇU SEVİYEYE KAVUŞTURMUŞUZ,

bu doğrultuda görev ve sorumluluklarımızı ne kadar yerine getirmişiz; yeni Newroz'a girerken kendimizi ne kadar hazırlayacağız, hata ve eksikliklerimizi aşmak için kendimizi nasıl eğiteceğiz. Newroz'u ANLAMINA UYGUN GERÇEK KUTLAMA ve onu ete-kemiğe büründürmek ANCAK böyle mümkün olabilir." (abç)

İşte PKK'nın dilinin altındaki bakla budur. Ona göre, sınıfsız topluma geçiş anlamına gelen Newroz kutlamaları, "Ulusal Kurtuluşçu" seviyesine ne kadar ulaşıp ulaşmamış olmakla ÖLÇÜLMELİDİR. O halde PKK'nın sınıfsız toplum dediği şeyin, gerçekten de "ulusal kurtuluşçuluk" olduğunu tespit etmeliyiz.

Daha da önemlisi, PKK'nın; her kişi ve grubun kendi hata ve eksikliklerini gidermede, kendisini bütün yönleriyle yenilemede temel alacağı **temel kriterin, Komünizm öğretisi değil de**; ulusal kurtuluşçuluk olduğu tespitinde bulunmuş olması - dır. Bu tespitin Marksist-Leninist-Komünist bir tespit olmadığı açıktır.

Son olarak, PKK'nın bu yıl Newroz kutlamalarında kitlesel olarak çok daha kalabalık yığınları seferber etme becerisini gösteren Özgürlük Yolu'na isim vermeden kızdığını; ona karşı sitem ederken, Newroz'un Özgürlük Yolu'nun kutladığı şekilde kutlanmasının, aslında Newroz'u bir "eğlence ve bahar" bayramı derekesine indirgemek olduğunu belirttiğini vurgulayalım. PKK'nın bu siteminin temelini çok iyi anlıyoruz. O da şudur. Ozan Şivan bu yıl Özgürlük Yolu'nun gecelerine çıkmıştır. İşte PKK'yı çileden çıkaran da budur. Yine bu yazı içinde, PKK çok haklı olarak, bazı "Türk" gruplarının Kürdistan sorununa yaklaşımda gösterdikleri faydacı yaklaşımı, Newroz'a karşı da gösterdiklerini belirtiyor. Biz bu tezle, tez düzeyinde hemfikiriz.

Bütün bunlardan sonra, Kürt gruplarının Newroz'u Kürt milliyetçisi bir bakış açısı ile kutladıklarını belirtmeliyiz.

****

NEWROZ VE KOMÜNİSTLERİN TAVRI:

****

Bu sorunda bilimsel bir tavır takınabilmek için, öncelikle "Newroz"un "tarihsel kökeni"ne ilişkin yapılan **bütün** açıklamaların **efsaneye** dayandığı gerçeğini tespit etmemiz gerekmektedir.

Bu tespitin önemi şudur: Komünistler bu temelden hareketle, "Newroz"un "tarihi kökeni"ne sahip çıkamazlar. Bu bir.

İkincisi, "tarihi geçmişi"ne sahip çıkamayacağımız "Newroz", bizlerin iradesi dışında, **özel olarak Kürt örgütlerinin** yoğun çabaları sonucu; son yıllarda "Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin" önemli bir ögesi haline gelmiştir.

İşte bu somut durum karşısında, **pratik olarak** önümüze iki seçenek çıkmaktadır.

Ya Newroz "yeni" kutlanma şekli ve anlamı ile, bizim tarafımızdan da kutlanacaktır; ya da Newroz'un bu "yeni" anlamda kutlanış şeklini de reddedeceğiz. Üçüncü bir yol yoktur.

Biz ikinci yolun doğru olduğunu düşünüyoruz. Bu düşüncenin doğruluğunu somut olarak açıklamadan önce bir soruna değinelim. Sorun şudur: Komünistler, halklara dışardan taşınarak 'maledilen' her gelenek ve bayrama sahip çıkmazlar. Komünistler açısından herhangi bir geleneğe sahip çıkmanın **esas** ölçütü; o geleneğin tarihi, toplumsal gelişmede oynadığı rol, proletarya devrimi açısından taşıdığı önemin derecesidir.

Bugün gelinen aşamada, "Newroz" Kürt ulusal kurtuluş hareketinin önemli bir ögesi, "sömürgeciliğe" karşı mücadele günü olarak kutlansa da, Komünistlerin kutlamaması gereken bir "bayram"dır.

Çünkü "Newroz" adına öncelikle Kürt emekçilerine "taşınan" bilinç, bilimsel sosyalizmden başka herşeydir. Mesela Newroz adına halklara "efsanelere" inanmaları salık verilmektedir. Mesela Newroz'un tarihi hakkında anlatılanlar, "olmuş", "bitmiş" gibi "sağlam" kanıtlara dayanmaktadır. Mesela Kürtlerin ulus olmadıkları bir dönemde, Newroz'un Kürt ulusal bayramı olduğu savunulmaktadır. Bu hem de Newroz'un bazı Orta-Doğu halklarının da bayramı olduğu söylenerek yapılmaktadır. Mesela Newroz'u savunup kutlama adına "ilhakçılık" düşüncelerine sahip çıkılmaktadır. (Örneğin Asurluların Kürtler tarafından "tarih sahnesinden silinmesi" tezi) Bugün "yeni" anlamıyla kutlanan Newroz, 1 Mayıs gibi uluslararası proletaryanın mücadele ve dayanışma gününden daha önemli görülmektedir. Yine bugünkü kutlandığı şekilde Newroz, başta Kürt ve Türk proleterleri ve emekçileri olmak üzere, diğer milliyetlerden emekçiler arasında da proleter düşüncenin ve davranışın bir aracı olarak değil, Kürt milliyetçiliğinin yaygınlaştırılması - nın bir aracı olarak kutlanmaktadır. vs. vs.

Bütün bu sebeplerden dolayıdır ki, Newroz Kürt, Türk ve diğer milliyetlerden komünistler tarafından KUTLANAMAZ.

Newroz'u kutlayan Kürt örgütlerinin Türk komünistlerine ve proleterlerine, mesela bir 19 Mayıs'ı kutlama önerisinde bulunmamaları, onların teorisi ile pratikleri arasındaki UÇURUMU göstermektedir.

Aynı zamanda, kendini Kürt örgütü olarak nitelemeyen, ancak Newroz'u kutlayan Dev-Yol vb. grupların 19 Mayıs ve Cumhuriyet bayramlarına "başka" anlamlar "malederek" "yeni" anlamda kutlamamaları kendileri açısından anlaşılmazdır.

Bize göre, hangi milliyetten olursa olsun, Komünistlerin sahip çıkarak, proletaryaya ve diğer emekçi kesimlere "dışardan" taşıyarak maletmesi gereken bayramlar, proleter enternasyonalizmini yadsımayan, uluslararası proletaryanın çıkarlarına hiçbir şekilde gölge düşürmeyen mücadele günleri ve "gelenekler" olmalıdır. Mesela 1 Mayıs böylesi bir günüdür. Mesela Ekim Devriminin zaferi, uluslararası proletarya için **evrensel** bir karakter taşır. Ve bu gün, bundan böyle bizim tarafımızdan da her yıl gücümüz oranında yığınsal olarak anılmalı; işçilere, köylülere ve diğer emekçilere "maledilmeli"dir.

SONUÇ OLARAK:

Biz Komünistlerin Türkiye somutunda ulusal soruna ilişkin takınacağımız Marksist-Leninist tavır, teorik ve pratik alanda, "Newroz" kutlamalarına karşı da alternatif olmalıdır, olacaktır.

Bu tavır şöyle olmalıdır:

— Türkiye'de hakim olan Büyük-Türk şövenizmine karşı mücadele, öncelikle Türk Komünistleri olmak üzere, bütün komünistlerin birincil görevi olduğunun propagandası ve bu yönde **pratik** çaba.

— Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının öncelikle Türk Komünistleri tarafından kayıtsız şartsız savunulması; Kürt ulusunun **zorla** Türkleştirilmesine karşı durulması, diğer milliyetler üzerindeki milli baskıya karşı savaşılması ve ulusal hak eşitliğinin savunulması görevi.

— Kıbrıs'ta Komünistler önderliğinde gerçekleşebilecek bir devrim hareketinin kayıtsız koşulsuz desteklenmesi, öncelikle Kuzey Kıbrıs olmak üzere, Kıbrıs'ta işgale son verilmesi savunulmalı, bu yönde **pratik** eylemler güç oranında gerçekleştirilmelidir.

— Türkiye'de ulusal sorunun esasını oluşturan Kürt sorunu - nun gerçek çözümünün; Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden proletarya önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakına dayanan Demokratik Halk Devrimi ile gerçekleşeceğinin propagandası kararlılıkla savunulmalı.

— Kürt komünistleri, ikili görevin bilincinde olarak, öncelikle Türk şövenizmine karşı mücadele ederken, "kendi" milliyetçiliğine karşı mücadele yürütmenin **öncelikle** kendi görevi olduğunu bir an olsun unutmamalıdır. Türkiye'de yaşayan ulusların gerçek kurtuluşunun, faşist Türk devletine karşı birleşik ortak mücadele ile mümkün olduğunu propaganda yapmalı, ve bu yönde pratik çaba göstermelidir.

— Kıbrıs ve diğer milliyetler sorununda, yukarıda ortaya koyduğumuz görevlerin aynı zamanda kendi görevi olduğunun da bilincinden hareketle, enternasyonalist bir tutum izlemelidir.

Tezler halinde ortaya koyduğumuz bu çizginin kararlılıkla savunulması ve pratiğe uygulanabilmesi için TEMEL KOŞUL, KENDİ İÇİMİZDEKİ TÜRK ŞÖVENİSTİ SAPMA VE HATALARIN ÖZELEŞTİRİ STİLİYLE MARKSİST-LENİNİST TEMELDE AŞILMASI, BU ÇALIŞMANIN BÜTÜN YÖNLERİYLE DERİNLEŞTİRİLMESİNE BAĞLIDIR.

Yoldaşlar ve Devrimciler,

Bu yazının bir TARTIŞMA yazısı olduğunun bilincinde olarak, eleştiri ve önerilerinizi bekliyoruz.

Ayrıca burada eleştiriye hedef olan grupların yazımız hakkında da yazılı olarak tavır takınmalarını ÖZEL olarak istediğimizi belirtelim.

DAVUT ve HEMO

Mart/Nisan 1984

DİPNOTLAR:

(1) Biz bu yazıda, Devrimci Yol, Kurtuluş, vb. grupların Newroz "kutlamalarına" değinmek istemedik. Çünkü bu ve benzeri grupların "Newroz kutlamaları" genellikle iki kuru selam ve iki kuru ajitasyonla yapılmaktadır. Bu gibi tavırların incelenmesi **bu yazının** amacı açısından gereksiz bulunmuştur. Bunun için tavır takınılmadı.

(2) İranlı devrimci arkadaşların, demirci Kawa hareketine ilişkin açıklamaları, Kürt örgütlerinin açıklamaları ile uyum

(Devamı s.37'de)

Menşevikler Stalin'i nasıl «savunuyor»?

YAZI KURULUNUN AÇIKLAMASI:

Aşağıda bir Bolşevik Partizan okuyucusunun, Menşeviklerin Stalin'i nasıl "savundukları"nı belgeleyen, eleştiren bir yazısını yayınlıyoruz.

Yazı ile ilgili olarak hemfikir olmadığımız iki önemli nokta da şu açıklamaları yapmak istiyoruz:

*** Recep yazısında, Menşeviklerin "sosyalist toplumda burjuvazinin var olacağı" tezini geri çevirirken getirdiği gerekçelerin üçüncüsünde, buzce Menşeviklerin hatası açısından belirleyici olmayan bir kavram tartışmasına girmektedir.*

*Menşeviklerin temel sapması, "devletin sönmüş olduğu" "Komünizmin üst evresi"ne kadar **burjuvazinin** sınıf olarak varlığını sürdüreceği tezidir. Onlar bu tezi savunurken, **sınıfın** belirleyici kıstasları olarak ekonomik kategorileri değil; ideolojik-siyasal kategorileri temel almaktadır. Marksizm-Leninizmden sapma bu noktadadır. Bu sapma, siyasi sonuçları itibarı ile burjuvazinin sınıf olarak varlığını proletarya diktatörlüğü altında "normal" gören; ve gerek burjuvaziye karşı sınıf olarak mücadeleyi; gerekse ideolojik alanda burjuva düşüncelere karşı mücadeleyi zayıflatan ve evet yer yer 'burjuvazinin de sosyalizm inşasına katılabileceği' gibi açık anti Marksist-Leninist görüşlerde konaklayan bir sapmadır.*

Menşevikler bu sapmayı savunurken, proletaryanın iktidarı ele geçirdiği andan itibaren, devletin söndüğü noktaya kadar olan döneme "sosyalizm" demektedirler. Ve onlar Stalin'e o da ha henüz "Komünizmin üst evresine varmadan" — yani Menşeviklerin deyimi ile daha sosyalizm aşamasında — burjuvazinin sınıf olarak kaldırıldığından sözettiği için eleştiri getirmekte; "Sosyalizmin belli bir aşamasında, burjuvazinin olmayacağını savunmak saçmadır" demektedirler.

Menşeviklerin bu tezi, onların Marksist-Leninist sınıf kavramının içeriğinden hiçbir şey anlamadıklarını göstermektedir. Ve bu noktada geri çevrilmelidir. Recep yazısında bunu yapıyor.

*Ama o bunun dışında bir başka tartışmaya daha giriyor. Ve proletarya diktatörlüğü kurulduğu andan başlamak üzere, bu noktadan burjuvazinin sınıf olarak kaldırıldığı noktaya kadar süren dönemin, sosyalizm olarak adlandırılamayacağı; bu dönemin **"kapitalizmden sosyalizme geçiş dönemi"** olarak adlandırılması gerektiği; "Sosyalist toplum"un "burjuvazinin giderildiği, tasfiye edildiği andan itibaren başladığı" tezini getiriyor. Bu tartışmayı şimdilik derinleştirmeden şunları tez olarak söylemek istiyoruz:*

Klasiklerimizde (Marks, Engels, Lenin, Stalin'de) açık bir şekilde "kapitalizmden sosyalizme geçiş dönemi" olarak adlandırılan; proletarya diktatörlüğünün kurulması ile başlayıp, burjuvazinin sınıf olarak ortadan kaldırılması ile birlikte son bulan bir dönem yoktur.

Klasiklerimizde "Sosyalizm"i burjuvazinin sınıf olarak ortadan kaldırıldığı bir sistem olarak değerlendiren yerler olduğu gibi; henüz burjuvazinin sınıf olarak ortadan kaldırılmadığı bir dönemde de Sosyalizmden — gelecekteki durumun değil, andaki durumun ifadesi olarak — sözettikleri yerler de vardır. Buna en açık örnek, proletarya diktatörlüğünün hüküm sürdüğü ve fakat henüz burjuvazinin sınıf olarak bütünü ile tasfiye edilmemiş olduğu 1920'lerde Rusya'da kurulan devletlere "Sosyalist Federatif Cumhuriyet" adı verilmiş olmasıdır. Yürütülen tartışmalarda Sosyalizmin — hangi anlamda olduğu ortaya konarak — varlığının ortaya konmuş olmasıdır.

Görüşümüze göre, proletarya diktatörlüğü kurulduğu noktadan itibaren, burjuvazi sınıf olarak tümüyle kaldırılmamış olsa bile, "Sosyalizm"den, "sosyalist bir devlet"ten vb. sözedilebilir. Açıktır ki eğer böyle bir tespit önde duran görevlerin küçümsenmesi sonucunu doğuruyorsa, tehlikeli bir sapmanın dayanağı olabilir. Ama suç kavramda değildir. Görevler doğru tespit edilmedikten sonra, proletarya diktatörlüğünün kurulduğu andan itibaren burjuvazinin tümü ile sınıf olarak ortadan kaldırıldığı noktaya kadar olan döneme "kapitalizmden sosyalizme geçiş dönemi" de dense de, değişen birşey olmaz!

*Yani belirleyici olan, bu dönemin 'sosyalizm', ya da 'sosyalizme geçiş dönemi' olarak adlandırılması değil, görevlerin doğru tespit edilmesidir. Ve görüşümüzce Sovyetler Birliği'nde 1920'lerde "Sovyet **Sosyalist** Cumhuriyetler Birliği" denmesine rağmen, henüz burjuvazinin sınıf olarak tümüyle tasfiye edilmediği, bunun görev olduğu tespit edilerek; görev doğru tespit edilmiş, bu görevin gereği yerine getirilmiştir.*

Biz içeriği doğru doldurulduktan sonra, bu döneme "geçiş dönemi" denmesinin de yanlış olmayacağı düşüncesindeyiz. Ancak şu da bilinmeli ki, "geçiş dönemi" kavramı şimdiye kadarki siyasi mücadele içinde daha çok Troçkistler tarafından, Sovyetler Birliği'nin hiçbir zaman sosyalist olmadığı tezini ispatlamak için kullanılagelmiş olan, içeriği onlarca böyle 'işgal edilmiş' olan bir kavramdır. Bu yüzden bizim tercihimiz, bu kavram yerine, proletarya diktatörlüğünün kurulduğu andan itibaren "Sosyalizm" kavramını kullanıp, görevleri doğru tespit etme şeklindedir. Menşeviklerle girilen polemikte ise bu tartışmanın yeri olmadığını; bunun Menşeviklerle tartışma bağıntısında dikkatleri onların esas hatalarından başka yerlere çeken bir rol oynadığını düşünüyoruz.

*** Recep, Menşeviklere karşı girdiği polemikte haklı olarak Kruşçev revizyonistlerinin de lafta Stalin'i büsbütün red etmediklerini; ve Stalin'i "savunma" konusunda, bizim Menşevikler ile Kruşçev revizyonistleri arasında pek bir fark olmadığını ortaya koyarken, yanlış bir polemik de yapmakta;*

" Stalin'i aslında reddetmenin bir biçimi olan, bir dizi hataları olan komünist vb. şeklinde değerlendirmektedirler"

demektedir.

Burada sanki herhangi bir komünist hakkında "bir dizi hataları" olduğunu söylemenin onu savunmamak, onu reddetmek anlamına geleceği şeklinde bir yoruma açık kapı vardır. Biz eğer hatalarını ispatlayabiliyorsak, bir Komünistin hatalarını ortaya koyup, bunları eleştirmenin; onu reddetmek olduğu şeklinde bir yaklaşımı reddediyoruz. Bir Komünist hakkında yapılan bir dizi hataları olduğu şeklinde bir genel değerlendirme — eğer sözü edilen hatalar gerçekten ispatlanabiliyorsa— onu reddetmenin "bir başka biçimi" değil; onu gerçek anlamda savunmanın tek biçimidir. Stalin somutunda şimdiye kadar getirilen eleştirilerin hemen hiçbiri ciddi bir soruşturma karşısında ayakta duramamaktadır. İşte bu noktadan itibaren, "bir dizi hataları olan Komünist" değerlendirmesi, reddetmenin bir biçimi haline gelmektedir. Sorun budur. Bu Recep'in yazısında bu berraklıkta konmuyor.

Yazıya ek olarak bir de şunu söylemek istiyoruz:

Menşevikler, şimdi kurulduğu ilan edilen "Enternasyonalist Devrimci Hareket"in manifestosunda artık Stalin konusunda ve bir dizi diğer konuda "prova"dan çıkıp, "çalışmalarının ürünlerini topluca" sergilediler. Biz Menşeviklerin geldiği son noktanın bu belgesini; ve son gelinen noktayı belirleyen bazı diğer belgeleri topluca eleştirip, devrimci kamuoyuna sunacağız.

YAZI KURULU

MENŞEVİKLER STALİN'İ NASIL "SAVUNUYOR" ?

Matematikte bir sıfırı tek başına ele aldığınızda hiçbir değeri yoktur. Ama bir başka sayıyla ilişkisi içerisinde ele alındığında bir değeri vardır. Örneğin bir'in arkasına bir sıfır eklenirse, bir'in on katı elde edilir.

Partizancı Menşevikler de tek başına ele alındıklarında koca man bir sıfırdırlar. Onlar, en incesinden en kabasına, şu ve ya bu "anti-Stalinist" akımın arkasına eklendiklerinde, Menşeviklerin hiç de değersiz olmadıklarını; modern revizyonizm artı üç dünyacılar artı Mao Zedung Düşüncecileri eşittir modern-revizyonist, oportünist güç birliğine ulaşıldığı görülecektir. Anti-Stalinist koro bugün tamamlanmış durumda;her çal

gıcı, orkestra şefinin denetiminde, hangi çalgı ile,hangi müziğin hangi tonda çalınacağını bilerek konser vermek için hazırlanıyor. En usta yöneticinin denetiminde de olsa, yeni kurulmuş bir koronun hazırlıklara, provalara ihtiyacı vardır. Şimdilik orkestradaki şu veya bu müzisyen uygun olmayan sesler çıkarabilir, ama orkestra yöneticisinin derin tecrübesi ve bilgisi ile, uygun olmayan sesler yavaş yavaş giderilecektir.

Menşevik Partizan Stalin konusunda uzun aralıklarla kısa provalar yapıyor. Prova belgeleri olarak "TKP/ML II. Konferans Raporu", "İKK, sayı 37" ve yine "İKK sayı 54" gösterilebilir. Herhalde yakında, seyircisiz, kapalı kapılar ardında yaptıkları provaları da bitirir, çalışmalarının ürünlerini topluca sergileme mutluluğuna erişirler.

Şimdilik elde olanla yetinmek zorundayız. "TKP/ML II. Konferans Raporu", daha önce "Bir Adım İleri, Kaç Adım Geri?" ve Bolşevik Partizan 15/5 adlı Bolşevik Partizan yayınlarında eleştirildiği için geçiyoruz. İKK sayı 37'de Stalin ad vermeden şöyle eleştiriliyordu:

" İşte sosyalist toplumda hala varlığını sürdüren burjuva sınıfına karşı proletarya sınıf mücadelesini sürdürmek zorundadır. Bu da ancak proletarya diktatörlüğü altında mümkündür. Komünist Partisinin, devletin ve proletarya diktatörlüğünün var olmasının nedenleri sosyalizmde de sınıfların var olmasıdır.(abç) Tarihsel olarak devlet sınıfların doğuşunun ürünüdür. Yine komünist partisi ve proletarya diktatörlüğü sınıfsız topluma varmanın araçlarıdır. Bunun için Lenin "proletarya diktatörlüğünü reddeden Marksist sayılma"yacağını vurgulamaktadır. Sosyalizmin belli bir aşamasında burjuva sınıfının olmayacağını savunmak saçmadır. (abç) Burjuva sınıfı ortadan kalkarsa, burjuva sınıfının zıttı olan proletaryadan bahsetmek saçmadır. Yine burjuva sınıfı yoksa, proletarya diktatörlüğü kime uygulanacaktır? Devletin var olması neye dayanmaktadır? Bu temel konulara berraklık getirilmezse, sosyalizmde sınıf mücadelesi sona erdirilirse, elbette burjuvazi iktidarı kolaylıkla gaspedebilir. Bu yüzden komünist partisi, proletarya diktatörlüğü altında, burjuvaziye karşı ideolojik, siyasi, kültürel, iktisadi alanlarda bütün uyanıklığını yitirmeden mücadeleyi sürdürmek zorundadır."

" Dikkati çeken nokta —diye devam ediyor menşevik İKK—, geriye dönüşün olduğu hemen bütün ülkelerde sosyalist üretim ilişkileri hakimdi. Sosyalizmin inşasını tamamlad ık de yip sınıf mücadelesini zayıflatan Marksist-Leninistlerin (??? -BN) hatalı tutumları gözden kaçırılmamalıdır. Bu başlı başına uzun bir konu olduğu için kısaca değindik.

Sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesinin sürdürülmesi konularında özellikle Mao Zedung yoldaşın Marksizm-Leninizme katkıları inkar edilemez." (İKK S.37, s.4)

Stalin'e yöneltilen eleştiriler Marksizm-Leninizmin abecesiyle ilgili, her tarihi dönemde Marksist-Leninistleri Marksist Leninist olmayanlardan ayıran önemli alanlardadır.

Ama önce bu kadar yanlışı birarada yazma becerisini gösterdiği için İKK'yı kutlamak gerekli. Sonra da "sosyalizmin belli bir aşamasında burjuva sınıfının olamayacağını savunmak saçmadır" düşüncesini ele alalım.

Burada sözkonusu olan bir **sınıf** olarak burjuvazinin kaldırılması, tasfiye edilmesidir. Bir sınıfın kaldırılmasını, kaldırılma şartlarını tartışabilmek için, önce, bir sınıftan ve sınıfların varlık koşullarından ne anladığımızı ortaya koymak istiyoruz.

İşte Lenin'in bu soruya verdiği cevap:

" Tarihi olarak belirlenmiş bir üretim sistemi içindeki yerlerine(abç), üretim araçları ile olan ilişkilerine(abç), (bu ilişkiler çoğunlukla yasalarda tespit ve formüle edilmiştir) emeğin toplumsal örgütlenmesinde oynadıkları rollere ve dolayısı ile toplumsal zenginlikten aldıkları payın büyüklüğüne ve bu payı alırken kullandıkları yollara (abç) göre birbirlerinden ayrılan büyük insan gruplarına sınıf denir." (Lenin, Toplu Eserler, cilt 29, Almanca, s. 410, "Büyük İnsiyatif", 28 Haziran 1919; Türkçesi için bkz. Lenin, "Kültür ve Kültür İhtilali Üzerine", Koral Yayınları, s.109-110)

Kapitalist toplumun iki ana sınıfını, burjuvazi ve proletaryayı "Komünist Manifesto"ya 1888'de yaptığı ek ile Engels de şöyle tanımlamaktadır:

" Burjuvazi ile, sosyal üretim araçlarının sahibi olan ve ücretli emek çalıştıran çağdaş kapitalistler kastedilmektedir. Proletarya, kendilerine ait üretim araçları olmadığından yaşamak için emek güçlerini satmak zorunda bırakılan çağdaş ücretli işçiler sınıfıdır."(1888 tarihli İngilizce baskıya Engels'in notu.)
(Öncü Kitabevi, s.36)

Hem Lenin, hem de Engels sınıfların ve onların varlık koşulları olarak **ekonomik normları** tespit etmektedirler. Bu tanımların içerisinde sınıfların varlık koşullarından biri olarak her zaman varlıkları sınıfların varlıklarına bağlı olmayan ideolojileri ne sayılmakta, ne de bu şekilde yoruma açık bir anıştırma yapılmaktadır. Başka birşey de beklenemez, çünkü Marksistler sınıfları ekonomik kategoriler içerisinde ele alınan kıstaslara göre belirlemektedirler. Bunları alt alta sıralayacak olursak;

1) Büyük insan gruplarının üretim sistemi içindeki yerleri,
2) Üretim araçları ile olan ilişkileri,
3) Emeğin toplumsal örgütlenmesinde oynadıkları rolleri,
4) Bunların sonucu olarak, toplumsal zenginlikten aldıkları payların büyüklüğü,
5) Ve sonuncusu, bu payı alırlarken kullandıkları yolları, onları farklı sınıfsal kategorilere ayırmaktadır.

Bunların içerisinde bir tanesi, üretim araçları ile olan ilişkileri, en önemli tayin edici kıstastır. Bütün diğer kıstasları belirleyen, şu veya bu sosyal tabakanın, kişinin üretim araçları ile olan ilişkisi, yani ne tür bir mülkiyete sahip olduğudur. Bir sosyal sınıfın üretim araçları ile olan ilişkileri değiştirildiğinde, örneğin burjuva sınıfının elinden özel mülkiyeti çekip alındığında ve kamu mülkiyetine dönüştürüldüğünde, onun üretim sistemi içindeki yeri, toplumsal zenginlikten aldığı payın büyüklüğü ve bu payı alırken kullandıkları yollar, vb. değiştirilmiş olur. Kısacası; o sınıf olarak tasfiye edilir. Bu nedenle, bir sınıfı tasfiye etme sorunu, esas olarak, üretim araçları üzerinde mulkiyet sorunu, mülkiyet hakkı sorunudur.

Sosyalizmde sınıflar ve sınıf mücadelesi meselelerinde ahkam kesen Partizancı bayların bu özsel soruna hiç değinmemeleri, vebadan kaçar gibi yakınına bile uğramamaları tesadüfi değildir. Çünkü konunun özüne inm eden, çeşitli konuların birbirleri ile ilişkilerini adım adım koymadan, konunun etrafında dolaşarak, deyme "sanatkarlara" taş çıkartacak biçimde kıvırtmak kolaydır.

Partizancı başların esas derdi , sınıf ile ideoloji arasında ki ilişki sorunudur. İdeolojinin bir sınıfın varlık koşullarından biri olarak sayılıp sayılamayacağı sorunudur.

Marksizm, birçok nedenin yanısıra, belli bir ideolojinin,kültürün, ahlakın kendi temellerind en daha uzun, canlı bir özelliğe sahip olduğunu bildiği için, bir sınıfın ya da sınıfların varlık koşullarından birinin de o sınıfın ideolojisinin olduğu şeklinde idealist yaklaşımı kararlı bir şekilde reddeder. Proletaryanın ideolojisi bilimsel komünizmdir. Bilimsel komünizm, proletaryanın bir sınıf olarak ortaya çıktıktan aşağı yukarı yüz yıl sonra, 1844'lerde ortaya çıkmış, 1847/50 döneminde olgunlaşmış bir düzeye ulaşmıştır. Eğer ideoloji bir sınıfın varlık koşullarından biri olarak sayılırsa, proletaryanın Marksizm ortaya çıkana kadar bir sınıf olmadığını söylemek gerekli. Hatta, içinde yaşadığımız, komünistlerin, komünist hareketin çok güçsüz olduğu, proletaryanın her türden karşı-devrimci ideolojilerin etkisi altında bulunduğu bu dönemde proleter sınıftan bahsetmek mümkün olmazdı. Sonuç olarak, proleter ideolojinin savunucusu komünistler dışında hiçbir proleterin olmadığını iddia etmek gerekli. Menşeviklerin yaptığı da budur. Onlar "sosyalizm" seminerlerinde, örneğin SBKP'den çıkartılan çok sayıda parti üyelerini burjuvazinin sınıf olarak varlığını ispat etmek için akta rırken, tam da tartışmanın özüne, bir sınıfın ideolojik kategoriler içerisinde ele alınıp alınamayacağına iniyorlardı. İnd ikçe de revizyonizm batağına daha da batıyorlar. İdeoloji nin rolünün bir sınıfı kendiliğinden bir sınıf olmaktap çıkarıp, ortak bir sınıf hareketi yaratarak kendisi için bir sınıf haline gelmesi için gerekli olduğunu kavrayamıyor bizim Menşevik baylar.

Üçüncüsü; "sosyalizmin belli bir aşamasında burjuva sınıfının olmayacağını savunmak saçmadır" cümlesinde bir saçmalık varsa, o da sosyalizmde burjuvazinin olup olmayacağını ya da kaldırılıp kaldırılmayacağını tartışmaktır. Burjuvaziyi kaldırmak sosyalizmin (sosyalist top lumun) görevi DEĞİLDİR. Bu görev, proletarya diktatörlüğünün esas hedefinin içe yönelik olduğu, kapitalizmden sosyalizme geçiş döneminin (toplumunun) görevidir. Bu dönemin görevi, proletarya diktatörlüğünün kurulması ile kurulan, sosyalizmin gelişmesi için gerekli olan politik temelin yanısıra, sosyalizmin kurulması için gerekli olan temeli yaratmaktır. Bu temeli yaratmak demek, herşeyden önce, iktidardan defedilen, ama sınıf olarak kaldırılamayan, kaldırılması için uzun bir mücadele dönemini gerektiren burjuva sınıfını ve kapitalizmi tasfiye etmek, onların yerine sosyalist unsurları geçirmek demektir. Bu dönem aynı zamanda her gün, her saat, her dakika, kendiliğinden, kapitalizmi doğuran küçük üreticilerin ve küçük üretimin köklü bir dönüşüm dönemidir. "Somut sınıf diliyle söylemek gerekirse... sosyalizmi kurmak, kendi gücümüzle mücadele ederek kendi burjuvazimini... gidermek demektir." (Stalin, "Trotskizm mi? Leninizm mi?", Sol Yayınları, s.201) Sosyalist toplum burjuvazi-

Bundan böyle, kapitalistler olmadığı, sınıflar ve dolayısıyla tepesine binilecek bir sınıf olmadığı için, devlet söner.

Ama, fiili eşitsizliği onaylayan 'burjuva hukuku' korunma ya devam edildiğine göre, devlet henüz büsbütün yokolma - mıştır. Devletin büsbütün sönmesi için, tam komünizmin ger çekleşmesi gerekir." (Lenin, "Devlet ve İhtilal", s.124-125, Bilim ve Sosyalizm Yayınları)

Lenin yoruma açık olmayacak bir şekilde, kapitalistlerin, sınıfların VE dolayısı ile tepesine binilecek bir sınıf olmadığı zaman, devletin büsbütün sönmeyeceğini, varlığını devam ettireceğini tespit etmektedir. Lenin devletin büsbütün sönmemesinin nedenini, 'emek eşitliğini ve ürünlerin bölüşümündeki eşitliği korumak için bir örgütün gerekliliği' açısından ele almaktadır. Ama Lenin'in bu sözleri bile, aptalca "devletin var olması neye dayanmaktadır?" şeklinde yöneltilen soruya bir cevaptır. Devletin sosyalizmde gerekliliğinin bir başka nedeni daha vardır. Eğer sosyalizm bir ya da birkaç ülkede kurulmuşsa, bu nedenle devletin bir sınıfı baskı altına alma, ezme görevi kalmamışsa ve fakat bu ülke(ler) halen emperyalist bir kuşatma ile çevrili ise, sosyalist devlet açısından durum ne olacaktır? Bunun cevabını yine Stalin'e bırakalım.

" Engels Anti-Dühring'de sosyalist devrimin zaferinden sonra devletin çözülmesi gerektiğini söylemiştir. Bu yüzden dir ki, ülkemizde sosyalist devrimin zaferinden sonra partimizdeki papaz çömezleri ve talmutçular, devletimizin bir an önce çözülmesi için, devlet örgütünü dağıtmak için, ve sürekli bir ordudan vazgeçmek için partinin önlemler alma sını istemeye koyuldular.

Oysa dönemimizdeki dünya durumunun incelenmesine dayanarak Sovyet Marksistleri şu sonuca vardılar ki, kapitalizmin kuşatması olgusu karşısında, sosyalist devrimin zaferi ancak bir tek ülkede sağlanmışken ve kapitalizm bütün öteki devletlerde egemenken, devrimin zafer kazandığı ülke, kapitalist kuşatma tarafından ezilmeyi istemiyorsa, devletini, devlet örgütlerini, haberalma kurumlarını, orduyu zayıflatmak değil, ama her önleme başvurarak güçlendirmek zorundadır. Rus Marksistleri şu sonuca vardılar ki, Engels'in formülü, sosyalizmin bütün ülkelerde ya da ülkelerin çoğunda zafere ulaşmasını gözönüne almaktadır, bu formül sosyalizmin ayrı olarak alınan bir tek ülkede zafere ulaştığı ve kapitalizmin bütün öteki ülkelerde egemen olduğu durumlarda uygulanamaz.

Görüldüğü gibi, burda iki değişik formül karşısındayız, sosyalist devletin yazgısı konusunda birbirini yokeden iki formül karşısındayız.

Papaz çömezleri ve talmutçular bu durumun dayanılmaz bir tutum yarattığını, bu formüllerden birinin kesin olarak yanlış diye atılması gerektiğini ve ötekinin kesin olarak doğru diye sosyalist devletin gelişmesinin bütün dönemlerine uygulanması gerektiğini söyleyebilirler. Ancak Marksistler, papaz çömezleriyle talmutçuların aldandıklarını bilmemezlikten gelemezler, çünkü bu iki formül doğrudur, ama mutlak olarak değil, herbiri kendi dönemi için doğrudur, ve Engels'in formülü, sosyalizmin değişik ülkelerde giderek zafere ulaşmasının ülkelerin çoğunluğunda sosyalizmin zaferini sağlayacağı dönem için doğrudur, o zaman Engels'in formülünün uygulanması için gerekli olan koşullar yerine getirilmiş olacaktır." (Stalin, "Son Yazılar", s.53-54, Sol Yayınları)

Tarihte uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının olmadığı ve fakat bunun rağmen devletin kurulduğu başka ülke örnekleri de vardır.

Engels, "Ailenin, Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni" adlı ünlü eserinde, üç halk topluluğunda devletin ortaya çıkışını ve çıkış nedenlerini izler; bunların etraflı bir açıklamasını yapar. Bunlar sırasıyla Atinalılar, Romalılar ve Cermenlerdir. Atina ve Roma'da devlet, o halk içerisinde ortaya çıkan uzlaşmaz çıkarlarla birbirinden ayrılan sınıflar ve sınıf çatışmaları nedeniyle, yani iç nedenden dolayı ortaya çıkar. Fakat Cermenlerde durum başkadır. Cermenlerde devlet iç nedenden dolayı, kendi içlerindeki sınıf savaşımlarından dolayı değil; fetihlerden ve fethedilen yerlerdeki insanların, kan bağından başka hiçbir bağ tanımayan, sınıflara ve sınıf savaşımlarına yabancı olan Gens örgütlenmesine alınamayacakları için kurulmuştur.

İşte Engels'in geniş açıklaması:

" Romalıları kendi öz devletlerinden kurtarmış olmak için, Cermen Barbarları, onların bütün topraklarının üçte-ikisini aldılar ve bu toprakları kendi aralarında paylaştılar. Paylaşma, gentilice örgütlenmeye göre yapıldı; fatihlerin sayısı görece az olduğundan, geniş alanlar, ya bütün halkın, ya da tek tek aşiret ve genslerin mülkü olarak, bölümsüz (indivis) kaldı. Her gens içinde, eşit parçalar halinde bölünmüş tarla ve çayırlar, çeşitli ev ekonomileri arasında kura ile dağıtıldılar; bu sıralarda devirli-yeniden dağıtımların yapılıp yapılmadığını bilmiyoruz; herhalde, Roma illerinde bu töre çabucak ortadan kalktı ve çeşitli paylar, başkasına satılabilen özel mülk, alleu (tımar) haline geldiler. Ormanlar ve otlaklar, herkesin kullanımı için bölümsüz kaldılar; bu kullanım ve paylaşılmış toprakların işlenme biçimi, eski töreye göre ve topluluğun kararı ile düzenlendi. Gens köyünde ne kadar uzun bir zaman - dan beri yerleşmişse, Cermenlerle Romalılar giderek o kadar kaynaşıyorlar ve gentilice bağın akrabalık niteliği, yerel (territoriale) nitelik karşısında o kadar siliniyordu; gens kökeninin çoğunlukla görülebilir bir durumda bulunan izleri, yani birlik üyeleri arasındaki akrabalık, mark birliği içinde eridi. Öyleyse, burada gentilice örgütlenme hiç değilse mark ortaklığının tutunduğu ülkelerde; Fransa'nın kuzeyinde, İngiltere'de, Almanya ve İskandinavya'da, yavaş yavaş yerel bir örgütlenme biçimine dönüştü ve bundan ötürü, devletin kuruluşuna uygun olma yeteneğini kazandı. Ama genelde bütün gentilice örgütlenmeye özgü ilkel demokratik niteliğini korudu, ve böylece, daha sonra kendisine zorla kabul ettirilen yozlaşmış biçimi içinde bile, kendinden birşeyler sakladı, ve en yakın çağa kadar, ezilen insanların elinde etkili bir silah olarak kaldı.

Eğer gens içindeki kan bağı çabucak kaybolduysa, bu, aşiret içinde olduğu kadar, bütün halk içinde de, yö

(F. Engels, "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni" s.197, Sol Yayınları)

" Devletin, gentilice örgütlenmenin yıkıntıları üzerinde yükselen başlıca üç biçimini daha önce ayrıntılı bir şekilde inceledik. Atina, en saf, en klasik biçimi gösterir. Burada devlet, güç üstünlüğünü ele alarak, doğrudan doğruya bizzat gentilice toplum içinde gelişen sınıfların uzlaşmaz karşıtlıklarından doğar. Roma'da, gentilice toplum kendi dışında kalan ve haklardan yoksun, ama ödev üstüne ödev yüklenmiş kalabalık bir pleb arasında, kapalı bir aristokrasi durumuna gelir, plebin yengisi, eski gentilice örgütlenmeyi yıkar; bu örgütlenmenin yıkıntıları üzerinde, gentilice aristokrasi ve plebin, içinde kısa zaman da tamamen yok olacakları devleti yükseltir. Son olarak, Roma imparatorluğu (galipleri) Cermenlerde devlet doğrudan doğruya, gentilice örgütlenmenin egemenlik kuramayacağı kadar geniş yabancı toprakların fethinden doğar. Ama, bu fethin, eski nüfusla ciddi bir savaşıma bağlı olmadığı gibi, daha ileri bir işbölümüne de bağlı bulunması yüzünden, mağluplarla fatihlerin iktisadi gelişme aşamalarının hemen hemen aynı olması sonucu, toplumun iktisadi temelinin değişmeden kalması yüzünden, gentilice örgütlenme, mark kuruluşu (Markverfassung) içinde, değişmiş, ülkeye değgin (territoriale) bir biçim altında, uzun yüzyıllar süresince varlığını koruyabilir ve hatta Ditharmarschen'de olduğu gibi, yeni soylu ve patrisyan aileler, hatta köylü aileler içinde, güçten düşmüş bir biçim altında, bir zaman için gençleşebilir." (age, s.219-220)

Tarihte (sizi rahatlatacaksa) istisnai (diyelim) olan bu durum, Sosyalizm için bir kural olacaktır. Bu kuralı, Marksizm Leninizmi bir dogma değil, eylem kılavuzu olarak gören ve böyle hareket eden Stalin ortaya çıkartmışsa, bu onun hatası değil, Marksizm-Leninizmin ortak hazinesine kattığı bir kazanımdır.

"Tarihsel olarak devlet sınıfların doğuşunun ürünüdür" (İKK, S.37); "Oysa sosyalizmde bir devlet olan proletarya diktatörlüğü de diğer devletlerde olduğu gibi, uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının bir ürünü olarak vardır. Ve ancak sınıflar yok olduğu zaman devlet gereksiz hale gelecek ve yok olacaktır"(İKK, S.54, s.14) gibi Marksist-Leninist klasiklerden ezberlenmiş doğrular ile, sizin "Marksist-Leninist" saçmalıklarınızın eklektik bir biçimde birleştirilmesi ile Marksist olunamayacağını bilmeniz gerekli baylar.

Sömürücülerin ortadan kaldırılması, sınıf savaşımının sonu, geri dönüş imkanının ortadan kaldırılması değildir. Tam tersine bu durum sınıf savaşımının daha da keskinleştirilmesini, emperyalist kuşatma var olduğu sürece var olan geri dönüş imkanının azaltılması için daha fazla tedbir almayı, devlet iktidarını daha fazla güçlendirmeyi gerektirmektedir. Partizancı Menşevikler ise, sınıf mücadelesinin ve proletarya diktatörlüğünün gerekliliğini, burjuvazinin sınıf olarak varlığına bağlayarak, burjuvazi kaldırıldıktan sonra, bir ya da birkaç ülkede bile olsa, sınıf mücadelesinin kaldırılması, devletin yok olması gerektiğini savunmaktadır.

" Oysa —diyor Menşevikler— kapitalizmden komünizme bir geçiş dönemi olan sosyalizmde (Bu da başka bir saçmalık. Böyle bir geçiş dönemini çok zor ispat edebilecekleri ve geçiş dönemi denilen dönemin, kapitalizmden komünizme değil, kapitalizmden sosyalizme geçiş dönemi çok kolay ispat edilebileceği için, Menşevikler, iç yazılarında sosyalizme ge

nin giderildiği, tasfiye edildiği andan itibaren başlar. Sosyalizm sömürücü sınıfların olmadığı bir toplumdur. Tersine, sömürücü sınıfların olduğu bir toplum sosyalist bir toplum değildir.

Sömürücü sınıfların ortadan kaldırılması ile, toplumsal emeğin bir bölümüne elkoyma imkanı da ortadan kalkacağından, artık şu sosyalist ilke: "herkesten yeteneğine, herkese emeğine göre" gerçekleştirilecektir. Ve yine tersine, burjuvazinin sosyalizmde varolabileceğini iddia eden bir kimse, sömürücü sınıf (ya da sınıfların) var olduğu bir ortamda bu ilkenin gerçekleştirilebileceğini ispatlamalıdır. Böylece sosyalizmin burjuvazi ile, sömürü ile uyuşabileceği şeklinde karşı-devrimci bir teoriye yol açılabilir. Bunu ispat edebilmek için Marks'ın "Ama halen mevcut olan emeğin burjuva düzenlenişi ücretliliktir. Ücretlilik olmasa ne sermaye, ne bir burjuvazi, ne de bir burjuva toplum olur" (Marks, "Fransa'da Sınıf Savaşımları", Sol Yayınları, s.45/46) (abç) şeklindeki düşüncesini açıktan açığa reddetmek gerekir.

Dördüncüsü; aynı nedenden dolayı, saçmalığa derinlik kazandırmaya çalışan bir şaşkın tavrıyla, sosyalizmde ezilen, sömürülen işçi sınıfı olan PROLETARYAnın var olacağını da savunuyorlar menşevik başlar. Şöyle diyorlar:

"Burjuva sınıfı ortadan kalkarsa, burjuva sınıfının zıttı olan proletaryadan bahsetmek saçmadır."

Sosyalizmde, ezilen, sömürülen işçi sınıfı olan proletaryanın varlığından kim bahsediyor? Kiminle polemik yapıyorsunuz? Yeldeğirmenleri ile savaşmak, yıkılışlarının verdiği şaşkınlıkla ne yapacağını şaşıran Don Kişotların ve yeni bir düzen kurmanın zorluğu altında ezilen; ezikliklerini parlak sözlerle gizlemeye çalışan sizin gibilerin tavrı değil midir?

Ama sizin, "sosyalizmde burjuvazi vardır" şeklindeki anti-ML düşünceniz, ezilen, sömürülen işçi sınıfı olan proletaryanın Sosyalizmde de var olduğu şeklindeki; şu onyıllardır dünya burjuvazisinin savunduğu yalanların destekçiliğine götürüyor.

Sosyalizmin kurulması sürecinde proletaryanın ne gibi değişikliklere uğradığını ve Sosyalizmde proletaryadan bahsedilip bahsedilemeyeceğini açıklamayı Stalin'e bırakalım.

> Örneğin, SSCB'nin işçi sınıfını ele alalım. Eski alışkanlıkla, çok kez proletarya denir ona. Ama proletarya nedir? Proletarya, üretim alet ve araçlarının kapitalistlerin elinde bulunduğu ve kapitalistler sınıfının proletaryayı sömürdüğü ekonomi sisteminde üretim alet ve araçlarından yoksun bir sınıftır. Proletarya, kapitalistlerin sömürdüğü bir sınıftır. Ama ülkemizde, bilindiği gibi, kapitalistler sınıfı zaten tasfiye edilmiş bulunuyor; üretim alet ve araçları kapitalistlerin elinden alınmış ve devlete teslim edilmiştir, devletin yönetici gücü ise işçi sınıfıdır. Şu halde, işçi sınıfını sömürebilecek kapitalistler sınıfı yoktur artık. Şu halde, işçi sınıfımız, yalnız üretim alet ve araçlarından yoksun olmamakla kalmıyor, onlara tüm halkla birlikte ortaklaşa sahip bulunuyor. Ve mademki, işçi sınıfı üretim alet ve araçlarına sahiptir ve kapitalistler sınıfı ortadan kalkmıştır, her türlü, işçi sınıfını sömürme olanakları da ortadan kalkmıştır. Bundan sonra işçi sınıfımıza proletarya denilebilir mi artık? Denilemeyeceği açıktır. Marx şöyle diyordu: kurtulmak için proletarya, kapitalistler sınıfını ezmeli, üretim alet ve araçlarını kapitalistlerin elinden almalı ve proletaryayı yaratan üretim koşullarını ortadan kaldırmalıdır. SSCB'nin işçi sınıfının, kurtuluşunun bu koşullarını gerçekleştirdiği söylenebilir mi? Söylenebilir ve söylenmelidir de, karşı çıkılmaz bir biçimde. Peki bu ne anlama gelir? Bu, SSCB proletaryasının, yepyeni bir sınıf, kapitalist ekonomi sistemini yıkan, üretim alet ve araçlarının sosyalist mülkiyetini pekiştiren ve sovyet toplumunu komünizme doğru yönlendiren SSCB işçi sınıfı haline geldiği anlamına gelir.
>
> Gördüğünüz gibi SSCB işçi sınıfı, sömürüden kurtulmuş tamamen yepyeni bir sınıftır, insanlık tarihinin hiç bir zaman tanımamış olduğu bir işçi sınıfıdır.

(Stalin, "Leninizmin Sorunları", s.623-624, Sol Ya.)

Kapitalistlerin sömürdüğü sınıf olan proletarya, kapitalistlerin tasfiye edilmesi, sömürünün kaldırılması ile tamamen değişmiş, yepyeni bir sınıftır. Böyle bir sınıfın kendi zıttına ihtiyacı yoktur. Bu ihtiyaç, diyalektik adına hokkabazlık yapanların büyüleri ile hiç mi hiç yaratılamaz. Anlatmaya gerek yoktur ki, sosyalizmi kurma sürecinde sadece proletarya değil, bütün diğer sınıflar da köklü değişikliklere uğrayacaklardır.

"Stalin yoldaş; sosyalizmde sınıfların ortadan kaldırılmasını onların mülkiyet haklarının ellerinden alınması olarak gördü. Ve bundan hareketle de, Kulakların tasfiyesinden sonra ülkede artık 'uzlaşmaz sınıf karşıtlarının' bulunmadığını, burjuvazinin sınıf olarak tasfiye edildiği linde yanılgıya düştü."
(İKK, S.54, s.14)

Ne Stalin yoldaş, ne de başka bir Marksist-Leninist, sınıfların ortadan kaldırılmasını; onların mülkiyet haklarının elinden alınması olarak görmemiştir. Çünkü, birincisi; ne Stalin ne de başka bir Marksist-Leninist, genel olarak mülkiyete(ya da mülkiyet hakkına) karşı değildirler ki, sınıfların ortadan kaldırılmasını, onların mülkiyet hakkının ellerinden alınması olarak görsünler. Stalin ve Marksist-Leninistler belli bir mülkiyet biçimi olan, komünist ortaklaşa mülkiyete karşı değildirler, olamazlar da; çünkü amaçları böyle bir mülkiyet biçimini, insanların özgürlüğe gidişini engelleyen diğer mülkiyet biçimlerini süreç için kaldırılması ile kurulmasıydı. İkincisi; sömürücü sınıfların kaldırılması için gerekli olan, onların mülkiyet hakkının ellerinden alınması, bütün sınıfların kaldırılması için doğru değildir. Küçük meta üreticisi de bir sınıftır. Marksistler küçük meta üreticisi köylülüğü kaldırmak için süre tanıma, deneme ve ikna yolunu seçerler, eğer sosyalizmi kurmak istiyorlarsa; yoksa onların elinden mülkiyet hakkının alınması değil. Küçük köylülüğün elinden mülkiyet hakkını almak, proletarya ile emekçi köylülüğü düşmanca çatışmalara sokmak, zora başvurmak demektir.

Engels yüz yıl önce sizin gibi "Marksistleri" bu konuda uyarıyordu. Bu kadar "basit" şeyleri unutmanız tesadüfi mi?

Üçüncüsü; sömürücü sınıfların tasfiyesinden sonra uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının bulunmadığını söylemekle yanılgıya düşen, Stalin gibi Marksist-Leninistler değil; olmayanı gökten zembille indirmeye çalışan sizin gibi "Marksist-Leninist"lerdir.

Burjuvaziyi ortadan kaldırmanın sosyalizmin görevi olmadığını, bunun kapitalizmden sosyalizme geçiş döneminin görevi olduğunu söylemiştik. Peki, bundan sonra sosyalizmin sınıfsal alanda görevleri nelerdir? Özel olarak sömürücü sınıfların ortadan kaldırılmasından, genel olarak da sınıfların ortadan kaldırılmasından sonra devletin görevleri, rolü nelerdir?Bir ya da birkaç ülkede burjuvazinin ve giderek sınıfların ortadan kaldırılmaları sınıf mücadelesinin yok olduğu, geri dönüş tehlikesinin yok olduğu anlamına gelir mi?

Sömürücü sınıfları ortadan kaldırdıktan sonra toplumun önündeki görevler, genel olarak sınıf farklılıklarının; bu sınıf farklılıklarının dayandıkları bütün üretim ilişkilerinin... ortadan kaldırılmasıdır. Bu görevler sosyalizmde çözümlenebilir, sınıfsız sosyalist toplum kurulabilir. Ve zaten komünist topluma (daha doğrusu komünist toplumun üst aşamasına) geçmek için bu görevler daha önceden çözülmüş olmalıdır. Bu görevler, sosyalizmi kurmak için sömürücüleri kaldırma görevinden, çözümleri daha zor, daha uzun süreyi kapsayacak görevlerdir. Bunların çözümü, herşeyden önce, sınıf savaşımının da ha da sertleştirilmesini, devletin daha da güçlendirilmesini gerektirmektedir. Sosyalist toplumun etraflı bir tablosunu çizen Lenin, tartışmamızla yakından ilişkisi olan sorunları şöyle yanıtlamaktadır:

" Demek ki, komünist toplumun genellikle sosyalizm adı verilen birinci evresinde 'burjuva hukuku' tamamen değil, ancak kısmen, ancak ekonomik devrimin yapılmış bulunduğu ölçüde, yani ancak üretim araçlarıyla ilgili olarak yürürlükten kaldırılmıştır. 'Burjuva hukuku', bireylerin üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetini tanıyordu. Sosyalizm üretim araçlarını ortaklaşa bir mülkiyet haline getirir. İşte bu ölçüde, ama ancak bu ölçüde 'burjuva hukuku' yürürlükten kaldırılmış olur.

Ama bunun dışında, ürünlerin bölüşümü ve çalışmanın toplum üyeleri arasındaki dağılımının düzenleyicisi olmak bakımından (burjuva hukuku) yürürlükte kalır. 'Çalışmayan yemez': Bu sosyalist ilke, şimdiden (komünist toplumun ilk evresinde -ç.) gerçekleşmiştir; 'eşit nicelikte emeğe, eşit nicelikte ürün': bu öteki sosyalist ilke de, şimdiden gerçekleşmiştir. Bununla birlikte, bu henüz komünizm değildir, ve henüz, eşit olmayan insanlara eşit olmayan(gerçekte eşit olmayan) bir emek tutarı için, eşit bir nicelikte ürün veren 'burjuva hukuku'nu ortadan kaldırmaz.

İşte bu bir 'sakınca'dır, der Marks; ama bu sakınca, komünizmin ilk evresinde kaçınılmaz birşeydir, çünkü, kapitalizm yıkıldıktan hemen sonra, insanların, hiçbir tür hukuk kuralı olmaksızın toplum için çalışmayı hemen öğrenecekleri, ütopyaya düşmeden düşünülemez; kaldı ki, kapitalizmin ortadan kalkışı, böylesine bir değişikliğin öncüllerini hemencecik vermez.

Oysa 'burjuva hukuku' kurallarından başka hukuk kuralı yoktur.

Bir yandan üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyetini korurken, bir yandan da emek eşitliğini ve ürünlerin bölüşümündeki eşitliği korumakla yükümlü bir devletin zorunluluğu, bu nedenle sürer.

çiş dönemini "geçiş içinde geçiş" olarak adlandırmak zorunda kalıyorlar. -BN) iki yol, iki sınıf arasında kıyasıya bir ölüm-kalım mücadelesi devam eder. Proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin anlamı da zaten budur. Kaldı ki, Stalin yoldaş kapitalist yolculara ve onun parti içindeki takipçilerine karşı amansız bir mücadele yürütmüştür. (İKK Sayı 37'de ad vermeden Stalin'i sınıf mücadelesini sona erdirmekle, yavaşlatmakla suçluyorlardı. Bu da menşevik özeleştiri yöntemi olsa gerek. -BN)" (İKK S.54, s.14)

Stalin dönemi Sovyetler Birliği'nde, sömürücü sınıflar ortadan kaldırıldıktan sonra, sınıf mücadelesinin ortadan kalkmasını, devletin gereksiz hale geldiğini, bütün bunları burjuvazinin varlığına bağladıkları için, savunanlar vardı. Stalin bu anti-Marksist-Leninist düşünceleri şöyle yanıtlıyordu:

> Örneğin *sınıfsız sosyalist toplumun* kuruluşunu alalım. Partinin XVII. Konferansı, sınıfsız bir sosyalist toplum yaratmaya doğru gidiyoruz dedi. Sınıfsız sosyalist toplumun, deyim yerinde olursa, öyle kendiliğinden gelmeyeceği açıktır. Onu ele geçirmek, ve onu, proletarya diktatörlüğünün organlarını güçlendirerek, sınıf mücadelesini geliştirerek, sınıfları kaldırarak, kapitalist sınıfın artıklarını tasfiye ederek, dış düşmana olduğu kadar iç düşmana karşı da savaşarak bütün çalışanların çabalarıyla kazanmak ve kurmak gerekir.
>
> Konu açıktır sanıyorum.
>
> Böyle iken, leninizmin bu basit, berrak ve temel tezinin açıklamasının beyinlerde oldukça büyük bir karışıklık yarattığını ve parti üyelerinin bazılarında sağlıksız eğilimler doğurduğunu bilmeyen yoktur. Onlar, —tarafımızdan bir slogan olarak verilen— sınıfsız bir topluma doğru ileri yürüyüşümüz tezini, kendiliğinden gelme bir süreç gibi anladılar. Ve şöyle düşünüyorlardı: mademki bu sınıfsız bir toplumdur, demek ki, sınıf mücadelesi hafifletilebilir, proletarya diktatörlüğü gevşetilebilir ve genel olarak, nasıl olsa yakında yokolmak durumunda olan devletten kurtulunabilir. Yakında artık sınıflar olmayacağı, dolayısıyla sınıf mücadelesi olmayacağı; dolayısıyla ne tasa, ne tehlike işareti olmayacağı; dolayısıyla silahların bırakılabileceği ve sınıfsız toplumun gelmesini beklerken yan gelip yatılabileceği düşüncesiyle göklere uçuyorlardı. [*Salonda gülüşmeler.*]
>
> Beyinlerdeki bu karışıklığın ve bu ruh halinin iki su damlası gibi sağ sapmacıların bazı görüşlerine benzediği kuşkusuzdur; bu görüşlere göre, eşyanın eski düzeni, kendiliğinden, eşyanın yeni düzeni içinde, onunla bütünleşmelidir ve biz, bir sabah uyandığımızda, farkında olmadan kendimizi sosyalist toplumun ortasında bulmalıyız.
>
> Gördüğünüz gibi yenilmiş anti-leninist grupların ideolojilerinin izleri pekâlâ yeniden canlanabilirler; yaşayabilme yeteneklerini yitirmiş olmaktan henüz uzaktırlar.
>
> Şurası açıktır ki, eğer bu düşünce karışıklığı ve bolşevik olmayan bu eğilimler partimizin çoğunluğunu ele geçirseydi, şimdi partimizin kuvvetleri dağılmış ve partimiz silahsızlanmış bulunurdu.

(Stalin, "Leninizmin Sorunları", s.573/574, Sol Yayınları)

Proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin ve devletin varlığını burjuvazinin varlığı ile açıklama anlamı ile, burjuvazi ortadan kaldırıldıktan sonra da sınıf mücadelesinin gerekliliği anlamı arasında uzlaşmaz bir farklılık vardır. Birincisi, Stalin'in eleştirdikleri gibi, burjuvazi kaldırılınca sınıf mücadelesinin ve devletin kaldırılması gerektiği şeklindeki karşı-devrimci bir görüşe varırken (ya da varmak zorunda iken); ikincisi, burjuvazi ortadan kaldırıldıktan sonra da, burjuvazinin kalıntılarına karşı savaşmak, sınıfları kaldırmak, diğer ülkelerdeki devrimlere yardımcı olmak için sınıf mücadelesinin ve devletin daha da güçlendirilmesi gerektiği şeklindeki Marksist-Leninist düşünceye varmak tadır.

> " Stalin'i savunmak —diyor menşevik İKK— onun hatalarından öğrenmek ve bu hataları cesaretle eleştirmek en doğru tavır olacaktır. Aksi tavır, ML düşmanları olan Kruşçev, Deng Sia-ping, Enver Hoca vb. gibilerinin tavrı olacaktır." (age)

Bugün, en büyüğünden en küçüğüne, her türden küçük ve büyük burjuvanın, gizli ya da açık Stalin'i eleştirdiği bir ortamda cesarete hiç mi hiç ihtiyacınız yok. Anti-Stalinist koroyu biraz daha dikkatli dinleyin ve onlardan biraz daha iyi öğrenin, yeter. Kruşçev ve Deng Hsiao-ping'in Stalin'i cesaretle eleştirmediğini ve sizin de onların aksine, doğru olan Stalin'i eleştirme ve onun hatalarından öğrenme tavrınızın olduğunu ilk defa sizden duyma bahtiyarlığına eriştiğimizi belirtmek isteriz. Kruşçev ve üç dünyacı revizyonistleri aklamak, anti-Stalinist politikanın zorunlu sonucudur. Geldiğiniz yer de burası. Ve devam ediyorlar:

> " Bizim burada yazdıklarımızdan dolayı, bazı oportünistler ve revizyonistler 'hışımla' yerinden fırlayıp, 'bakın bunlar Stalin'i reddediyorlar' diyebilirler. Biz anlayışımızı kısaca ortaya koyduk. Stalin yoldaşın yanıldığını söyledik. Bunu söylemekle onu bir bütün reddetmek birbirinden farklı şeylerdir." (İKK, S.54, s.14)

Eğer bazı oportünist ve revizyonistler hışımla yerlerinden fırlayıp, "bakın bunlar Stalin'i reddediyorlar" diyeceklerse, ateşin olmadığı yerden duman çıkmadıklarını bildikleri içindir baylar. Ayrıca Stalin konusunda sizle revizyonistler arasındaki fark, Stalin'i büsbütün reddedip etmemek değildir. Lafta Kruşçev revizyonistleri de dahil, bir dizi oportünist-revizyonist akım, şu veya bu derecede de olsa, Stalin'i büsbütün reddetmemektedirler. Stalin'i aslında reddetmenin başka bir biçimi olan, bir dizi hataları olan komünist vb. şeklinde değerlendirmektedirler. Kruşçev revizyonistleri ile kesin sınır çizgileri çekemeyeceğiniz için, zorlama sınır çizgileri çekmeye başlıyorsunuz.

Kim Stalin sorununda Stalin'in hata yapıp yapmadığını tartışıyorsa, sorunun özünden kaçıyor demektir. Çünkü Stalin de dahil, hata yapmayan bir tek Marksist yoktur, olmayacaktır da. Menşeviklerin böyle yaklaşmasının nedeni, güya, Stalin'in de hata yapabileceğini göstererek Stalin otoritesini böyle yıka bileceklerini sandıkları içindir. Bununla, Stalin gibi bir Marksist-Leninistin değil, kum'dan kale yıkılabilir.

Şimdilik, Mao Zedung önderliğindeki ÇKP'nin Stalin sorununda ki pozisyonlarını doğru buluyorlar. ÇKP'yi de "Stalin'i kararlılıkla savunan ÇKP" (İKK, S.54, s.14) diye tanımlıyorlar. Kararlılığın sözcük anlamı, bir halde durmak, bir düzende olmaktır. ÇKP 1956'dan itibaren alındığında, Stalin sorununda kesinlikle sistemli, düzenli bir tavır takınmıştır. SBKP XX. Parti Kongresinden hemen sonra ÇKP tarafından yayınlanan "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Tecrübeleri Üzerine" adlı makalede, SBKP XX. Parti Kongresi ile kişinin putlaştırılmasına karşı olma maskesi altında yürütülen anti-Stalinist kampanyayı "SBKP'nin yapmış olduğu bu cesur özeleştiri... parti hayatında ilkelere bağlılığı ve Marksizm-Leninizmin büyük ya şama gücünü göstermiştir" diyerek desteklemiş, ama Stalin'in büsbütün reddedilmemesi için de uyarılarda bulunmuştur. 60'lı yılların başında, 1 mektup, 9 yorumdan oluşan, Büyük Polemik diye adlandırılan tartışma içerisinde de, ikinci yorum olan "Stalin Sorunu Üzerine" adlı yorumda da, ÇKP tavır takınmış, ve bu makalesinde de esas olarak SBKP'nin Stalin'e yönelttiği kişisel eleştirileri geri çevirmiş, bu alanda polemik yürütmüştür. Stalin konusunda ÇKP'nin bu sallantılı tavrını SBKP revizyonistleri ÇKP ve Mao'nun ne kadar tutarsız, kendilerinin ise ne kadar tutarlı olduğunu göstermek için kullanmışlardır, halen de kullanmaktadırlar. Sallantılı bir şekilde de olsa, ÇKP'nin bu tavrı Kruşçev revizyonistlerine karşı diğer ülkelerdeki komünistlerin mücadelelerine yardımcı olmuş, onlara cesaret vermiş, Stalin'in yetersiz de olsa uluslararası planda savunulmasını beraberinde getirmiştir. Bütün bu olumluluklar ÇKP'nin birçok konuda olduğu gibi, bu konuda da yaptığı hataları örtemez ve ÇKP'nin bu tavrı örnek alınma sı gereken bir tavırdır. Menşeviklerin kararlılıktan anladığı bu ise, tanrı herkesi böylesi kararlılıktan korusun.

Taklitçilik, beyni olan bir canlı için kolayca ve sevilerek yapılan bir iştir. Papağanlar konuşmayı, maymunlar insan davranışlarını taklit ederler. Partizancı Menşevikler de Stalin'i eleştiri özgürlüğü adı altında, ÇKP'yi taklit etmeye çalışıyorlar.

> " Eleştiri özgürlüğü yerine, kölece (daha kötüsü: maymunca) taklitçilik " (Lenin, "Ne Yapmalı?", s.23, Devrim Yayınları)

yaparak, ilkel bir siyasetçinin yapabileceği tüm numaraları beceribilirsiniz, ve zaten yapabileceğinizin hepsi de bu. Umarız, içerde provalarınızı yaptığınız numaraları da kısa zamanda herkese açarsınız. Biz de o zaman yeni numaralarınız hakkında yeni bir değerlendirme yaparız.

Recep
17.5.84

1 Mayıs 1984 de Spartaküs Oportunizmi:

Böyle nereye Spartaküs ?

"Spartakus" oportünistleri 1 Mayıs 1984'te Batı Almanya'nın bazı şehirlerinde 1 Mayıs gösterilerinde bir bildiri dağıttı. Spartaküs oportünistlerinin aylardan beri dağıttıkları ilk bildiri olan bu bildiri herhalde kendileri tarafından çok önemli(!), çok programatik(!) bir açıklama olarak görüldüğünden olsa gerek, bildiri Türkçe, Almanca, Kürtçe üç dilde dağıtıldı. Bildiride Spartaküs oportünistleri herhalde yine bütün sorunlar içinde 1 Mayıs 1984'te kendileri açısından **en önemli** görülen noktalarda tavır takınıyor. Bütün bildiride Spartaküs oportünistleri kendilerini Türkiye'de hakim sınıfların zindanlarında yürütülen direnişler; ve genelde devrimci fedakarlık konusunda tavır noktasında sınırlıyorlar. Onlar bu konuda kendi tavırlarını bizim Ağustos 83'te ortaya koyduğumuz "açlık direnişi" ile ilgili tavrımız; ve Cemal Kemal Altun'un intihar olayı üzerine takındığımız tavır ile polemik içinde ortaya koyuyorlar.

Ancak çok önemli konularda bildirilerle tavır takınan Spartaküs açısından, — 1 Mayıs'ta başka bildiri dağıtmadığı da göz önüne alındığında — 1 Mayıs 1984'te tavır takınılacak daha önemli bir konu yoktur! Bu kadar **hayati önemde** bir konuda Türkiye proletaryasının; sadece Türkiye proletaryasının değil, dünya proletaryasının öncü adayları içinde yer alan Sparta - küsçüler, 8-9 ay susup, 1 Mayıs 1984'te ortaya koydukları harika görüşlerle işçi sınıfının öncülerini daha önce aydınlatmadıkları(!) için, doğrusu bu ya, çok "ayıp" etmişlerdir! Her halde bu gecikmenin sebebi, yanlışları engellemek amacı ile kollektif tavır takınabilmek için tartışmanın gerekliliği, ve bunun da zaman gerektirdiği olsa gerekir! Ama hal böyleyse, ve bu tavır Spartaküs içinde, tümünde ve evet, GDS ile de tartışılarak takınılmış; **kollektif bir tartışmanın sonucu** olarak ortaya çıkmış bir tavırsa, o zaman — ama bu kez gerçekan lamda — "ayıp" çok daha büyüktür. Çünkü ortaya çıkan bildiri de ortaya konan görüşler neresinden alınırsa alınsın rezilce dir.

Spartaküs oportünistleri 1 Mayıs 1984'te kendilerine yakışanı yapmışlar, Marksizm-Leninizm adına oportünizmlerini kusmuşlardır. Biz dağıtılan rezillik belgesini tüm Bolşevik Partizan okuyucularının da bütünlük içinde okuyabilmesi için — yer kaplasa da, bir anlamda değmese de— eleştirirken, uzun alıntılarla bağıntısı içinde okuyucuya sunmayı gerekli görüyoruz.

Biz öncelikle bildirinin bugün Türkiye'de faşizmin zindanlarında direnen ve Spartaküs oportünistlerinin ayrımsız "yol - daşlarımız" dediği siyasi tutuklulara yağ çeken birinci bölümünü — ileride dönmek üzere — geçip, Bolşevik Partizan ile doğrudan polemik olan "direnişçilere atılan revizyonist iftira ve çamurları revizyonistlerin suratlarına çarparak, teslimiyete ve ihanete karşı direnişçilerle omuz omuza savaşalım" başlıklı bölümü üzerinde duralım. Bu bölüm aynen şöyle:

" Yoldaşlar!

'Bolşevik Partizan', faşizm önünde eğilmemek için devrim uğruna hayatları pahasına direnen savaşçılara ve bu uğurda canlarını feda eden devrimin onurlu şehitlerine, des - tekleme adına alçakça saldırmaktadır. 'BP'ın, moralinin nasıl gittikçe çürüyen karşı-devrimci sınıfların morali düzeyine düştüğünü görebilmek için, onun devrim için hayatlarını kaybedenler ve kaybetmeye hazır olanlar karşısında ki tavrını tanımanız gereklidir. 'BP', devrim için canını feda ederek hem B.Alman emperyalizmini hem de faşist Türk devletini teşhir edip, onlara ağır darbe vuran ve onlarca devrimci yoldaşını faşist cuntanın cellatlarına teslim edilmelerini hayatı pahasına engelleyen C.Kemal Altun'un örnek mücadelesini 'umutsuzluğun ifadesi' olarak değerlen - dirmekte ve şöyle demektedir:

'Komünistler intihar olayını doğru bir mücadele aracı olarak görmez, değerlendirmezler. Çünkü intihar sonuçta bir devrimcinin mücadelesine son vermek, onun bir daha mücadele etme imkanının ortadan kalkması demektir. Bir devrimcinin intihar edecek düzeye gelmesi bir anlamda umutsuzluğun ifadesidir.' (BP, sayı 11/12, sf.34)

Revizyonistlerin ve reformistlerin Leninizm ruhuyla devrim ve sosyalizm uğruna kendilerini her an feda etme diye bir dertleri yoktur ve olamaz. 'BP', devrim davasına ihanet etmemek için zalim sömürücülere ve onların faşist cellatlarına karşı fedakarca, yiğitçe mücadele ederek, yeri geldiği zaman ölümü kucaklayan devrimin kızıl bayrağını bilinçli olarak yoldaşlarına devreden komünistlerin, devrimcilerin örnek cesaretini 'umutsuzluğun' bir ifadesi olarak nitelendiriyor. 'BP', yaptığı reformizm, pasifizm, yılgınlık propagandasıyla devrimci safları çözülmeye, faşizme, emperyalizme teslim olmaya çağırıyor. 'BP', direnişçilerin platformundaki hataları alçakça istismar ederek pusuda bekleyen bir canavar gibi işkence tezgahlarında faşist cellatlarla pençeleşen direnişçilerin üzerine saldırıyor; onurla direnen devrimcilere ve aramızdan ayrılan devrim şehitlerine emperyalistler ve uşakları gibi çamur atıyor. Diğer oportünistlerden kendini ayırma maskesi altında, direnişçilerin şu haklı talepleriyle alay ediyor:

'- Tek tip cezaevi elbiselerinden vazgeçilmesi, sivil elbiselerin geri verilmesi;
- İşkence, baskı ve tüm yasaklara (avukat, ziyaret, havalandırma, gazete, kitap, kağıt-kalem) son verilmesi;
- Kanlı tertip ve işkence için yapılan hücre sisteminin kaldırılması, koğuş sistemine dönülmesi;
- Politik tutuklulara tüm haklarının verilmesi.'

'BP', direnişçilerin kesinlikle desteklenmesi gerekli olan bütün talepleriyle alay etmektedir. 'BP', direnişçilerin 4. talebi olan onların siyasi tutuklu statülerinin kabul edilmesi istemiyle demagojik bir şekilde alay ederek, 'ne idiği belirsiz' bir talep olarak nitelendiriyor. O, hayatları pahasına da olsa devrim uğruna mücadele veren savaşçıların, baskı ve işkence karşısında 'yakındıklarını', umutlarının 'gerçek devrimci sınıfta olmadığı', onların kahramanca direnişini 'karşı-devrimcilerle ittifaka yönelmek' olduğunu söyleyerek alçakça iftira etmektedir. ('BP' sayı 9/10, s.63) 'BP', bir devrim savaşçısının teslim olup düşmanın ayaklarına kapanmaktansa, onların suratlarına tükürüp, teşhir ederek onurla kendini feda etmesini,

'Bir devrimcinin canını böyle bir teşhir için fedası, bize g e r e k s i z bir fedadır!' (abç) ('BP', sayı 11 - 12, sf.34), diyor.

Devrimin onurlu şehitlerine işkence tezgahlarında devraldığı kızıl bayrağı yere düşürmemek için direnen savaşçılara bu kadar seviyesiz saldıran revizyonistler onların mücadelesini gerçekten destekleyebilir mi? Bugün onları en katı ideolojik baskı altına alıp demoralize etmek için emperyalizmin ve uşaklarının ağzıyla konuşarak özgürlük savaşçılarının umutsuzluğa kapıldığı, intihar ettiği iftirasını atan revizyonistlerden yoldaş olur mu? Hayır yoldaşlar, hayır! Revizyonistlerin suratlarına 'bolşevik' maskesi takmaları bizleri aldatmamalıdır. Devrime ihanet etmelerine rağmen, hala işçi sınıfı adına konuştuklarından, bilinçsiz yığınları aldatmada daha başarılı olmaları nedeni ile onlar, işkenceci zalimlerden daha tehlikelidir.

Kendilerini proletaryanın davasına hasretmiş ulu önderlerimiz Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in bizlere öğrettiği tamamen başkadır. Nazi işkencehanelerinde devrim şehitlerinin ve faşizme karşı direnen tüm savaşçıların onurunu yücelten Dimitrof yoldaş, bizlere 'Lenin ruhunda, sosyalizm uğruna kendimizi her an feda etmeye hazır olmalıyız!' diye hitap etmektedir. Özgürlük savaşçıları kimi yerde düşmanı yoketmek için canlarını feda etmekten çekinmediler; kimi yerde işkenceci cellatlar karşısında çözülmemek için kendi canlarına kıydılar.

'BP'ın revizyonist önderleri gibi, ihanet pahasına da olsa yaşamanın propagandasını yapmadılar, hayatları pahasına devrim propagandasını yaparak bu uğurda savaştılar, canlarını feda ettiler."

Bu bölümde dikkat çeken ilk şey, Spartaküs oportünistlerinin bizim iki ayrı olay ile ilgili olarak (Olaylardan biri, Temmuz-Ağustos 1983'te Türkiye'de yapılan "açlık direnişi"dir. Bununla ilgili olarak Bolşevik Partizan'ın görüşleri 2.8.83 tarihli bir bildiri ile ortaya konmuştur. Bu bildiri aynı zamanda Bolşevik Partizan S.9/10'da da yayınlanmıştır. Diğeri

ise C.K.Altun olayıdır. Bu olaydan hemen sonra Bolşevik Partizan tavır takınmıştır. Bu olay hakkındaki gelişmeler üzeri ne bilgi ve bu arada GDS'in çıkardığı bir bildiri hakkında tavrımız, Bolşevik Partizan S.11/12'de yayınlanmıştır.) ta - kındığımız tavırlardan bağıntısından koparark yaptığı iki kı sa alıntı temelinde, bizim tavırlarımızı çarpıtarak, kendi ka fasındaki yeldeğirmenlerine saldırmasıdır.

Şimdi biz bu olaylardaki bizim tavrımızı, ve Spartaküs'ün deh şetengiz eleştirilerini tek tek ele alıp, yalancı pehlivanla rın gerçek yüzünü ortaya koymaya çalışalım:

CEMAL KEMAL ALTUN OLAYI:

****

C.Kemal Altun; 12 Eylül sonrasında yurtdışına çıkan; ve Batı Alman emperyalist devletinden siyasi iltica hakkı talep eden genç bir devrimci idi. Türk faşistleri Batı Alman emperyal - istlerinden C.K. Altun'u — siyasi suçlu değil, adi suçlu olduğu gerekçesi ile — geri talep etmişlerdi. Batı Alman emper yalistleri bu talebi sessiz sedasız yerine getirme hazırlığı içinde iken C.K.Altun olayı duyulmuş; C.K.Altun'un geri verilmesine karşı bir protesto hareketi başlamıştı. Batı Alman emperyalistleri C.K.Altun'u uygun bir durumda geri vermek amacı ile el altında(!) bulundurmak için onu uzun süre "sürgün tutuklusu" olarak tutmuş; serbest bırakmamıştı. C.K.Al - tun Batı Alman emperyalistleri tarafından uzun süre geri verilme tehdidi altında tutuklu tutulmuş; siyasi iltica dilekçesi verdiği halde, ve siyasi ilticasının kabul edilmesi hemen hemen mutlak iken, serbest bırakılmamıştı. C.K.Altun her gün Türkiye'deki cellatlarına teslim edilme tehdidi altında yaşamıştı. Sonunda çıkarıldığı bir mahkemede herkesin gözü ö nünde altıncı kattan atlayarak intihar etmişti.

Onun 'intiharı' bir anlamda bir başkaldırının, bir isyanın i fadesidir. O kendisi ile Batı Alman emperyalistlerinin kedinin fare ile oynaması gibi oynamasına isyan etmiştir. O inti harı ile kendisine yapılanları; ve kendisi gibi durumda olan lara yapılanları ve yapılacakları protesto ve teşhir etmiş - tir. Ama onun intiharının bir yanıdır — ve esas yanıdır — bu. İntiharın diğer yanı, bunun aynı zamanda bir umutsuzluğun i fadesi olması; C.K.Altun'un kendisine Batı Alman emperyalist lerinin yaptığı baskıları taşıyamayacak noktaya geldiğinin i fadesi olmasıdır.

Batı Alman emperyalistleri ve Türk faşistleri C.K.Altun'u sis temli olarak ölüme sürüklemiştir. İşte biz bu yüzden"C.K.Altun'un **katili** Türk faşist devleti ve Batı Alman emperyalist devletidir" dedik. Biz C.K.Altun öldükten sonra tüm oportünistlerin tersine, sorunun yukarıda ortaya koyduğumuz **iki yönünü** koyduk. Eski kardeşimiz GDS çıkardığı bildiride C.K.Altun'un "mücadelesi"ne övgüler düzen, ona "yoldaş" diyen sahtekarca bir tavır takındı. Biz oportünistlerin tavrını teşhir ettiğimiz gibi, bu tavrı da teşhir ettik; GDS'in intihar propagandası yapan tavrı karşısında şu tavrı takındık:

" Burada söylenenler içindeki temel tezler üzerinde duralım:

* GDS'e göre, Kemal Altun'un hareketi 'yılgınlığa kapılma nın bir ifadesi değildi', o kendi davasının büyük tanın - mışlığını 'Türkiye'ye teslim etme pratiğine karşı mücadele uğruna kullanmıştı.'

Komünistler intihar olayını doğru bir **mücadele aracı** olarak görmez, değerlendirmezler. Çünkü **intihar** sonuçta bir devrimcinin mücadelesine son vermek, onun bir daha mücade le etme imkanının ortadan kalkması demektir. Bir devrimci nin intihar edecek düzeye gelmesi bir anlamda **umutsuzlu - ğun** ifadesidir. Kim hem kendine komünist diyor, hem de in tihar **propagandası** anlamına gelen laflar ediyorsa,o bu nok tada Komünizm alanını terketmiş demektir.

Komünistlerin en zor şartlar altında nasıl mücadele ettik lerine gerek Alman proletaryasının tarihinde, gerekse Tür kiye'de bir dizi örnek vardır. Mesela **Dimitrov** Alman fa - şistleri tarafından yargılandığında, 'faşistlerin pratiği ni teşhir etmenin bir aracı olarak canını kullanmayı', in tihar etmeyi bir an bile düşünmemiştir. Hem de Dimitrov'- un 'davasının tanınmışlığı' Kemal Altun'unkiyle karşılaştırılamayacak kadar büyüktü!" (BP 11/12, s.34) (Altı orijinalde çizili)

Şimdi Spartaküs 8 ay sonra(!) bizim GDS'e getirdiğimiz eleştiriye tavır takınıyor. TKP/ML(B) içinde iken GDS avukatlığı nı üstlenen "Parti kurtaran Şabanlar", bu mesleklerine devam ediyorlar! GDS bize Spartaküs üzerinden cevap veriyor. "Sahi binin sesi" Spartaküs verdiği cevapta C.Kemal Altun hakkında şunları söylüyor:

" Devrim için canını feda ederek hem Batı Alman emperyaliz mini hem de faşist Türk devletini teşhir edip ağır darbe vuran ve onlarca devrimci yoldaşının faşist cuntaya tesli mini hayatı pahasına engelleyen; C.Kemal Altun'un ÖRNEK MÜCADELESİ..."

" Bir devrim savaşçısının teslim olup düşmanın ayaklarına kapanmaktansa onların suratlarına tükürüp, teşhir ederek onurla kendini feda etmesi..."

" Devrim davasına ihanet etmemek için zalim sömürücülere ve onların faşist cellatlarına karşı fedakarca yiğitçe mü cadele ederek yeri geldiği zaman ölümü kucaklayan devri - mın kızıl bayrağını bilinçli olarak yoldaşlarına devreden komünistlerin, devrimcilerin örnek cesareti..."

Bütün bu cafcaflı, dehşetengiz laflar, bizim C.Kemal Altun'- un intihar olayını aynı zamanda bir umutsuzluğun **da** ifadesi olduğunu söylememiz üzerine ediliyor! Ve bizim bunu söylememizi sahibinin sesi Spartaküs şöyle adlandırıyor:

" Bolşevik Partizan, faşizmin önünde eğilmemek için devrim uğruna hayatları pahasına direnen savaşçılara ve bu uğurda canlarını feda eden devrimin onurlu şehitlerine destek leme adına alçakça saldırmaktadır."

" Revizyonistlerin ve reformistlerin (Kastedilen BP'dir — BN) Leninizm ruhuyla devrim ve sosyalizm uğruna kendileri ni her an feda etme diye bir dertleri yoktur, olamaz."

" BP yaptığı reformizmin pasifizm, yılgınlık propagandası ile devrimci safları çözülmeye, faşizme emperyalizme tes - lim olmaya çağırıyor."

" BP aramızdan ayrılan devrim şehitlerine emperyalistler ve uşakları gibi çamur atıyor."

Şimdi bu söylenenler üzerinde duralım:

— C.K.Altun "canını feda ederek Batı Alman emperyalizmine ve faşist Türk devletine ağır darbe vurduğu" tezi yeni değil, GDS'in ilk bildirisinde de savunduğu tezdir. Biz o tavra karşı şunları söylemiştik:

" * C.Kemal Altun'un 'canını feda ederek Batı Alman emperyalizmine ağır darbe vurduğu' tezi abartmalı bir tezdir.

C.Kemal Altun'un intiharı tek başına Batı Alman emperya - lizmine darbe vuran bir olay değildir. Eğer Komünistler bu olaydan yola çıkarak Batı Alman emperyalizmini yoğun bir şekilde teşhir edebilselerdi, bu Batı Alman emperyalizmine bir darbe vurmak için kullanılabilirdi. Ama bugünkü şartlarda bu olay Batı Alman emperyalizmine değil;genelde Batı Alman emperyalizminin Zimmermann gibi, Lummer gibi ba zı öne çıkmış siyasi temsilcilerine, o da fazla can yakma yan darbeler vurmanın aracı oldu. Bu olayın tek başına "Ba tı Alman emperyalizmine ağır bir darbe vurduğu" safsatası kendiliğindenciliğe tapmanın bir ifadesi değilse, aptalca, gerçeklerle çelişen bir tespittir. Bir devrimcinin canının **böyle** bir teşhir için fedası bizce gereksiz bir fedadır." (BP 11/12, s.34)

Bugün buna şunu da eklemek gerek:

C.Kemal Altun'un canını feda ederek Batı Alman emperyalizmine **ağır darbe** vurduğu tezi, ne kadar yanlış ve kendiliğinden ci ise; **faşist Türk devletine** de ağır darbe vurduğu o kadar yanlış, kendiliğindenci, abartmalı bir tespittir. C.K. Altun un intiharı olayı tek başına Türk faşist devletine ağır darbe vuran bir olay değildir. Bu olaydan yola çıkarak eğer komünistler geniş bir kampanya yürüterek devleti (yalnızca cun tayı değil!!!) teşhir edebilselerdi, o zaman 'ağır bir darbe' vurulabilirdi. Ama olayın kendisinin hem de **bir bütün olarak faşist devlete ağır darbe vurduğu** aptalca bir tespittir.

— C.Kemal Altun... onlarca devrimci yoldaşının faşist cunta ya teslimini engellemiştir:

C.K. Altun'un olayı oldukça tanınmış olduğundan, onun intiha rı üzerine Batı Alman emperyalistleri **geçici bir süre** 'sevki yatı' (devrimcilerin faşist cuntaya teslimini) durdurmayı'uy gun' bulmuşlardır. Bu anlamda sonuç itibarı ile **geçici bir sü re** engelleme sözkonusudur. Ama bu engellemenin yalnızca geçi ci bir engelleme olduğu; ve Batı Alman emperyalizminin **genel de** Türkiyeli devrimcileri faşist cuntaya tesliminin engellen mesi anlamına gelmediği bilince çıkartılmalıdır. Spartaküs o portünistleri sorunu böyle koymuyorlar. Onlar bu tavırlarıyla Batı Alman emperyalizminin 'insani' duygularına(!) ne kadar çok güvendiklerini belgeliyorlar!

— "C.K. Altun'un mücadelesi örnek mücadeledir..."

Bunu söyleyenler Marksist-Leninist olma iddiasında olanlar - dır! Onların Marksizm-Leninizm adına örnek gösterdikleri mücadele öyle bir mücadele ki; C.K. Altun duruşmalarda mahkeme yi Batı Alman emperyalizminin; ve Türk faşist devletinin teş hir edildiği bir kürsü olarak kullanmıyor. O siyasi görüşlerinin propaganda kürsüsü olarak kullanmıyor mahkemeyi. O savunmayı bütünüyle avukatına bırakıyor!

Öyle örnek bir mücadele ki, bilinçli, hazırlıklı olarak yap-

tığı söylenen intiharının gerekçelerini iki satır açıklayan bir belge bırakmıyor!

Sonunda siyasi mücadele arkadaşları değil, avukatı ve eski CHP milletvekili ağabeyi onun siyasi görüşleri üzerine birinci elden konuşma durumuna geliyorlar! Ve ağabeyi C.K. Altun'un nasıl bir pasifist olduğunu; avukatı da onun Batı Almanya daki demokrasiye nasıl inandığını mezarı başında anlatıyor. Tersini ispatlayacak bir mücadele arkadaşı yok! Ya da bir belge yok!

Şu veya bu şekilde devrim için mücadele etmiş, bu uğurda canını yitirmiş her kişi saygıya değer! Ama onlara duyulan saygı hiçbir zaman onlar hakkında olmadık yiğitlik hikayeleri anlatılmasını; yapmadığı işleri yaptı gösterilmesini; ve yanlış görüşlerinin sakın ha! eleştirilmemesini gerektirmez. Tersine, bir devrim şehidine gerçekten sahip çıkmak, onun doğrularını alıp devam ettirmek, yanlışlarını red ve teşhir etmek demektir. Başka türlü sahip çıkma ceset sömürücülüğüdür. Başka birşey değil. İşte GDS'in C.K.Altun konusunda tavrı böyle ceset sömürücülüğü idi. Şimdi Spartaküs "sahibinin sesi" olarak GDS'in izinde yürüyor. Hem de her zaman yaptığı gibi GDS in saçmalıklarına "derinlik kazandırarak".

Spartaküs, C.Kemal Altun'un intiharı konusunda, yukarda yaptığımız alıntılarda gösterdiğimiz gibi şu tespitleri de yapıyor:

" Bir devrim savaşçısı teslim olup düşmanın ayaklarına kapanmaktansa onların suratlarına tükürüp onurla kendini feda etmiştir..."

Onun intiharı Spartaküs'e göre

"... devrim davasına ihanet etmemek için zalim sömürücülere ve onların faşist cellatlarına karşı fedakarca yiğitçe mücadele ederek yeri geldiği zaman ölümü kucaklayan devrimin kızıl bayrağını bilinçli olarak yoldaşlarına devreden komünistlerin ve devrimcilerin örnek cesareti"

kategorisi içinde ele alınmalıdır!

Bütün bunlar, bir devrimcinin intiharı üzerine bizim takındığımız ve

"Bir devrimcinin canının **böyle** (Bu böyle kelimesinin altı bizim orijinal metnimizde çizilidir. Tabii Spartaküsçü sahibinin seslerinin işine gelmediği için alıntı yaparken tam da bizim altını çizdiğimiz kelimenin altını çizmeyi unutmuşlardır! -BN) bir teşhir için fedası bizce gereksiz bir fedadır"

şeklindeki sözlerimiz üzerine söyleniyor. Somut olarak C. K. Altun'un intiharı olayını tartışırken söylediğimiz "Bir devrimcinin intihar edecek düzeye gelmesi bir anlamda umutsuzluğun ifadesidir" sözlerimiz üzerine söyleniyor.

Bizim bu sözlerimizi yorumlayan Spartaküs yazarları bizim "İHANET PAHASINA DA OLSA YAŞAMANIN PROPAGANDASINI" yaptığımız sonucunu çıkarıyor.

Tabii bu önemli suçlamalarını ispatlamak için bizden bir tek alıntı yapamıyorlar. Çünkü bizim ihanet pahasına da olsa yaşamanın propagandasını yaptığımız kocaman bir yalan, aptalca bir demagojidir.

Bizden alıntı yaptıkları yerde biz somut olarak C.K.Altun'un intihar olayını, bu olayın yaptığı teşhiri tartışıyor;ve **böyle** bir teşhir için bir devrimcinin canını feda etmesinin gereksiz bir feda etme olduğunu söylüyoruz. Spartaküs'ün dehşe tengiz 'can feda devrim savunucusu' görünüşlü yazarları, bizim somut olarak tartıştığımız sorunun yanından bile geçmiyorlar. Biz GDS'in C.K.Altun'un intiharının "Batı Alman emperyalizmine ağır bir darbe vuran" "örnek bir mücadele" olduğu tespitinin abartmalı bir tespit olduğunu, C.K. Altun'un mücadelesinin somut bir değerlendirmesini yaparak söylüyoruz. Şimdi GDS'i savunmak için ortaya atılan yalancı pehlivanlar, bizim yaptığımız somut değerlendirmeye tek kelime söylemeyerek, GDS'in bizim eleştirdiğimiz teranelerini, aptalca abartmalarını yinelemekle yetiniyorlar! Bir aptallık tekrarlamayla aptallık olmaktan çıkmaz. C.K. Altun'un intiharının yaptığı teşhir ile "Batı Alman emperyalizmine ve faşist Türk devletine büyük darbe vurduğunu", "örnek mücadele" olduğunu söyleyenler; bu aptallıkları tekrarlamaktan vazgeçip, artık söylediklerini ispatlamak için birşeyler söylemeli; bu darbenin nasıl vurulduğunu, mücadelenin nasıl bir örnek mücadele olduğunu söylemelidirler. Ancak bu somutun tartışması içinde "**böyle** bir teşhir için" bir devrimcinin canını feda etmesinin gerekli olup olmadığı sorusuna cevap verilebilir. Gerisi boş laftır.

Bizim söylediklerimizden bizim "İHANET PAHASINA DA OLSA YAŞAMA PROPAGANDASI" yaptığımız sonucunu çıkarmanın ispatlanamayacağını, demagoji olduğunu yukarda söyledik.

Alıntı yapılan yerde biz **böyle** bir teşhir için... canını feda etmenin (Burada canını feda etme intihar yolu ile gerçekleşiyor. Canını feda etmenin tek yolu intihar değildir) gerek siz olduğunu söyledik. Biraz düşünmesini bilen okuduğunu anlayan, anlamak isteyen her kişi, bizzat bu alıntı yapılan yerde, bir başka halde "canını feda etmenin gerekli olabileceğini" savunduğumuzu çıkarabilir. Ama nedense Spartaküs yazarları bunu çıkaramıyor. Çünkü işlerine öyle geliyor. Ne de olsa "işkenceci zalimlerden daha tehlikeli olan(!!!) devrime ihanet eden(!!!) Bolşevik maskesi takmış revizyonistlere(!!!)" karşı mücadele(!) ediyorlar. (Bizim hakkımızda bu tespitleri yapan Marksist-Leninist(!) Spartaküs, bugün faşizmin zindanlarında olan ve direnenlere ayrımsız "yoldaş"(!) diyen Spartaküs'tür! Toptancılıkta ve laf radikalizminde "sahibinin sesi" Spartaküs'ün GDS'ten geri kalır tarafı yoktur. Tersine daha da ileridir!!!) Öyle olunca da böyle ufak-tefek "raydan çıkma"lar hoş görülmelidir!

Spartaküs çok parlak laflar altında; çok mücadeleci laflar altında aslında aşırı sağcı bir özü gizlemektedir. O Dimitroff un "Lenin ruhunda, sosyalizm uğrunda kendimizi her an feda etmeye hazır olmalıyız" sözlerini, intiharın doğru bir mücadele biçimi olarak propagandasına dayanak yapmaya çalışmaktadır. İşte revizyonizm budur! Marksizm-Leninizmin doğru öğretilerinin çarpıtılması!

Dimitroff Komünistlerden "Sosyalizm uğrunda kendilerini her an feda etmeye hazır olmaları"nı talep ediyor. Bu ne demektir? Bu **sosyalizm mücadelesinin**, o mücadelenin savaşçıları açısından herşeyden önde geldiği; **bu mücadelenin çıkarları için** gerektiğinde kişinin **kendisini** de feda etmeye hazır olması gerektiği demektir! Bu her zaman ve her yerde sosyalizm savaşçıları için, sosyalizm için yapabileceklerinin **en fazlasını** yapmaları gerektiği demektir. Eğer yapılabileceğin için de bulunulan anda en fazlası, kişinin kendini feda etmesiyle yapılabiliyorsa, o zaman kişi davanın çıkarı için kendini feda etmelidir. Dimitroff'un söylediği budur.

Dimitroff "Bir devrimci nasıl olmalıdır?" sorusuna şu cevabı veriyor:

" Ernst Thälmann'ın hayatı gerçek devrimci ve önderin sınıf mücadelesi ateşi içinde, devrimci Marksizmi derinleme sine kendi malı haline getirerek ("sich aneignen"; öğrenip kavrayarak -ÇN) yetiştiğini göstermektedir. Devrimci bir ruha sahip olmak yetmez, kişinin devrimci teori silahını da kullanmada ustalaşması gerekir. Devrimci teoriyi kullanmak da yetmez; kişi sağlam bolşevik bir karakter ve bolşevik uzlaşmazlığa sahip olmalıdır. Sadece ne yapılması gerektiğini bilmek yetmez, yapılması gerekeni yapmak cesaretine de sahip olmalısın! NE PAHASINA OLURSA OLSUN, İŞÇİ SINIFININ ÇIKARLARINA GERÇEKTEN HİZMET EDEN ŞEYİ YAPMAYA HAZIR OLMALISIN! KİŞİSEL HAYATINI BÜTÜNÜ İLE PROLETARYANIN ÇIKARLARINA BAĞLI ELE ALMALISIN!" (Dimitroff, Seçme Eserler, Almanca, cilt 2, s.484)

İşte Dimitroff bunu söylemektedir. "İŞÇİ SINIFININ ÇIKARLARINA HİZMET EDEN ŞEYİ, NE PAHASINA OLURSA OLSUN, (Eğer bu canını feda etmeyi gerektiriyorsa, canın pahasına -BN) YAPMAYA HAZIR OLMAK!"

Bu noktadan itibaren sorun, "işçi sınıfının çıkarlarına gerçekten hizmet eden şey"in ne olduğu sorunudur. Bu çok somut bir sorundur.

Biz mesela somut olarak C.K. Altun olayı bağıntısında, işçi sınıfının çıkarlarının, onun "canını feda etmeyi" gerektirmediğini; onun kendi olayının tanınmışlığından yararlanarak Batı Alman emperyalizmini ve faşist Türk devletini teşhir için birçok fırsatı kullanmasının, Türk faşistlerine teslimini engellemek için sonuna kadar mücadele etmesinin işçi sınıfı açısından çok daha fazla şey getireceğini söylüyoruz.

C.Kemal Altun bir Komünist değil, bir küçük-burjuva devrimci siydi. Bu açıkça tespit edilmelidir. Dimitroff'a dayanıp, C. Kemal Altun'un intiharını doğru birşeymiş gibi göstermek, Dimitroff'a yapılabilecek en büyük hakarettir.

Spartaküsçü laf radikalleri, Dimitroff'un doğru görüşlerini intihar propagandası için kullanıyor, ve intihar propagandasına karşı çıkan bizleri, "ihanet pahasına yaşamanın propagandasını yapmak"la suçluyor. Bunu yaparak da gerçekte sağcı özünü açıkça sergiliyor. Laf radikalliğinin ardında sağcılık yatıyor. Çünkü Spartaküsçüler hakim sınıfların eline geçen bir devrimci açısından "ihanet ya da intihar" ikileminden başka hiçbir yol göremiyor.

İşte Spartaküs'ün sözleri:

"... Devrim davasına ihanet etmemek için... ölümü kucaklayan..."

" Teslim olup düşmanın ayaklarına kapanmaktansa... kendini feda eden..."

"... işkenceci cellatlar karşısında çözülmemek için canlarına kıydılar."

Evet! Başka yol yok! Hakim sınıfların eline düştün mü, ya "devrim davasına ihanet edeceksin"; ya da intihar edeceksin!

(Ölümü kucaklama-kendini feda etme-canına kıyma... bütün bu laflar hepsi bir anlamda, "intihar etme" anlamında kullanılıyor. Çünkü tartıştığımız bağıntı budur. "Kendini feda etme"-nin Spartaküsçü laf radikallerinin lügatindeki karşılığı "intihar"dan başka birşey değildir.) İşte Spartaküs'ün anlayışı bu. Onun bu anlayışı, hakim sınıfların eline geçenin çözüleceği!, çözülmesinin kaçınılmaz olduğuna duyulan iman(!)a dayanmaktadır. Spartaküs'ün gözü hakim sınıflardan korkmuştur! Onlar açısından işkence tezgahlarında çözülmemenin, direnmenin imkanı yoktur! Çözülmek istemeyen intihar etmelidir! İşte "kendini feda etmeye hazır olma" hakkında Spartaküs'ün yorumu budur! Spartaküs'ün söylediklerinden bundan başka hiçbir sonuç çıkarılamaz! Ama bu yorum, **işçi sınıfına, halka güvenmeyen, Sosyalizm davasının zaferine güvenmeyen, kendine güvenmeyen** küçük burjuvaların yorumudur.

● KOMÜNİSTLER "SOSYALİZM DAVASI İÇİN KENDİNİ FEDA
● YA HAZIR OLMAK"TAN, HAKİM SINIFLARIN ELİNE GEÇ-
● TİKLERİ ŞARTLARDA; ONLARIN İŞKENCEHANELERİNDE
● SER VERİP SIR VERMEME; BÜTÜN İŞKENCELERE KARŞI
● SONUNA KADAR DİRENME; HAPİSTE HAPİSHANEYİ SOSYA
● LİZMİN BİR OKULU, BİR İSYAN YUVASI HALİNE GETİR
● MEK İÇİN ÇALIŞMA; MAHKEMELERİ HAKİM SINIFLARIN
● YARGILANDIĞI BİR KÜRSÜ HALİNE GETİRMEYİ ANLAR -
● LAR.

● İŞKENCE TEZGAHLARINDA HAKİM SINIFLARA SER VERİP
● SIR VERMEYEN; **İNTİHAR ETMEDEN** SONUNA KADAR HAKİM
● SINIFLARIN İŞKENCECİLERİNE DİRENEN ONLARLA, YÜZ
● LERLE KOMÜNİST VARDIR! İŞTE ERNST THÄLMANN! İŞ-
● TE İBRAHİM KAYPAKKAYA! ONLAR İÇİN SEÇENEK, "YA
● TESLİM VE İHANET - YA DA İNTİHAR" OLMAMIŞTIR.ON
● LAR İÇİN SEÇENEK, İŞKENCEHANEYİ SINIF MÜCADELE-
● SİNİN BİR ALANI OLARAK KAVRAYIP, İŞKENCEDE SI-
● NIF KİNİNİ SINIF DÜŞMANLARININ YÜZÜNE HAYKIRMAK
● OLMUŞTUR.

● BİZİM ÖRNEK MÜCADELE DİYE ADLANDIRDIĞIMIZ İŞTE
● BUDUR! SPARTAKÜSÇÜLERİN ÖRNEK MÜCADELESİ İSE C.
● KEMAL ALTUN'UN MÜCADELESİDİR. HERKESİN ÖRNEĞİ
● KENDİNE GÖRE!

İbrahim Kaypakkaya için de, Thälmann için de, teslim olmaları halinde "canlarını kurtarma" yolu açıktı. Ama onlar için sorun "can kurtarma" değildi. Onlar için sorun Sosyalizm davası idi. Onlar Sosyalizm davası için can feda bir mücadele içinde idiler. En başından kendi çıkarlarını bu davanın çıkarlarına tabi kılmışlardı. Onlar sosyalizm mücadelesinde kendilerini feda etmeye hazırdı. Onun için hakim sınıfların celatlarının öldürme tehditleri onları teslim almadı! Onlar ölümü göze almıştı. Ama onların ölümü göze alması, kendi canlarına kendi elleriyle son vermeleri anlamına gelmiyordu. Onlar sosyalizm davasına, dünya proletaryasına, halklara bilimsel bir bilinçle bağlı idiler; zafere inançları tamdı. Bu yüzden de kendilerini hakim sınıflar karşısında yalnız bir birey olarak değil, geleceğin muzaffer davasının parçaları; koca bir ordunun elemanları olarak görüyor, direniyor, direniyorlardı! Onlar bu yüzden en ağır işkenceler karşısında yılgınlığa kapılmadılar. İntihar yolunu seçmediler! İşte bizim örnek aldığımız, propagandasını yaptığımız komünist tavır budur!

● HAKİM SINIFLARIN ELİNE DÜŞMEN HALİNDE, SER VE -
● RİP, SIR VERME! SONUNA KADAR, ÖLÜMÜ DE GÖZE ALA
● RAK DİREN! DİRENİŞİNLE HAKİM SINIFLARA KORKU
● SAL! BİZİM ŞİARIMIZ BUDUR!

Ne yazık ki her kişi Ernst Thälmann'ın, İbrahim Kaypakkaya'nın kararlılığına, ideolojik sağlamlığına sahip değildir! Ne yazık ki, Türkiye devrimci ve komünist hareketi unsurlarının genelinin işkencehanelerde verdiği sınav başarılı değildir! Böyle olanlar içinde, hakim sınıfların işkencehanelerin de bir bölüm komünist ve devrimci, hakim sınıflara sır vermektense, kendi eliyle kendi canına son vermeyi tercih etmiştir. Bu gibileri önünde biz saygı ile eğiliriz. Onlar hakim sınıflara sır verip, davalarına zarar vermektense, intiharı tercih etmişlerdir. Hakim sınıflara istediği bilgileri vermemiştir. Bu kutsanacak, saygı duyulacak bir davranıştır. Yine de bir devrimcinin (sır vermemek için) intihar etmesi demek, onun geldiği noktada artık dayanma gücünün tükendiğinin, kendine sır vermeme konusunda güveni kalmadığının; "bir anlamda umutsuzluğun da ifadesidir." Biz böyle bir tavrın propaganda sını yapmayız. Bizim yapacağımız propaganda intihar etmeden dayanma, ser verip sır vermeme propagandasıdır. Kim bunu müm kün görmüyorsa, yenilgiyi en baştan kabul etmiş demektir.

Sır vermemek için intihar, bir zaafın da, bir yılgınlığın da ifadesidir. Kim bunu gözlerden gizliyorsa, bu noktada Komünizm alanını terk ediyor demektir.

Biz, Komünist intihar etmez demiyoruz. Komünist de intihar edebilir. Ama intihar eden komünist, bir noktada zaafa yenilen komünisttir.

(Bazen komünist partisi, bir üyesine sonu hemen hemen ölümle bitmesi mutlak olan ve fakat Sosyalizm davası için mutlaka gerçekleştirilmesi gereken bir görev de verebilir. Hakim sınıfların "intihar eylemi" adını verdikleri bu gibi eylemlerde 'kendini feda etme' ile; yılgınlık, umutsuzluğun da ifadesi olan intihar eylemi arasında fark vardır. Birincisi bizim kabul edip propagandasını yaptığımız birşeydir; ikincisi bizim reddedip, propagandasını yapmadığımız birşeydir.)

Biz "intihar'ın "aynı zamanda yılgınlığın da ifadesi" olduğu için örnek alınması gereken; propagandası yapılması gereken bir mücadele biçimi olmadığını söyledik, ve söylüyoruz.

Bu söylediğimizin "ihanet pahasına da olsa yaşamanın propagandasını yapmak" şeklinde yorumlanabilmesi için; insanın kafasında, hakim sınıfların eline geçtiğinde ya ihanet, ya da intihar seçeneğinden başka birşey olmaması gerekir! Hayır... biz Komünistlere ne olursa olsun — ihanet pahasına da olsa— yaşayın, canınızı kurtarın demiyoruz! Dediğimiz şudur: İntihar, ihanet etmekten, nadim olmaktan, teslim olmaktan daha şerefli bir yoldur! Ama komünist yol, doğru yol değildir! İntihar, kişinin hakim sınıfların saldırısı karşısında başka hiç bir yol kalmadığını düşündüğünü, hakim sınıfın kendisini teslim almasını tek yol olarak gördüğünü, yani yılgınlığa kapıldığını, umutsuzluğa kapıldığını gösterir bir işarettir. Doğru yol intihar değil, hakim sınıfların bütün baskı ve işkencelerine karşı **sonuna kadar direnmek**, işkencecilerin yüzüne sınıf kinini haykırmaktır. Bu direnmenin sonunda hakim sınıflar tarafından hunharca katledilmek de olabilir. Komünistler bunu göze alırlar!

Spartaküsçü yalancı pehlivanlar çok cafcaflı laflar altında, gerçekte hakim sınıfların eline düşen devrimciler için, intihar etmedikleri durumda, ihanet ve teslimiyetten başka yol olmadığını söyleyerek; hakim sınıflar karşısında nasıl büyük bir korku duyduklarını; nasıl işçi sınıfına, emekçi halka ve kendilerine güvensiz olduklarını belgeliyorlar! Sol cila-sağ öz! İşte Spartaküs oportünizminin iğrenç yüzü budur!

TÜRKİYE'DE FAŞİST ZİNDANLARDAKİ AÇLIK GREVLERİ VE DİRENİŞLERLE İLGİLİ

****

C. Kemal Altun ile ilgili olarak ona sahip çıkma (daha doğru su onun cesedini sömürme!) ateşi içinde, ona sahip olmadığı bir dizi niteliği atfeden ve hataları, eksiklikleri konusun da susan Spartaküs; benzer bir tavrı faşist zindanlarda açlık grevi ve çeşitli eylemlerle direnen tutuklular konusunda da sürdürüyor.

Bu konuda söyledikleri aynen şöyle:

" BİZLERE FAŞİZMİN ZİNDANLARINDA, İŞKENCE TEZGAHLARINDA SAVAŞMAYI ÖĞRETEN DİRENİŞÇİ YOLDAŞLARLA OMUZ OMUZAYIZ!

** Türkiye halklarının devrimci neferleri sizler, faşizmin işkence ve idamlarına rağmen karşı-devrimle uzlaşmanın, yılgınlığın tersine, devrimci ruhla canınızı bu uğurda feda ederek faşizme, emperyalizme karşı militan mücadele - nizle devrimin örnek alınması gereken neferlerisiniz.*

** Sizler, tüm emperyalistlerin ve uşaklarının 'demokrasiye geçiş' sahtekarlığı altında oynadıkları oyunları teşhir ederek, faşist diktatörlüğün gerçek yüzünü gösteriyor sunuz.*

** Sizlerin bu mücadelesi, faşist diktatörlüğün bir biçimi olan faşist cuntaya karşı mücadele adına, karşı devrimcilerle, -emperyalist, sosyal-emperyalistler ve uşaklarıyla - birleşen oportünistlere bir darbe, faşist devleti, emperyalizmi mezara gömmek için savaşan devrimcilere bir ilham kaynağıdır.*

** Sizler bu mücadelenizle, laf ebeliği yapan, ama pratikte hiçbir şey yapmayanlara karşı bir şamar indirdiğiniz gibi, baskıya, sömürüye, işkenceye karşı savaşma azmi ile dolu olanlara da örneksiniz.*

** Sizler bu mücadelenizle, dışarda devrimin geçici yenilgisinden dolayı umutsuzluğa kapılan, gevşeyen, zorluklara göğüs geremeyip herşeyin bittiğini sanarak geri çekilen moda devrimcilerine darbe indirdiğiniz gibi, her an canını feda etmeye hazır olmadan, faşizme ve emperyalizme karşı mücadele verilemeyeceğinin eşsiz örneklerini vermektesiniz.*

** Sizler, Türkiye devriminin hazırlanmasına büyük katkı yaparak, devrimcilere cesaretle savaşmayı, kararlılığı, uzlaşmazlığı öğretiyorsunuz.*

** Devrimci ve komünistler olarak bizler, devrimci direniş*
** lerin sesini duyurabilmek için ölüm orucuna yatıpta can*
** larını feda eden özgürlük savaşçılarını, her zaman say-*

* gı ile anacağız. Onların bu direnişlerini, emperyalizme,
* sosyal-emperyalizme ve uşaklarına karşı yürüttüğümüz
* devrimci mücadelemizde örnek olarak önümüzdeki keskin
* sınıf mücadeleleri için saflarımızı, bu fedakarlık ve ce
* saret dolu direniş ruhu ile eğiterek savaşacağız."

Şimdi burada söylenen bu parlak laflar üzerinde tek tek duralım:

Bugün Türkiye'de faşizmin zindanlarında resmi rakamlara göre 30 000 civarında; gayri-resmi rakamlara göre 100 000 üzerinde "sol" tutuklu vardır. Bunların çok büyük bölümü işkence tezgahlarından geçmiştir. Bunlar içinde gerek işkence tezgahlarında, gerek zindanda onurunu koruyan, mücadelesini sürdürenler olduğu gibi; direnenler olduğu gibi; teslim olanlar, nedamet getirenler ve evet, doğrudan Karşı-Devrimin safına geçip, militan anti-komünist mücadeleye atılanlar da vardır. Bu iki tip **istisnasız** bütün "sol" gruplarda gözlemlenebilir. Şu veya bu gruba ait bir olgu değildir bu durum.

Yani direnenler yalnızca Komünistler değildir. Direnen, ser verip sır vermeyenler içinde bir dizi küçük-burjuva devrimci si; ve evet, karşı-devrimci, sosyal-emperyalizm uşağı T"K"P'nin, TİP'in, TSİP'in üyeleri de vardır! Aynı şekilde zindanlardaki direnişler, açlık grevleri eylemlerinde de bu eylemlere yalnızca komünistler değil, küçük-burjuva devrimcileri, ve yer yer karşı-devrimci grupların üyeleri de katılıyor!

Hal böyle iken, hiçbir ayrım yapmadan genel olarak "faşizmin zindanlarında, işkence tezgahlarında.. bize.. savaşmayı öğreten.. YOLDAŞLAR"dan sözetmek, gerçeklerin üzerini örtmek; bütün direnişçileri komünist gibi görüp göstermektir!

Spartaküs oportünistleri nasıl C. K. Altun'a sahip çıkma (onun cesedini sömürme) ateşi içinde C.K.Altun'a yağ çektiyse; şimdi de "direnişçilere" yağ çekiyor.

Spartaküs'e göre "direnişçi yoldaşlar" hiç ayrımsız, **"emperyalizme karşı militan mücadeleleri ile devrimin ... örnek alınması gereken neferleridir."**

Şimdi Spartaküs bildiğimiz kadarı ile Türkiye'de (daha doğru su yurtdışındaki Türkiyeliler içinde.. Gerçek durumu budur.) kendi dışında bir komünist grubun, teşkilatın varlığını savunmuyor. Ve yine bildiğimiz kadarı ile hakim sınıfların "iş kencehanelerinde ve zindanlarında" "savaşan" ve "savaşmayı öğreten" **doğrudan yoldaşları** yok! Direnişçiler içinde Spartaküs'ün görüşlerini savunduğunu söyleyen bir kişi bile yok! (Spartaküs'ten, direnişçiler içinde kaç kişinin Spartaküs'ün varlığından haberi olduğu soru işaretidir.) Spartaküs'ün "yoldaş" ilan ettiği, büyük çoğunluğunun Spartaküs'ten haberi olmadığı mutlak olan "direnişçiler" Spartaküs'e göre Komünist değiller! Bunların hepsi Spartaküs'ün revizyonist-oportünist olarak değerlendirdiği örgütlerin üyesi, sempatizanı! Ama buna rağmen "emperyalizme karşı militan mücadele neferleri"! Lenin'e göre, "Emperyalizme karşı mücadele, oportünizme karşı mücadele ile birleştirilmedikçe, içi boş laf"tır! Lenin'i savunduğunu söyleyen Spartaküs'e göre oportünist ve revizyonistler – bunlar içinde emperyalizmin doğrudan uşağı olanlar da vardır – emperyalizme karşı militan mücadele vermektedir!

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya, devrim şehitlerine "sahip çıkma" açıkgözlüğü yapma çabası içinde, onların isimlerini ayırımsız Program'a koymaya kalkan, İbrahim Kaypakkaya'nın de yimi ile "Programı bir merasim meydanına çeviren" Şafak revizyonistlerine karşı eleştirisinde, "ölüler" arasında da ayrım yapılması gerektiğini söylüyor. O şöyle diyor:

> " Emperyalizme ve gericiliğe karşı dövüşürken ölen herkes saygıya değerdir. Ama bu bunların içindeki revizyonist ve anarşist unsurlarla komünistler arasına bir çizgi çekmememize asla yolaçmamalıdır. Yoksa daha saygıya değer olan Komünizme, halkın kurtuluşu davasına saygısızlık edilmiş olur." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.76)

İşte komünist tavır budur! Komünistler **örnek alınacak** kişiler olarak Komünistleri görürler! Onlar komünistlerle; revizyonist ve anarşist unsurlar arasına bir çizgi çekerler. İbrahim Kaypakkaya'yı, Komünizmi savunduğu iddiasında olan Spartaküs ise, hiçbir ayrım yapmadan "faşizmin işkencehanelerinde, zindanlarında" direnen herkesi, "devrimin örnek alınması gereken neferi" ilan ediyor! Yolu açık, gazası mübarek olsun!

Spartaküs'e göre, "sizler" dediği direnişçiler, "tüm emperyalistlerin ve uşaklarının 'demokrasiye geçiş' sahtekarlığı altında oynadıkları oyunları teşhir ederek, faşist diktatörlüğün gerçek yüzünü teşhir ediyor"!

Spartaküs burada da, olmayan bir niteliği eyleme atfediyor! Spartaküs'ün sözünü ettiği direnişin (ve şimdiye kadarki tüm direnişlerin) platformu ortadadır. Bu platform bir bütün olarak Türk faşist devletini değil, askeri faşist cuntayı; bir bütün olarak emperyalizmi değil, en iyi halde belli emperyalist güçleri karşısına alan bir platformdur. Direniş eylemleri devrimci değil, reformist bir çizgi üzerinde yükselmiştir.

Biz bunu bu konuda çıkardığımız bildiride ortaya koyduk, şimdiye kadar da hiç kimse bu bildiride söylediklerimizin tersini ispat etmedi. Spartaküs de böyle bir çabaya girmedi. Ama şimdi buna rağmen reformist bir platform temelinde yükselen bir eylemin "tüm emperyalistlerin ve uşaklarının 'demokrasiye geçiş' sahtekarlığı altında oynadıkları oyunları teşhir etti"ğini vs. söylüyor!

Spartaküs devam ediyor: Açlık direnişi ".. cuntaya karşı mücadele adına karşı devrimcilerle, -emperyalist, sosyal-emperyalistler ve uşaklarıyla- birleşen oportünistlere bir darbe, ... devrimcilere ilham kaynağı"dır!

Acaba "insaf!" mı desek? Burada Spartaküs birilerine çatıyor. O birileri "Cuntaya karşı mücadele adına, emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve uşakları ile birleşen oportünistler" - dir. Ve bunlara "açlık direnişi" darbe vurmuştur. Peki ama açlık direnişini yapan kim?!?

Dev-Yol, Dev-Sol, HK, TKP/ML, PKK, vs. vs. grupların zindanlardaki üyeleri değil mi? Yani bunlar "Cuntaya karşı mücadele adına emperyalist, sosyal emperyalistler ve uşakları ile birleşen **oportünistler**" değil mi? Ne hikmetse, oportünistler, kendi eylemleri ile kendilerine darbe vuruyorlar! Aslında oportünizmi yıkmak için fazla ideolojik mücadeleye girmeye filan gerek yok! Oportünistler eylemleri ile kendi kendine(Pardon, onlar içeri düştü mü oportünist olmaktan çıkıyor! Bu anlamda kendi kendine değil, dışarda kalmış ve fakat dışarda olduğu için oportünist olanlara!) darbe vuruyor! Saçmalamanın bu kadarı olur mu demeyin! Sözkonusu olan Spartaküs olunca oluyor!

Sonra Spartaküs "laf ebeliği yapan, pratikte hiçbir şey yapmayanlara" da direnişçiler üzerinden şamar atıyor! Bu şamarın adresini tam olarak bilmiyoruz. Ama en doğru adres her halde Spartaküs'ün kendisi olsa gerekir! Türkiye devrimci hareketi açısından "laf ebeliği" genel değerlendirmesine en layık "örgüt" bugünkü şartlarda Spartaküs'tür. Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek lazım!

Daha sonra, Spartaküs'e göre, yine hiç ayrımsız "sizler" — yani istisnasız direnişe katılan herkes— **"eşsiz** mücadele örnekleri" veriyor! Biz böyle ayrımsız tespitler için ne düşündüğümüzü yukarda koyduk. Bu abartma, direnişçilere yağ çekmekten başka birşey değildir.

Aynı şekilde, bu direnişçilerin "Türkiye devriminin hazırlanmasına **büyük katkı**" yaptıkları tespiti de abartmalı, ayrımsız, yanlış bir tespittir.

Açlık grevi hakkında bu tespitleri yapan Spartaküs, daha sonra bizim bu konudaki tavrımızı eleştiriye geçiyor. Spartaküs'ün bildirisinin bu bölümünü C.Kemal Altun ile ilgili bölümde aynen almıştık. Ve fakat o bölümde açlık grevleri konusunda bizim tavrımızla girdiği polemiği bir kenara bırakmıştık. Şimdi bir de bu polemiğe bakalım.

Spartaküs bizi, "direnişçilerin kesinlikle desteklenmesi gerekli olan bütün talepleri ile alay ettiğimiz", "devrim uğruna mücadele veren savaşçıların baskı ve işkence karşısında yakındıklarını, umutlarının gerçek devrimci sınıfta olmadığını, onların kahramanca direnişini 'karşı-devrimcilerle ittifaka yönelmek olduğunu' söyleyerek açıkça iftira etmek"le suçluyor!

Tabii bunları söylerken bizden bir tek bağıntı içinde alıntı yapma zahmetine katlanmıyor. Biz şimdi bu suçlamalar üzerinde tek tek durup gerçekten ne dediğimize, ve Spartaküs'ün neyi savunduğuna bakalım.

Biz önce direniş hakkında şu genel değerlendirmeyi yaptık:

> " BİZ KOMÜNİSTLER; DEVRİMCİ TUTUKLULARIN YÜRÜTTÜĞÜ AÇLIK DİRENİŞİNİ; EN ZOR ŞARTLAR ALTINDA BİLE DEVRİMCİ ONURU KORUMANIN MÜMKÜN OLDUĞUNU; FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN MÜMKÜN OLDUĞUNU GÖSTEREN; DEVRİMCİLERİN FAŞİST CUNTAYA TESLİM OLMA DIKLARINI, TESLİM OLANLARIN BİR AVUÇ DÖNEK OLDUĞUNU GÖSTEREN BİR EYLEM OLARAK SELAMLIYORUZ !
>
> BUGÜN 2000'DEN FAZLA DEVRİMCİ TUTUKLUNUN SÜRDÜRDÜĞÜ YİĞİT MÜCADELENİN, TESLİM OLMAMAYI, DİRENMEYİ BAYRAĞINA YAZAN YÖNÜ FAŞİST CUNTAYA BİR ŞAMARDIR.
>
> AYNI ŞEKİLDE TUTUKLU YAKINLARININ TÜM BASKI VE YASAKLARA RAĞMEN YÜRÜTTÜĞÜ EYLEMLER DE DİRENME SEMBOLLERİ OLARAK SELAMLADIĞIMIZ EYLEMLERDİR !
>
> BÜTÜN BUNLAR AÇIK BİR ŞEKİLDE EN ZOR ŞARTLAR ALTINDA BİLE TESLİM OLMAMANIN; MÜCADELENİN MÜMKÜN OLDUĞUNU GÖSTEREN EYLEMLER OLARAK BÜYÜK BİR DEĞERE SAHİPTİR !" (Orijinalde büyük harf yazılmış)

Bu genel değerlendirmeyi yaptığımız direnişe **destek** konusunda ise şunları söyledik:

> " Biz **destek** konusunda doğru olan tavrın; eylemin doğru olan yanının desteklenmesi, bunun en geniş propagandası; ve yanlış olan yanına karşı ideolojik mücadele olduğunu düşünüyoruz.

Biz yukarıda açlık direnişçilerinin eyleminde doğru bulup desteklediğimizin ne olduğunu ortaya koyduk: Doğru bulup desteklediğimiz, bu eylemle gösterilen 'teslimiyet yerine direniş' anlayışıdır!" (aoç)

Biz daha sonra bu anlayışla, doğru olanı yaptık, ve direnişin reformcu olan çizgisini şöyle eleştirdik:

" DİRENİŞ REFORMCU BİR ÇİZGİ ÜZERİNDE YÜKSELİYOR
****

Ama ne yazık ki; bu direnişin üzerinde yükseldiği çizgi, eylemin bütün yiğitliğine, eyleme katılanların kuşku duymadığımız devrimci niyetlerine rağmen yanlıştır; devrimci değil reformcu bir çizgidir! Neden?

Stalin devrimci ile reformcu arasındaki farkı şöyle açıklıyor:

' Reformcu için reform herşeydir, devrimci çalışma ise sadece gelip geçicidir, lafı edilecek bir konudur, gözboyama ya yarar. Onun için reform, reformcu taktikle burjuva iktidarı koşulları içinde, kaçınılmaz olarak bu iktidarın bir aleti, devrimci ögelerin dayanışmasını baltalamaya yarayan bir aleti haline gelir.

Devrimci için ise tersine esas olan reform değil, devrimci çalışmadır. Onun için reform devrimin ikincil ürünün - den başka birşey değildir. Onun için devrimci taktikle reform, burjuva iktidarı koşulları içinde doğal olarak bu iktidarı baltalayan bir araç, devrimi pekiştiren bir araç, devrimci çalışmanın daha da gelişmesi için bir dayanak haline gelir.' (Stalin, Leninizmin Sorunları, s.83)

Reformun 'devrimin ikincil ürünü olması'nın; bugün cuntaya ve onun işkence, hücre hapsi, vb. uygulamalarına karşı mücadele açısından anlamı nedir?

Bu soruya bizim verdiğimiz cevap şöyledir:

Bugün askeri faşist cuntaya, ve onun bir dizi uygulamasına karşı mücadelede **devrimci tavır**; bu mücadeleyi genelde işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimine **tabi e le almak** şeklindeki tavırdır. Bu somut olarak mesela cuntaya karşı mücadele edilirken, bu cuntanın ülkemizde **emperyalizmin** ve **uşaklarının** bugünkü **iktidar biçimi** olduğunun; ve sorunun yalnızca cuntanın değil, ülkemizde emperyalizmin ve uşaklarının iktidarının yıkılması olduğunun bilince çıkartılması; bunun ancak işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile mümkün olduğunun propagandasının merkeze konması demektir. Bu 'cuntaya karşı' mücadele adına şu veya bu emperyalist güç ile ittifak içine girmemek; cuntaya karşı mücadele adına; 'anti-cuntacı' karşı-devrimcilerle uzlaşmamak demektir.

Ya da cunta döneminde çok daha yaygın ve daha sistemli bir şekilde uygulanan işkenceye karşı mücadelede; işkencenin ülkemizde faşist iktidarın doğal yolarkadaşı olduğunu, faşist iktidarların nitelikleri gereği işkenceci olduğunu; ve eğer birkaç işkence olayına karşı tavır takınmak zorunda kalıyorlarsa, bunun onlardan söke söke alınan bir taviz olduğunun ve onlar açısından gözboyamaktan başka bir işe yaramadığının propagandası merkeze konmak zorundadır. Vb.

Biz hiçbir şekilde bugün de, mesela devrimci tutukluların yaşama şartlarının düzeltilmesi için; ya da Türkiye'de emekçi sınıfların yaşama şartlarının düzeltilmesi için somut isteklerle mücadele yürütülmesine karşı değiliz. Karşı olduğumuz, böyle mücadelelerin devrim mücadelesine tabi kılınmamasıdır. Bu mücadelelerin devrim perspektifinden kopuk olarak yürütülmesidir. Bu gibi mücadelelerde esas amacımız devrimin öznesi olan kitlelere, işçi sınıfına ve emekçi yığınlara düzenin gerçek karakterini göstermek; onların bilinç seviyesini yükseltmektir. Reform için mücadeleye bu perspektifle yaklaşmayan, kaçınılmaz olarak reformist konuma düşer. Buna en son örnek, açlık direnişinin çizgisidir. Açlık direnişçilerinin açıklamasında ortaya çıkan çizgi reformcu bir çizgidir. Bu açıklamada somut olarak yapılan faşist baskılar anlatılmakta ve şu talepler ileri sürülmektedir:

'- Tek tip cezaevi elbiselerinden vazgeçilmesi ve sivil elbiselerin geri verilmesi
- İşkence, baskı ve tüm yasaklara (Avukat, ziyaret, havalandırma, gazete, kitap, kağıt-kalem) son verilmesi
- Kanlı tertip ve işkence için yapılan hücre sisteminin kaldırılması, koğuş sistemine dönülmesi
- Politik tutuklulara tüm haklarının verilmesi'

Bu taleplerden birincisi (tek tip cezaevi elbisesinden vaz geçilmesi, sivil elbiselerin geri verilmesi) bizzat faşist cunta şartlarında gerçekleşmesi mümkün olan; ve gerçekleşmesi çok büyük bir zarar vermeyecek olan bir taleptir. Kuşkusuz bu talebin gerçekleşmesi, cuntanın şimdilik bir adım geri atması demek olacaktır. Ve eğer direnme olmasa böyle bir geri adım atması sözkonusu olmaz.

Avukat, ziyaret, havalandırma, gazete, kitap, kalem konusundaki yasaklamaların da bizzat faşist cunta şartlarında önemli ölçüde yumuşatılması mümkündür, ve bu da ancak mücadeleyle, direnişle mümkün olabilir. Aynı şey hücre tipi cezaevleri için de — ilk ikisinden çok daha zor olmasına rağmen — sözkonusudur. Kuşkusuz bu taleplerin elde edilmesi, mahkumların durumunu biraz düzeltir, morallerini biraz yükseltir, devrimci çalışma için şartları biraz iyileştirebilir. Bu yüzden bu taleplerin ileri sürülmesi doğrudur. Bu talepler ileri sürülürken, devrimci tavır, bunların elde edilmesinin hiçbir şekilde faşist cunta iktidarının niteliğinin değişmesi anlamına gelmediğinin; onların ancak mücadele sonucu böyle tavizler verebileceğinin **en baştan** ortaya konması, teşhir edilmesidir. Aksi taktirde; cuntaya kendisinin de aslında aşırılıklara karşı olduğunun propagandasını yaptığında inanılır olma fırsatı verir. Onlar nasıl bir-iki işkence olayını araştırmalarını 'işkenceye karşı' olduklarını göstermek için kullandılarsa; direniş sonucu vermek zorunda kalabilecekleri bazı tavizleri de, aslında kendilerinin bunlara karşı olduğunu göstermek için kullanabilirler, ve kullanmaya çalışacaklardır. Bu yüzden **devrimci bir çağrı**, bu talepleri ileri sürerken, muhtemel sonuçlara göre de doğru bilinci kitlelere ulaştırmak zorundadır. Bu çağrıda yoktur. Bundan önemlisi, işkence ve baskıya son verilmesi, ve politik tutuklulara tüm haklarının verilmesi talepleridir!

İşkence ve baskıya son verilmesi, ne faşist cunta şartları altında; ne faşizmin bir başka çeşidi altında, ne de burjuva demokrasisi şartları altında mümkün değildir! İşçi sınıfı, emekçi halk ve devrimcilere burjuvazinin iktidarı şartlarında **şu veya bu biçimde işkence ve baskı gün demde olacaktır.** Baskı ve işkence işçi sınıfı, emekçi yığınlar ve devrimciler için; **sömürü düzeni** şartlarında düzenin kaçınılmaz yolarkadaşlarıdır. Burjuvazinin faşist diktatörlüğü şartlarında (Ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü şartlarında) işkence çok daha açık olarak düzenin ayrılmaz bir parçasıdır. (Kaldı ki, proletarya diktatörlüğünde de **baskı** olacaktır. Ama bu işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde değil; burjuvazi, sömürenler, ve onların düşüncesi üzerindeki bir baskı olacaktır.) Biz açıktır ki işkence yapılmasına, işçilere, köylülere, emekçilere, devrimcilere baskı uygulanmasına karşı çıkar, bunu teşhir eder; bunun kaldırılmasını isteriz. Ama bunu istememizin hemen ardından, böyle bir isteğin tümüyle gerçekleşmesinin tek yolunun devrim olduğunu; işkence ve baskıyı gerçekten ortadan kaldırmanın yolunun işçi sınıfı önderliğinde devrimden geçtiğini ortaya koymaz, bunun propagandasını yapmaz isek, bu isteğimiz, burjuvazinin iktidarı şartlarında işkence ve baskıya son verilebileceğini yaymak demektir; ki bu bütünü ile yanlıştır. Reformcudur!

Faşist uygulamaları ayyuka çıkmış bir cuntadan bunun talep edilmesi; ve bu talebin devrim sorununa bağlı ele alınmaması; reformcu bir çizginin — niyetten bağımsız olarak —; yiğitçe direnmeye hazır olduklarını gösteren devrimcileri nasıl cunta konusunda hayal yayma pozisyonuna düşürdüğüne bir örnektir.

Bizzat açlık direnişçileri şu somut tespiti yapıyorlar: 'Her açlık grevi sonucu cunta sözcüleri "işkencelere son vereceğiz, haklarınızı vereceğiz" demelerine rağmen, bugüne dek işkence, dayak, yasaklar devam etmiştir.'

Devrimci bir çağrıda bu olgu tespiti ile yetinilemez. Devrimci bir çağrı, bunun faşist cuntanın niteliği gereği böyle olduğunu teşhir etmek zorundadır. Devrimci bir çağrı, eğer işkence ve devrimcilere uygulanan baskıların kaldırılması gerçekten isteniyorsa, çağrının muhataplarını devrim için mücadeleye çağırmak zorundadır. Ama çağrının tavrı bu değildir. O bir olgu tespit ediyor, ve bu olgu üzerine yakınıyor. Yakınacak birşey yoktur. Faşist cunta ancak düzene fazla zarar vermeyen, onu kökten sarsmayan ufak-tefek tavizler verir. Onun ötesi devrim sorunudur!! Bu devrime hizmet ettiği; mücadele şartlarını düzelttiği; devrimin öznesi olan işçi; köylü; emekçi kitlelerin bilincini yükseltecek biçimde ele alındığı zaman, bu ufak-tefek tavizler için mücadele etmeyelim demek değildir. Mücadelenin nasıl ele alınacağıdır sorun.

Politik tutuklulara tüm haklarının verilmesi talebine gelince; genel olarak politik tutuklulara değil, ama devrimci tutuklulara 'tüm haklarının verilmesi' demek; onların serbest bırakılması demektir. Çünkü onlar halk açısından bir 'suç' işlememişlerdir. Kendisi suç olan sömürü düzenine karşı mücadele yürüttükleri için mahkum olmuşlardır. Bu yüzden onların tüm haklarının verilmesi; devrimci tutukluların serbest bırakılması demektir. Biz böyle bir talebin de atılmasına karşı değiliz. Ama bir şartla; o da, böyle bir talebin gerçekten gerçekleştirilmesinin yolunun devrim olduğunun propagandanın merkezine konması koşulu ile.

Ama çağrı bunu yapmıyor! Cuntanın 'suçlu' bulup mahkum et tiği devrimci tutukluların suçlu olmadığının propagandası nı; devrimle bu tutukluları kurtarma propagandasını merke ze koyacak yerde, ne idüğü belirsiz 'tüm hakların verilme si' talebi ile, Türkiye'deki faşist iktidar hakkında ha yaller yayılmasına hizmet ediyor. Açlık direnişçilerinin çağrısı, devrim propagandasını bırakalım merkeze koymayı; ağzına bile almayan bir çağrıdır.

O cuntaya ve cuntanın bazı uygulamalarına karşı mücadeleyi işçi sınıfı önderliğinde devrim mücadelesine tabi kılan bir anlayışı yansıtmamaktadır.

O, cuntaya karşı mücadeleyi herşey gören bir anlayışın ürünüdür. Reformcudur." (Bolşevik Partizan 9/10, s.61-63) (aoç)

Burada söylediklerimiz Spartaküs'e göre "alay"dır! Nasıl mı? Spartaküs söyledi ya, öyledir! Hikmetinden sual olmaz!

Yaptığımız alıntılardan özellikle dördüncü maddeyi ve Sparta küs'ün dehşetengiz eleştirisini (ki alay etme tezinin dayandırıldığı yer bu maddeden bir alıntıdır) okuyan herkes, gerçekte Spartaküs'ün ciddiyeti hakkında da bilgi edinebilir.

Spartaküs, bizden direnişçilerin taleplerini saydığımız yeri alıntı yapıyor. Bu alıntıda görüleceği gibi direnişçilerin dördüncü talebi "Politik tutuklulara tüm haklarının verilmesi"dir. Bu konuda Spartaküs **aynen** şunları söylüyor:

" 'BP', direnişçilerin 4. talebi olan ONLARIN SİYASİ TUTUK LU STATÜLERİNİN KABUL edilmesi istemi ile demagojik bir şe kilde alay ederek 'ne idüğü belirsiz' bir talep olarak ni telendiriyor." (abç)

Direnişçilerin "siyasi tutuklu statülerinin kabulü" şeklinde bir "dördüncü" talebi yoktur! Bu Spartaküs'ün uydurmasıdır. O iki satır önce alıntı yaptığı şeyi bile iki satır sonra doğ ru tekrarlayamayacak kadar kendini kaybetmiştir. Direnişçile rin talebi "siyasi tutuklu statüsünün kabul edilmesi" şeklin de bir talep değil; "Siyasi tutuklulara tüm haklarının veril mesi"dir. Bu şekli ile bu talep ne idüğü belirsiz bir talep tir. Eğer ne idüğü belirsiz değilse, Spartaküs'ün bu talebi aktarırken neden talebi başka şekilde formüle ettiğini açıklaması gerekir! Bizim bu konuda söylediklerimiz "alay" değil ciddidir.

Ama iki satır önce aktardığı bir talebi, iki satır sonra baş ka bir formülasyonla — ve ikisi aynı imiş gibi — okuyucuya sunan Spartaküs'ün ciddiyetsizliği ortadadır.

"Yakınma" konusunda söylediklerimiz de bütünlük içinde yukarıda bir kez daha aktarılmıştır. Buna ekleyecek birşey yoktur. Demagoji yapan birileri varsa, o da görüşlerimizi çarpı tarak, bağıntısından kopartarak aktaran Spartaküs oportünist leridir.

Umutların "gerçek devrimci sınıfta olmadığı", "karşı-devrimcilerle ittifaka yönelme" sorununa gelince, biz bu konuda ay nen şunları söyledik:

" Bu çağrının başında 'Dünya ve Türkiye halklarına' dense de, çağrının içeriği, onun esas hedefinin 'ilerici kamuoyu, ve demokratlar' tabelası altında iş gören 'anti-cuntacı' güçler olduğunu göstermektedir. Çağrıda emperyalizme, sosyal-emperyalizme, gericiliğe karşı tek söz olmaması; çağrıda devrim propagandasının yapılmaması başka türlü açıklanamaz. İşkence ve baskılar konusunda gerçekten 'halk lara' seslenen bir çağrı, devrim propagandasını merkeze koymak zorundadır. Çağrı bunu yapmıyor.

Çağrı umudunu gerçekte, özellikle Batı Avrupa'da Türkiye' deki cuntaya lafta karşı çıkan, demokrat geçinen emperyalist sözcülere; Avrupa Parlamentosundaki 'sosyalist', 'komünist' fraksiyonlara; güya 'sol' sosyal-demokratlara, güya insansever kiliselere, Yeşillere, vb. bağlamıştır.

Çağrıya tek kelime eleştiri getirmeyen oportünist-revizyonist cephenin eylemleri ve yaptıkları propaganda bunun açık örneğidir. Çağrının içinde halklar; ilerici kamuoyu; demokratlar; devrimcilere seslenildiği halde; çağrıda devrimi sonuna dek sürdürecek tek sınıf olan proletaryanın özel olarak adlandırılmamış olması bir başka sorundur; ve çağrı yazarlarının 'umudu'nun gerçek devrimci sınıfta olmadığının bir başka işaretidir.

Biz bugün hareketsiz de olsa, ülkemizde dayanılacak gerçek gücün işçi sınıfı, köylülük ve emekçiler; uluslararası planda uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halklar olduğunu söylüyoruz! Cuntaya karşı mücadelede, bu güçler yerine kısa erimde daha verimli görülen 'demokratik' maskesi takan karşı-devrimcilerle ittifaka yönelmek, umutsuzluğun da bir ifadesidir." (BP 9/10, s.64)

Bu söylediklerimiz "alçakça iftira" imiş!

Bunu söyleyenin tabii önce bizim bu direnişin platformu konusunda getirdiğimiz eleştirilerin yanlışlığını ispatlaması gerekir! Eğer platform gerçekten devrimci ise, o zaman bu söylediklerimiz iftiradır! Yok platform konusunda söylediklerimiz doğru ise, o zaman "alçakça iftira" suçlamasının kendisi "alçakça bir iftira", bir "çamur"dur. Biz Spartaküs yiğitlerine(!!!) hodri meydan diyoruz! Palavrayı, cafcaflı lafları bırakın, direnişin platformu konusunda söylediklerimizin yanlışlığını ispatlayın. Bunu yapamadığınız halde, sizleri siyasi sahtekarlar olarak, iftiracılar olarak, palavracılar olarak bir kez daha damgalamak hakkımızdır.

Spartaküs "içerde" direnişi başlatan ve yürüten örgütlerin, "dışarda" yurtdışında yürüttükleri **direnişi destek pratiği** - nin emperyalizmin uşakları ile "eylem birliği", umudunu onla ra bağlama pratiği olduğunu görmüştür. Ne olursa olsun "içer deki" direnişe "sahip çıkma" ateşi içinde, içerde direnişi yü rüten örgütler ile, onların dışarda kalan bölümleri arasında olmayan bir ayrım yapma numarasına başvurup, "içerdeki" dire nişi kurtarmaya çalışmıştır. Bu konuda da Spartaküs'ün tavrı şöyle:

" OPORTÜNİST VE REVİZYONİSTLERİN DİRENİŞÇİLERİN MÜCADELESİ Nİ KENDİ REFORMİST AMAÇLARI İÇİN BİR ARAÇ OLARAK KULLANMA LARINA KARŞI MÜCADELE EDELİM!

'BP' dışında bir dizi oportünist, revizyonist örgütler de bu direnişleri desteklediklerini iddia etmektedirler. Onların bu direnişleri 'destekliyoruz' demeleri bütünüyle bir sahtekarlıktır. Çünkü izledikleri çizgi, direnişçilerin uzlaşmaz kahramanlıklarla devrime sadık kalan militan mücadelelerini örnek alarak faşist devlete, emperyalistle re karşı mücadele ederek devrimi hazırlama ve hedefe ulaş tırma diye bir sorunları olmayan, tersine devrimi baltalayan, devrimci enerjiyi çarçur eden, düzenin sınıfları içinde tutan reformist bir çizgidir.

Oportünistler, faşist cuntayı emperyalist ağa babalarına şikayet ederek faşist cellatlara 'baskı' yapılmasını dili yorlar. Emperyalistlerin parlamento ahırlarında ya da Avrupa parlamentosunda el birliği ile faşist uşaklara 'baskı yapma' oyunlarını bir zafer olarak nitelendiriyorlar. Buna da 'devrim adına emperyalistlerden yararlanma' diyor lar. Hayır yoldaşlar! Bu yararlanma sahtekarlığı altında emperyalistlerle birleşmenin propagandası, bu direnişleri de onun bir aracı olarak kullanma yatmaktadır.

İstisnasız tüm emperyalist ülkelerde, iktidar partilerinden, 'en radikal' muhalefet partilerine kadar koparılan yaygaralar, esas olarak iki amaca hizmet etmektedir:

1. Onlar cuntaya karşı olma maskesi altında idamın işkencenin, faşizmin sorumlularını tek tek kişilere indirgeyerek faşist devleti ateş hattından çekiyorlar, faşist devletin yıkılmasına yönelen her devrimci kıpırdanışı pasifize edip kendi kontrollerine almayı hedefliyorlar.

2. Faşist Türk devletinin emperyalistlere göbekten bağımlı olduğunu, kendi destekleriyle ayakta durduğunu, bizzat kendi çıkarlarını korumak için var olduğunu, bu nedenle de işlenen tüm cinayetlerin, yapılan tüm işkencelerin suç ortağı olduklarını gözlerden gizlemeyi amaçlıyorlar.

İşte oportünistlerin ve revizyonistlerin, yararlanma adına yürüttükleri propaganda ve eylemler bu amaca hizmet etmektedir. Bu nedenle de oportünistler ve revizyonistler proletaryanın, halkların ve devrimci direnişçilerin dostu değil, tersine onların mücadelesini saptırarak burjuvaziye hizmet eden düşmanlarıdır. Türkiye proletaryasının, halklarının ve devrimci direnişçilerin gerçek dostu, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı, bağımsızlık, özgürlük, sosyalizm için mücadele eden komünistler, devrimciler, dünya proletaryası ve ezilen halklardır.

Görev elbette işkence ve idamlara karşı da mücadele etmektir. Ancak işkence ve idamlara karşı özgürlük mahkumlarının yaşam koşullarının iyileştirilmesi ve politik hakların elde edilmesi için, mutlaka yürütülmesi gereken bu mücadelenin hedefini, oportünist ve revizyonistlerin hep bir ağızdan yaptıkları gibi cunta ile sınırlamak, devrimden vazgeçmekle eş anlamlıdır. Gerçek d e v r i m c i g ö r e v, devrimci ve demokratlara karşı işkencenin ve idamın kaynağı olan, bu faşist devleti bir bütün olarak proletarya önderliğinde SİLAHLI MÜCADELEYE dayalı bir halk devrimi ile yerle bir ederek, yerine proleterya ve onun komünist partisi önderliğindeki işçi köylü devrimci demokratik diktatörlüğünün kurulmasının hazırlanması için bütün enerjiyi sarfetmek, bu uğurdaki görevleri özveri ve fedakarlıkla yerine getirmeye çalışmaktır. Proletarya kendini demokratik devrimle sınırlamayacaktır. Proletarya, burjuvaziyi bir bütün olarak yenilgiye uğratarak, demokratik devrimi yoksul köylülükle ittifak içinde proletarya diktatörlüğü ile taçlandıracaktır.

Emperyalizme ve faşizme karşı canı pahasına savaşan yoldaşlarımıza en büyük destek, uluslararası proletaryanın

ve halklarının kurtuluş mücadelesinin hedeflerini saptı - ran modern revizyonizme ve oportünizme karşı, proletarya dünya devriminin ve Türkiye devriminin sorunlarını çözmek için Marksizm-Leninizm silahıyla donanarak savaşmaktır. Fa şist devleti ve emperyalizmi mezara gömecek kadar cesur, yolunu şaşırmayacak kadar Marksizm-Leninizmin silahıyla do nanmış, bir savaşçı parti; proletaryanın ve halkların gü- venini kazanarak onları zafere götürecek bir Marksist-Le- ninist parti yaratmak için savaşmaktır.

DEVRİM İÇİN SAVAŞANLAR DAVALARINA ZARAR VEREN HİÇBİR HATA YI ELEŞTİRİP-DÜZELTMEKTEN KORKMAZLAR !

Yoldaşlar, ortaya koyduğumuz bu görüşlerle burjuva ideolo jisi olan oportünizmin, davamızın doğrudan bir düşmanı ol duğunu göstermeye çalıştık. Devrimin hazırlanmasına büyük katkıda bulunan <u>direnişlerinizle, onların karşı devrimci propagandası arasındaki derin uçurumu</u> göstermeye çalıştık. Oportünizm ile sizin devrimci mücadelenizin temel çıkarla rı arasında derin uçurumlar olmasına rağmen ortaya koydu ğunuz <u>platformun kesin bir şekilde oportünizmin ideolojik olarak etkisi altında</u> olduğunu görmekteyiz.

Bu hataları M-L'in ışığında sizlerle dayanışma içinde yol daşça eleştirmenin bir görev olduğu düşüncesindeyiz. İle- ri sürdüğünüz talepler tamamen haklı olmasına rağmen, eş- siz kahramanlık örnekleri ile canınızı feda ederek,devrim davası uğruna savaşmanıza rağmen, kabul ettiğiniz plat - form sizleri reform sınırları içine hapsetmektedir. Halbu ki sizler <u>pratiğinizle</u> faşizmin 'reform', 'demokrasi' sah tekarlığını elinizin tersiyle iterek bu düzeni yıkmanın gerekliliğini gösteriyorsunuz.

Eğer sizler, bu gerçeği <u>platformunuzla</u> da bilince çıkart- mış olsaydınız, devrim perspektifinizle de, Türkiye halk- larının devrim davasına ihanet eden, herşeyi düzenin sı- nırları içine hapsetmeye çalışan reformizme, revizyonizme, pasifizme, yılgınlığa ağır bir darbe indirerek burjuvazi- nin ensemize dayadığı silahların gabzasını, proletaryanın ve ezilen halkların eline geçirip düşmanın ANLININ ÇATINA sıkması gerektiğini gösterecektiniz!

'YOLDAŞLAR! İNKİLAP UĞRUNA ÖLÜLERİMİZ ARTTIKÇA SAFLARIMI- ZI SIKLAŞTIRALIM !' (Mustafa Suphi)"

Görüldüğü gibi, Spartaküs'e göre bir yanda

" Uzlaşmaz kahramanlıklarla devrime sadık kalan direnişçi- ler".

Öbür yanda "Faşist cuntayı emperyalist ağababalarına şikayet ederek faşist cellatlara baskı yapılmasını dileyen... emper- yalistlerle birleşmenin propagandasını yapan... bu direnişle ri kendi reformist amaçları için kullanan... oportünist ve re vizyonistler... **onların** reformist çizgisi vardır." Ve bu "o- portünist ve revizyonistler proletaryanın,halkların, devrim- ci direnişçilerin dostu değil, tersine onların mücadelesini **saptırarak** burjuvaziye hizmet eden düşmanlarıdır."

Burada ilginç olan; karşılaştırma yapılırken "direnişi kul - lanmak isteyen" oportünist ve revizyonistlerin çizgisi üzeri ne bolca laf edilirken, bizzat **direnişin** kendi çizgisi üzeri ne, direnişin kendine verdiği platform üzerine tek laf edil- memesidir, ve bu büyük bir sahtekarlıktır. Çünkü dışarda di- renişi destekleme eylemlerini yürüten oportünist ve revizyo- nist grupların savunduğu çizgi; bizzat direnişin kendi çizgi si, direnişin platformu idi.

Spartaküs, "İşkence ve idamlara karşı özgürlük mahkumlarının yaşam koşullarının iyileştirilmesi ve politik haklarının el- de edilmesi için mutlaka yürütülmesi gereken bu mücadelenin hedefini, oportünist ve revizyonistlerin hep bir ağızdan yap tıkları gibi CUNTA İLE SINIRLAMAK DEVRİMDEN VAZGEÇMEKLE EŞ AN LAMLIDIR" diyor.

Dikkat edilsin, devrimci çizgiden uzaklaşma; devrimci çizgi- den sapma vb. değil! Devrimden vazgeçme! Bu çok laf radikali tespiti Spartaküs "revizyonistler ve oportünistler" için ya- pıyor; ve **direnişçileri** açık bir biçimde bu revizyonistler ve oportünistler dışında tutuyor. Onlar hakkında Spartaküs hiç- bir yerde genel oportünist-revizyonist değerlendirmesi yapmı yor. Direnişçiler hakkında Spartaküs'ün genel değerlendirme- si "örnek alınması gereken", "yoldaşlar" şeklindedir! Bunla- rın devrimci direnişi sözkonusudur. Bunlar devrimci direniş- leri ile "devrimin hazırlanmasına büyük katkılarda bulunmak- tadırlar". Ama dışarda ne yazık ki birtakım — katiyen bu di- renişçilerle ilgisi olmayan!!! — oportünist ve revizyonist - ler vardır. Bunlar "direnişi kullanmaya çalışmakta", "karşı- devrimci propaganda yapmaktadırlar" ve "Bunların karşı-dev - rimci propagandası ile direniş arasında derin uçurum vardır." Yok;

ortünizm ile... direnişçilerin... devrimci mücadelele- rin temel çıkarları arasında derin uçurumlar olmasına rağmen direnişçilerin ortaya koyduğu platform kesin bir şe kilde oportünizmin ideolojik etkisi altında."

İşte Spartaküs'ün durumu görüşü, ortaya koyuşu böyle.

Bunun gerçek durum olmadığı; burada Spartaküs'ün "direnişçi- ler" ile, onların üyesi oldukları grupların dışarda kalan ke simi arasında olmayan "uçurumlar" yarattığı ortadadır.

Burada Spartaküs'ün saldırdığı oportünist ve revizyonistler, direnişin reformist çizgisi temelinde desteklemiş- lerdir. Bu olgudur. İçerdekiler dışardakilerin pratiğine e- leştiri getirmemiş, tersine övmüşlerdir.

İçerdekiler, "dışardaki" Dayanışma Komiteleri hakkında şun- ları söylemektedir:

" Açlık grevi sırasında son derece başarılı ve güçlü faali yetler örgütleyen dayanışma komiteleri (Spartaküs bunlara revizyonistler ve oportünistler diyor. Üyledirler. Sorun, aynılarının içeride olduğunda nitelik değiştirmediğidir.- BN) sürekli kılınmalı, kalıcı uzun vadeli bir programa sa hip olmalıdır." (İstanbul Cezaevlerinde bulunan TKP/ML, T DKP, TKP/ML Hareketi davalarından yargılanan tutuklu ve hü kümlülerin açıklaması'ndan. Bkz. BP 13, s.34)

Dışardaki oportünistler ve revizyonistler ne ise, içerdeki - ler de nitelik olarak odur. Dışarda olanlara oportünist, re- vizyonist; içerde olanlara "direnişçi", "yoldaş" vb. demek si yasi sahtekarlıktır. Dışardakilerin savunduğu platform (ki bu direnişin platformudur) "oportünist-revizyonist"; içerdekile rinkinin(aynı platform) "oportünizmin ideolojik etkisi altın da" olarak adlandırılması siyasi sahtekarlıktır. (Kaldı ki, Spartaküs direnişin platformuna tek somut eleştiri getirme - den böyle bir genel tespit yapıyor. Bu noktada da içerdekile rin platformunun neden oportünizmin etkisinde olduğunu bir türlü anlamak mümkün olmuyor. Spartaküs dedi ya, öyledir!)

- "İÇERDEKİ" YOLDAŞLARLA(!) DIŞARDAKİ "OPORTÜNİST-REVİZYON -
- İSTLER" ARASINDA "DERİN UÇURUMLAR" SPARTAKOS'ÜN HAYALİNİN
- ÜRÜNÜDÜR!

Peki, Spartaküs bunu bilmiyor mu? Görmüyor mu?

Görüşümüzce bu mümkün değildir. Bunu görmek ve bilmek için Marksist-Leninist olmak gerekmez. Bir Partizancının dışarda oportünist, içerde "yoldaş"; bir HK'lının dışarda revizyon - ist, içerde "yoldaş" olmayacağını; aynı platformun dışarda sa vunulduğunda oportünist-revizyonist, "devrimden vazgeçen" ol duğunu; içerde savunulduğunda en iyi halde "kesin bir şekil- de oportünizmden **etkilenmiş**"(!) olmayacağını vb. bilmek için Marksist-Leninist olmaya gerek yoktur. Düşünme organı normal çalışmak, bunu bilmek için yeterlidir! Peki o zaman nasıl o- luyor da Spartaküs böyle bir tavır takınıyor? Bunun bir tek açıklaması vardır: Spartaküs bu noktada —eski kardeş örgüt- lerimizin sözleri ile söyleyelim— kendine "oportun" (uy- gun!) görüneni yapmaktadır! Ortada "yiğit bir direniş" var- dır! Devrimci çevre içinde bu direniş oldukça geniş yankı yap mıştır. O halde parsa toplamak isteniyorsa, bu direnişe en yüksek perdeden yağ çekmek gerekir! Olmadığın direniş içinde kendini varmış gibi gösterirsin (Yoldaşlar! vb)! Direnişe en radikal laflarla sahip çıkar görünürsün! Böylece belki bazı "direnişçi"lerin ilgi ve dikkatini çekebilirsin!

İşte Spartaküs'ün "direnişe" sahip çıkmasının, direnişçiler üzerine toz kondurmamasının sebebi-hikmeti budur! Spartaküs bu konumu ile komünist olarak değil, bir burjuva bezirganı - nın kafası, mantığı ile hareket etmektedir.

Spartaküs oportünistleri genel olarak "oportünist ve revizyo nist" değerlendirmesini yaptıkları hakkında, "devrimci" de- ğerlendirmesi yapmıyor. Daha önce Spartaküs'ün çizgisinin ger çek belirleyicisi olan GDS, bizimle polemiğinde, oportünist- lerin bir bölümü hakkında yaptığımız "devrimci" değerlendir- mesine karşı çıkmıştı. Yani Spartaküs için Marksist-Leninist ler dışında devrimci yoktur! Bu Spartaküs'ün genel çizgisi - dir. Şimdi ama bir de bakıyoruz ki, "direnişçi" bir tek Spar taküsçü (ki Spartaküs Komünizmi temsil eden tek "örgüt"!) ol mamasına rağmen, direnişçiler "Yoldaş" olmuş! İlkesizliğin, faydacılığın bu kadarını görmemiştik. Spartaküs oportünistle ri bu konuda gerçekten diğer oportünistlere çok şey öğrete - cek durumdalar!

Spartaküs revizyonistlerinin bu tavrı, GDS'in C.K.Altun konu sunda takındığı tavırdan bağımsız değil, onunla içiçe, onun devamı olan bir tavırdır. Bu tavır küçük burjuvazinin kendi dışında gelişen mücadelelere — kendi yapamadığı için —hayran lık duyan; ve bunlara parsa toplamak amacıyla "sahip çıkma- ya" çalışan,ölülerle ilgili yapıldığında "ceset sömürücülü - ğü" diye adlandırdığımız tavrıdır.

Spartaküs kendine yakışanı yapmaktadır. O ona yakışan yolda, o portünizmin yolunda yürümektedir. Her yeni belgesi, bu gerçe ğin yeni bir kanıtı olmaktadır. Spartaküs'e yakışmayan tek şey, onun hala kendine Marksist-Leninist sıfatını yakıştırma sıdır. Onların Marksist-Leninistliği diğer oportünistlerinki ve revizyonistlerinki gibidir: Oportünizm üzerine sürülmüş in ce bir cila!

8.6.1984